

IKRAM

www.ikram.com

Bediüzzaman Hazretleri'nin ve
Risale-i Nur'un Mazhar Olduğu

İKRAM

Mehmet AKAR

İKRAM

MEHMET AKAR

İKRAM

Copyright © Şahdamar Yayınları, 2006

Bu kitaptaki metin ve resimlerin, tamamının ya da bir kısmının, kitabı yayımlayan şirketin önceden yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve depolanması yasaktır.

Editör
Seyit N. ERKAL

Görsel Yönetmen
Engin ÇİFTÇİ

Kapak
İhsan DEMİRHAN

Mizanpaj
Necmi TOPAL

ISBN
975-9090-43-0

Yayın Numarası
39

Basım Yeri ve Yılı
Çağlayan Matbaası / İZMİR Tel: (0232) 252 20 96
Şubat 2006

Genel Dağıtım
Gökkuşuğu Pazarlama ve Dağıtım
Alayköşkü Cad. No: 12 Çağaloğlu/İSTANBUL
Tel: (0212) 519 39 33 Faks: (0212) 519 39 01

Şahdamar Yayınları
Emniyet Mahallesi Huzur Sokak No: 5
34676 Üsküdar/İSTANBUL
Tel: (0216) 318 42 88 Faks: (0216) 318 52 20
www.sahdamaryayinlari.com

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ	7
HİKMET	13
Semavilik.....	13
Keramet mi, İkram mı.....	16
Kerametın İlanı	17
Harika Hadiselerin Hikmeti.....	20
Mücevher ve Balon.....	22
DOĞUMUNDAN ÖNCEKİ VE ÇOCUKLUĞUNDAKİ KEŞİFLER.....	25
Gavs-i Hizan Seyid Sıbgatullah	25
Osman-ı Halidi Hazretleri.....	26
Hacı Hasan Feyzi Efendi.....	27
Şeyh Abdurrahman-ı Taği Hazretleri.....	28
Rahmi Sultan Hazretleri.....	28
Şeyh Fethullah Verkasini	29
Veli Göksu	29
ŞAHSİ DONANIMINDAKİ HARİKULADELİKLER.....	31
Seyyidliği	31
Kabiliyeti.....	33
Zekası, Basireti, Hafızası, İlmı.....	35
Cesareti ve İzzet-i Nefsi.....	40
Manevi Donanı mı	44
İŞARETLER.....	49
Kur'an'da Risale-i Nur'a İşaretler.....	49
Hz. Ali Efendimiz'in İşaret ve Kerameti.....	53
Abdülkadir-i Geylani Hazretleri'nin Risale-i Nur'a İşareti.....	55
Mevlana Halid-i Bağdadi'nin Cübbesi	56

HARİKULADE HADİSELER.....	59
Manevi Muhafaza.....	59
Manevi Tasarruf	68
Gaybe Aşinalığı	76
Camide Görülmesi ve Alemi Gezmesi	100
Misafirimiz Var	104
Tevafuklu Kur'an	107
Su ve Yağmur İle İlgili Harikalar	108
Hayvanat Taifesi İle İlgili Harikalar	111
Ateşi Söndürenler	114
Belalara Kalkan	116
Yemeden Yaşamak.....	118
Yazılması ve Okunmasının Kuvveti.....	118
Bereket ve Gaybi Hediyeler	124
Semavi Tokatlar.....	128
İmanla ve Cennetle Müjdelenmek	131
Kırmızı Mürekkep	133
Şifa Hadiseleri.....	134
Muhtelif Hadiseler	137
Üstadın Vefatı İle İlgili İhbarları.....	144
SONUÇ OLARAK	149

ÖNSÖZ

Gereği var mı böyle şeylerin?.. Din, hâşâ, olağanüstü hadiselerin payandasına muhtaç mı? Bizzat Bediüzzaman'ın kendisi, dine ait meseleleri iki kere iki dört eder katiyetinde ispat etmiyor mu? O değil mi kâinâtın sahibini görür gibi insanlara tanıtan? Hz. Muhammed'in (s.a.s.), Allah'ın peygamberi olduğu konusunda şeytanı susturacak delilleri anlatan... Öldükten sonra dirilmeyi aklın kırıntısını taşıyanların anlayacağı açıklıkla isbat eden... Melekleri elle tutulur şeyler gibi delillendiren... Kaderin tılsımını çözen... İbadet ve itaatteki hikmetleri, aç insanların teşekküre ve kâinâtteki ahenge uymaya olan ihtiyacını duyuran... Gereği var mı sahi?

Evet, olağanüstü hallerde gülen özel ikramların güzel yüzünden bahsetmeye çok gerek var. O coşkuya, o sevince, sırtlarda o şefkatli elin desteğini duymaya... Kâinâtın Sultanıyla birlikte olunduğunu bu vesileyle de hatırlayıp, yaşamaya... O'nun yolunda, O'nun adına yapılanlara göklerden gelen tasdiğe... Çok gerek var.

Gerçekten de dinin sıradan insanlar için olağanüstü görünen şeylerden medet umduğu yoktur. Bunu baş mesele yapmamıştır. Dinin olağanüstü şeylere ihtiyacı yoktur ama, bazen zayıf ayaklıların o olağanüstülükleri görmeye ihtiyacı olduğu muhakkaktır.

Zaten, olağan denilen şeylerin hangisi olağandır ki Allah aşkına?.. Var olmak mı olağandır? Var olduğunu duymak mı

iliklerinde? Yaşamak neşvesiyle coşmak mı? Bakınca görmek, basınca ayakta kalmak veya koşmak mı? Tatlar olağan mıdır? Deli etmez mi insanı o elma, o kiraz, o nar? Ya damakların tanımması o lezzetleri... Ya geldiği gibi gitmesi, el sallayıp ayrılması insanın?.. Nöbet değiştirir gibi yaşaması... Az yerken büyümesi, çok yerken küçülmesi? Yediklerinin ona dönüşmesi ve sonra da insanın dün bahçeden topladıklarını bugün “Ben” diye sahiplenmesi... İçinden meyve çıkması saf bir odunun? Toprağın her renge girip, her tadı alması... Zamanla eskimesi her şeyin... Fakat ardında kaydını, çekirdeğini bırakması... İnsanın, ısmarlanmış gibi elinin, gözünün, kulağının olması... Annesini etrafında pervane bulması... Gökler, yıldızlar, güneş, ay... Sonsuzu çağrıştıran, yörüngesinden sapmadan pırıl pırıl parlayan mücevherleriyle semâ... Olağan mıdır sâhi bunlar? Yirmi yaşında dünyaya gelse idik koyunun süt vermesini, o sütün letafetini olağan görebilir miydik dersiniz? Düşünün Allah aşkına... Eğer bunların her biri bir mucize, bir ayet olarak görünmüyorsa gözlerimize, biz mucizeyi de, ayeti de bilmiyoruz demektir!

Allah (c.c.) nebiye mucize, veliye keramet verir. Yırtsınlar diye gözümüzün önündeki tenteneli perdeleri... Koşuları kaybetmeyelim, kendi ayaklarımız kendimize çelme takmasın diye... Gözlerinin önüne alışmak perdesi örülen bizler, yitirdiğimiz cenneti bulalım diye... Her an yaşadığımız olağanüstü ikramları görelim diye alışmak perdesini nebiler mucizeyle, veliler kerametle yırtıp atarlar. Dinin niye ihtiyacı olsun?

Gözler gördüğü halde idrakin körleştiği zor ve sıkıntılı dönemlerde, takviyeye ihtiyaç duyulduğu anlarda gelir özel ikramlar... Ağızlara bal sürülür. Yolunu yitirmişlere yolu gösterilir. Yolda yorulanlara moral verilir, destek çıkarılır.

Bedüzzaman Hazretleri, insanlık tarihinin en karanlık dönemlerinden birisinde gelmiştir. İnsanlık çapında bir ıslah ve tamerle vazifedardır. O kadar yokluklar içerisinde bazen hizmete muvaffak olsun, ihtiyacı görülsün, izzetine gölge düşmesin diye özel ikramlara mazhar olmuştur. Bazen, Rahman merhametli olduğu için başları okşamış, hizmetleri tebrik etmiştir. Bazen, “yolunuz doğru” denir gibi o ikramlarla teyit gelmiştir. Bazen de kuvvet muvazenesinin olmadığı yerlerde korunmuşlardır. Vâkıa bunun böyle olması da fevkalade normaldir. Zira, gaiplerden hediye gayba inananlara gelir.

Bedüzzaman Hazretleri'nin vazifesine, elinde tuttuğu Nur külliyatı ve ortaya koyduğu hizmet şahittir. Onun külliyatı asrın idrakine Kur'an'ın verdiği ders; yolu, İnsanlığın Efendisi'nin irşad ve ıslah metodudur. Bu yolda o çok defa semavi hediyelerle taltif edilmiş, gökleri onu ve hizmetini çok defa özel ihsanlarla alkışlamıştır.

Daha dünyaya gelmeden evvel habercileri vardır. Başlarının üzerinde son altın halkanın kokusunu duymuş, haberini müjdelmişlerdir.

Dünyaya insanlığın bütün ihtiyaçlarına cevap verebilecek komple bir donanımla gelmiştir. Ladikli Mehmet Ağa'nın dediği gibi, “feyzini doğrudan doğruya Efendimizden alan” ve doğrudan doğruya Kur'an'ı rehber tutan, hiçbir kutba ve silsileye tâbi olmayan, bütün yolları cem etmiş, hepsinden öte bir son noktadır.

O ve Nur Külliyatı, Kur'an'ın senasına, Hazret-i Ali'nin (r.a.) teşvik ve takdirine, Abdulkadir-i Geylani Hazretleri'nin takip ve tebrikine mahzardır.

Evet, onun dünyaya geldiği günden itibaren hayatının birçok safahâtında yol arkadaşı ve manevi muhafızı Abdulkadir-i Geylani olmuş, gönderen onu bu denli sakınmış, korumuştur.

Onu öldürmek için kalkan eller kurumuş, ona atılan kurşun yolunu değiştirmiş, ona verilen zehir tesirini inkâr etmiş, nehirlerden yürümüş, kelepçeleri çözmüş, onun duası ve tassarufuyla mücahit bir maymun bir kralın sırtını yere getirmiş, insanlık tarihinin akışını değiştirmiş, dilediğinde hapishane kapıları otomatik çalışır gibi açılmış, berâatını arzu ettiği talebelerinin berâatına hükmedilmiş, kurak bir beldeye adım atınca yağmurlar yağmış, bereket ve bolluk gelmiş, kediler onun yanında iken farelere ilişmemiş, kuşlar hizmetini tebrik için etrafında pervane olmuş, vahşi hayvanlar onun yanında boyunlarını büküp oturmuş, kabir ehlinin halini keşfetmiş, uzaktaki hadiseleri şahit gibi anlatmış, insanların içlerinden geçenleri söylemiş, istikbale dair haberler vermiş, yanına gelenleri hiçbir haber ulaşmadığı halde talebelerine karşılatmış, muhbirleri her defasında adını ve makamını söyleyecek kadar tanımış ve uyarılmış, insanların şecerelerini, soy kütüklerini söylemiş, bir anda bir çok yerde görülmüş, hapishanedeyken cuma namazlarında görüldüğü resmi kayıtlara geçmiş, cübbesini ve Nur hizmetinde kullanılan mekanları ateş yakmamış, incitildiği beldeye ayrılınca musibet yağmış, duası zelzelelere mâni olmuş, bir ömrü yemeden yaşıyor denilecek kadar az gıdayla geçirmiş, elinin değdiği yemek bitmez olmuş, hiddetle “karışma!” dediği hastaneye yetiştirilememiş, vefat eden talebeleri sual meleklerine “Nur”lardan iman derisi okumuş, dokunduğu hasta veya duasına alan kişi şifa bulmuş, mavi mürekkepler kırmızıya dönmüş, mana âleminde örneğini gördüğü, lafza-i Celal’in birbirine denk düştüğü tevafuklu Kur’an’ı talebesine yazdırmış, “Sözler”iyle en anlaşılmasız meseleleri, en avam insanların anlayacağı açıklıkla izah ve isbat etmiş, vefat tarihini ve şehrini, vefatından sonra tabutunun

uçakla taşınacağını, mezarının bilinmeyeceğini haber vermiştir. Zamanın ve belki de kendisinden sonraki zamanların vazifelisi, o Zâtın; elindeki Nur'lar; asırların dertlerinin reçetesi, yolu; manaya karşı vahşileşmiş ruhların ıslah metodudur.

Bu kadar hususi ikramlarla donatılan Zât'ın eserlerini okumak, “neciyim, nereden geliyor, nereye gidiyorum?” diyen ve demesi gereken her insanın şüphesiz ihtiyacı ve vazifesidir.

HİKMET

Semavilik

Din, ilahi vahye ve hadis-i şeriflere dayanır. Bu yerlerin sahibinden haber verir. Kâinatın sırrını çözer, insanın ne olduğunu, nereden gelip nereye gittiğini söyler. Göklerde ve yerde makbul ve mâkul olanı tarif eder. İlmî sonsuz olan Zat'ın katından gelmiştir. Meselelere “manzar-ı âlâdan”, kusursuz ve en yüksek bakıştır.

Kâinatı yapanın sözü olduğu için hatası olması imkansızdır. Elbette, mevcudatı bilerek yapan, mevcudat hakkındaki en doğruyu da bilendir. İnsanı da, insanın ihtiyacını ve saadetini de yaratan O'dur.

Din, dünü bu günle birlikte bilen ve görenin ihbarıdır. Evvel, ahir, iç, dış, o nazarda ayandır. Ona gaip, o bakışa uzak yoktur. Her türlü akli ve mâlumatı aşkındır. Güneş gibi olduğu için yerdeki ışıklara tâbi olmaz.

İnsan, ise çağının çocuğudur. Bakışı, boyu; ışığı, akli kadardır. Kısadır. Ufku, ayağını bastığı yerden görünendir. Nereden, nasıl bir gözle bakıyorsa o kadar görür. Birikimi, içinin inkişafı ufkunu tayin eder. Heybesi, idrak midesi dardır. Deryaları yutamaz, kuşatamaz.

İnsan, beyni kadar küçük akıl fenerini uzağa tutsa yakını, yakına tutsa uzağı göremez. Ya başını taşa vurabilir, ya uçurumdan yuvarlanabilir.

Din, güneş gibi zemini de, zamanı da, ufkü da aydınlatır. İnsana, en yakınına da, ahir istikbalini de gösterir. Zira, o zamanın ve mekanın sahibinin yüce katındandır.

Beşeri bakışta ihtiyacına göre konuşmak vardır. Güneşi kendi etrafında döndürmeye çalışan insan gibi, bencillik ve benmerkezcilik vardır. Kaprise, komplekse, nefsin arzu ve isteklerine ta-kılmak, kendi gölgesine dolaşmak vardır.

Din, kainatın hakikatini anlattığı gibi, insan için hayırlı olanı da tarif eder. Zira insanın nefsinin hizmetçisi değil, terbiyecisidir. İnsanı, aslanlarla ve uçurumlarla dolu ipsiz, kanunsuz bir yola göndermez. Zehirli ballarla karın sancısı çekmesine, dünyada ve ahirette zilletle inlemesine meydan vermez.

Hülasa, din semavidir, arzi değildir. Gökler ötesinden gelmiştir. Sahibi Allah'tır. Herkes, kendisine ait şeylere sahip çıktığı gibi, dinin sahibi de kendi dinine sahip çıkar ve kıyamete kadar sahip çıkacaktır.

Allah'a tam iman etmiş bir kul bile, yeryüzü misafirhanesinin günahlarla kirletilmesini, O'nun mülkünde O'na isyan edilmesini istemez, hatta böyle bir ifadenin olabilirmiş gibi hayale gelmesinden bile edeple ürperirse; Allah ve Rasülü elbette hiç istemez.

Allah merhametlilerin en merhametlisi, dostların en vefalıdır. Hazret-i Muhammed (s.a.s.) kaderini davasına kilitlemiş bir insandır. Onun içindir ki, zaman mekan fark etmeksizin Allah dinine sahip çıkacak, emrine uyanların yoluna güller serpecek, O'nun (c.c), O Şanlı Memuru da (s.a.s.) talebelerinin her adımını takip edecek, başlarını okşayacak, sırtlarını sıvazlayacaktır.

Işık gökten geldiği gibi kıyamete kadar rahmet gökten gelmeye, sağanak halinde cennete yürüyenlerin başına yağmaya devam edecektir.

Başka türlü olmasına ne mevcudatı her an var eden Mev-la'nın hikmeti ve ne de Allah Resulü'nün (s.a.s.) Rabbini anlat-ma gayreti müsaade eder.

Peygamberlik bir tavziftir. Allah Rasulünü (s.a.s.), Allah va-zifelendirdiği için O peygamberdir. Nasıl peygamberlik bir tav-ziftir, öyle de insanlığı aydınlatın diye vazifelendirilen insanlar ve topluluklar vardır. Ve nasıl, nebiler ve ashabı göklerin hediye-leri ile alkışlanmış, mucizelere, hediyelere, ikramlara mazhar kı-lınmıştır; öyle de, asfiya, evliya, muvahhidin, mukarrebın ve on-ların etrafındaki altın haleler, ikramlara, ihsanlara, kerametlere mazhar kılınmıştır.

Bir Sultan'ın, memurunun sözüne “evet” demesi bir tasdik-se; memuru hatırına âdetini değiştirip, hiç yapmayacağı şeyleri yapması bin tasdik kuvvetindedir. Nasıl, Efendimiz'in (s.a.s.) peygamberliğini tasdik için, Rabbimiz âdetini değiştirmiş, Onun mübarek elini bir şifahane haline çevirmiş, ayı o parmak-larla iki parçaya bölmüş, on musluklu bir çeşme haline getirmiş-se, Efendimizin talebeleri de onlara bahşedilen olağanüstü ik-ram ve kerametlerle tasdik edilmişlerdir. Yürüdükleri iman ve Kur'ân yolunda fevkalade ikramlarla başlarının okşanması, yol-larındaki istikametın ve davalarındaki sadakatın fısıldanması, alkışlanmasıdır. Böylece geride kalanlara “Ne duruyorsunuz? Ka-tılın ve o mukaddes hazineyi el ele taşıyın!” denmiştir.

Yer de Allah'ın, sema da Allah'ındır. Semavi olmak, yeri in-kar etmek demek değildir. Dünyada “hikmet”, ahirette “kud-ret” hakimdir. Burada netice merdiven basamakları gibi sebeplerin takibine bağlanmış, ötede sadece kudretin muradına bırakılmıştır. Burada tenteneli perdelerle yürünecek, ötede perdesiz görülecektir. Fakat yine de, sebepleri ve basit şart-ı adileri aş-mak, Onun kudretindedir. Semadan peygamberleri aracılığı ile

hakikatleri bildiren Zat, dilerse olağanüstü hediyelerle varlığını ve hakimiyetini gönüllere fısıldayabilir.

Semavi olmak, kendi ayaklarına takılmaktan eftaldir. Güneşe tabi olmak, karanlıkta aranmaktan bin kat iyidir.

Semaviler zaten kör ve sağır esbaba ve maddeye hakiki tesir vermezler. Gelen hediyeler maddi sebeplere bağlı gelse de, onlar ötesindeki eli görürler. Kur'an'ın yüksek ifadeleriyle gözlerindeki perde sıyrıldığı için, olağanüstülüğe vakıftırlar. Taştan çiçek çıkmayacağını, odunun meyve yapamayacağını anlamışlardır. Onun içindir ki, çöldeki insan kadar bakışları semaya yönelmiştir. Taştan, kumdan değil, gökten umarlar her şeyi... Onlar için olağanüstü hediyeler arza bağlı düşünenler kadar inanılmaz ve anlaşılmaz değildir.

Semavi olanlara sema zaman zaman perdesiz, sebepsiz hediyeler gönderir.

Keramet Mi, İkram Mi

Keramet, Hak dostunun mazhar olduğu olağanüstü haldir. Allah katında mâkbul bir velinin, normal insanların tâbi olduğu kayıtlardan bir derece sıyrılması ile erdiği lütuflardır.

İnsanın keramet gösterecek hâle, letafete ulaşması da yine Allah'ın lütfu ve ihsanı ile olur. Kapıyı çalan insan, açtıran emir ve ihsandır. Her çalışana o kapı açılmayabilir. İlim, ibadet ve itaat insanı Rabbine yaklaştırır, ruhu tenin ağır baskısından kurtarır. İnsan, letafet kazanıp, teni ruhuna denk olunca, ona başkalarına verilmeyen hediyeler verilebilir.

İlmi keramete mazhar olan insanlar, başkalarının çalışarak elde ettiklerinden çok daha öte bir ilme, ilahi bir hediye, bir ihsan olarak ulaşırlar. Çalışmadan öğrenebilir, okumadan bilebilirler.

Bazıları maddi âleme ait mazhariyetlere ererler. Başkasının düştüğü havada uçar, suda yürürler. Sanki ışık gibi incelmışlerdir;

mesafeleri bir anda alırlar. Nuraniyet sırrıyla aynı anda birçok yerde görünür, farklı işleri yaparlar. Kayıtlar onları durduramaz. Kale gibi muhkem kapıları aşar, halkın içersine karışırlar. Kurşunlar, zehirler tesir etmez. Günlerce yemeden, içmeden yaşarlar.

İkram, karşılıksız gelendir. Lütuftur, hediyedir, ihsandır.

Keramet, bilerek ve isteyerek olursa, o ihsandan tam ıslah olmamış bir nefis kendisine pay arayabilir. Bilmeden olursa, mesela, birisinin kalbinden geçen insanın içine doğarsa, nefis bundan kendisine diğeri kadar pay çıkaramaz.

Keramette, çalışmanın, bir hale ermenin, ulaşmanın tesiri var görünse de; ikramda, çalışmanın, gayretin hiçbir tesiri yoktur. O doğrudan acze, fakra gelen bir hediyedir. Kulun, kazandığı bir letafetin, bir kemalin değil, kul olmasının, ihtiyacının neticesidir.

Onun içindir ki, kerametın açıklanması zaruret olmadan zararlı, ikramın ifade edilmesi şükürü, minneti netice verdiğinden faydalıdır.

Bediüzzaman Hazretleri, mazhar olduğu bütün olağanüstü halleri ve hediyeleri ikram olarak görmüş, kendi kesbine, çalışmasına, kemaline değil, Allah'ın Sonsuz keremine ve merhame-tine vermiştir. O çoğunlukla “ikram” demiş, “ikram” demeyi tercih etmiştir.

Kerametın İlanı

Velayet, kulun Rabbiyle arasındaki hususi dostluktur. Vazife olmadığı için o yakınlıktan bir netice çıkarılmaz, o yakınlık hüccet kabul edilerek tesir aranmaz.

Mesela, bir memleketin valisi, vali olduğunu saklayamaz. Bu mevzuda “estağfurullah” diyemez. Vazifelidir, görevinin hakkını vermelidir. Fakat o valinin oğlu, bu kurbiyetten ve yakınlıktan kendisine payeler arayamaz, yakınlığını bir fazilet olarak ilan edemez, kullanamaz.

Peygamberlik vazife, velayet kurbiyettir. Velinin durumu velinin durumu gibi değil, oğlunun hali gibidir. Ondandır ki, -asırların sahipleri olan mücedditler ve hususi vazifeliler müstesnalarına ittiba etmemekte mesuliyet yoktur.

Bediüzzaman Hazretleri, ilhamen yazılan risalelerin bu yönüne işaret için, “Risale-i nur, ilham değil, Kur’an’dan istihraçtır” der. Onun için Nur’lar hüccettir, onun için bağlayıcıdır. Yani, buradaki ilham yazanın kalbine değil, Kur’an’dan çıkarımlara, izah ve ispatlara bakar. Ayetlerin sırları, hakikatleri ilham edilmiştir.

Dostun, dostu ile arasındaki sırları açması, faş etmesi pek uygun düşmez. Rabbin kuluna verdiği özel ihسانlar sır olarak kalmalıdır.

Bazen sırra kast eden velinin, dünyadaki misafirliği sona ermiş, adeta o izhar onun ayrılık haberi olmuştur. İbrahim Ethem Hazretleri’nin saray dediği kabre dönüşü de öyle bir “emanete kıymak” neticesindedir.

Vali, Belh Sultanından aldığı emirle onu saraya götürmek ister. Saraya, saltanatına döndürecek. Onu, deniz kenarında, elindeki iğne ile söküklüklerini dikerken bulur. İbrahim Ethem bu şekilde nefsini meşgul ediyordu. Mümkün olsa, nefsi onu meşgul etmesin diye sökecek diyecek, sökecek diyecektir. Vali, elinden iğneyi kapar ve denize atar.

İbrahim Ethem Hazretleri, heybetle doğrular ve:

-Balıklar! Getirin iğnemi bana! diye haykırır.

Bir süre sonra, koca bir balığın ağzındaki iğneyle başını suyun yüzüne çıkardığı ve iğneyi İbrahim Ethem’e uzattığı görülür.

Olan olmuş, sır aralanmıştır. İbrahim Ethem Hazretleri:

-Emanete kıydım. Sırrı açığa vurdum. Demek bu dünyada nöbetim sona erdi, der ve ayrılır.

Balıkçı peşinden seslenir:

-Nereye gidiyorsun?

-Meğer farkında olmadan kefenimi dikmeye başlamışım.

Onu tamamlamaya gidiyorum.

Balıkçı, kulübesine davet eder. O dünya kulübesine sığmadığını, ama onun kulübesinin de kendisine büyük geleceğini söyler.

-Ben sultan doğdum, bana saray gerek, der.

Balıkçı şaşkın şaşkın sorar:

-Saraya mı?

Cevap müthiştir:

-Saraya! İçine yalnız beyaz gömleklilerin alındığı... Kuma uzatılıp kalıbının çıkarıldığı... Boyuna göre yer verildiği... Saray!.. İçinde kılıçlı böceklerin nöbet tuttuğu... Havaya, ışığa bile yasak denildiği... Darlığın, genişliğe çevrildiği... Saray! Ben, Belh Sultanı İbrahim Ethem, sarayıma gidiyorum!

-Ayrılma, kal!

-Hiç ayrılmamaya, büsbütün kalmaya gidiyorum!

Necip Fazıl'ın resmettiği yukarıdaki hadisede de görüldüğü gibi, kerametın ve hususi ikramların ilan edilmemesi, yazılmasından veya anlatılmasından daha uygundur. Fakat o ilan hususi bir şahsa bakmıyorsa, bir kutsi hizmet hesabına, insanları iman ve Kur'an yoluna teşvik için ise ve görünenler yaşananların sadece taşan kısmı ise hayrı muhakkak ki zararına galiptir.

Bediüzzaman Hazretleri, Risale-i Nur dairesi içerisinde yaşanan harikaları çok defa gizlemiş, bu halini "Sergüzeşt-i hayatımda geçen ve çoğunu gizlediğim çok harikalar vardı. Kendimi hiçbir vecihle keramete layık görmediğim için onları bazen tesadüfe, bazen da başka esbaba isnad ediyordum." şeklinde ifade etmiştir.

Şahsına bakan ve şahsını methetmek manası taşıyan ifadelerden fevkalade rahatsız olan edep ve tevazu abidesi, Kur'an'ın

hakiki bir tefsiri olan Risale-i Nur'a insanları tevcih için bazı ke-
rametleri izhar etmiş, "Bu benim değil Risale-i Nur'un kerame-
tidir. Risale-i Nur ise, Kur'anın malı ve tefsiridir." demiş ve söz-
lerini şöyle tamamlamıştır:

"Gerçi bu çeşit ikramlar yazılmasaydı daha münasip olurdu; fa-
kat bu kadar hadsiz muarızlar ve çok kuvvetli kesretli düşmanlar
karşısında az ve zaif olan bizlere kuvve-i maneviye ve gaybi imdat
ve teşci ve sebat ve metanet vermek için mecburiyeti kat'îye oldu,
ben de yazdım. Benim benliğime bir hodfuruşluk verip sükûtuma
sebeup olsa da, ehemmiyeti yok. Bu hizmete, yani ehl-i imanı dala-
let-i mutlakadan kurtarmaya, lüzum olsa dünyevi hayat gibi, uhre-
vi hayatımı da feda etmek bir saadet bilirim. Binler dostlarım ve
kardeşlerimin Cennete girmeleri için, Cehennemi kabul ederim."

Normal bir idrak, Rabbinin bilinmesi davasına bu denli kilit-
lenmeyi, o uğurda uhrevi bir zarar görüp Cehenneme girmeye
razı olmayı anlayamaz. Fakat, zeminin bu denli ifsad olduğu bir
çağda o, maneviyatın hakimiyet ve tesirine nazarları çevirmek,
gaybi yardımları göstererek ümitleri coşturmak, cesaret vermek,
kararlı ve dayanıklı olmaya teşvik etmek için yaşanan olağanüs-
tü ikramları ilan etmiştir.

Yine de ilan edilen yaşananın ancak sızıntısıdır.

Harika Hadiselerin Hikmeti

Müslümanlar, maddeten mağlup, olmuş, Kur'an'ın etrafındaki
surlar yıkılmış, Kur'an'ın yüksek hakikatleri kendisini doğrudan
doğruya müdafaa etmeye başlamıştı. Kur'an'ın sönmez ve söndü-
rülmez bir güneş olduğunu isbat vazifesi de, Bediüzzaman'da idi.

Hicri on üçüncü asrın başında durmuş, insanları imana ve
Kur'an davet ediyor, helal dairesinin keyfe kâfi bulunduğunu,
haddi aşmanın zararları olduğunu anlatıyordu.

Fakat heyhat ki, akıllar gözlere inmiş, göz sanatı görürken idrak sanatkârı unutmuştu. Verilen görülüyor, veren ya inkâr ya ihmal ediliyordu.

Müslümanların mağlubiyeti, cahil kitlelerin imanını sarsmış, zavallı yığınlar her galibi haklı sanmaya başlamıştı.

Hissiyatlar tâhrik ediliyor, insanların düşünmemesi için her şey yapılıyordu. Bakışlar bulanık, ruhlar haraptı. Vicdanında mâhkum edilen kitleler aynalara bakamaz, kendisiyle ve gerçeklerle yüzleşemez olmuştu. Batmış, çıkamıyorlardı. İnsanlık kale-si yıkılmaya yüz tutmuştu.

Binlerce, milyonlarca tahripçiye, bozguncuya bedel, tâmir ve islah için mücadele eden bir elin parmaklarını geçmiyordu. Halbuki yıkmak kolay, yapmak zordu. Bir anda yıkılan, bir senede yapılamazdı. Bin bozguncu varsa, milyonlarca tamirci olmalı, akıllarını yitirmemiş devletler ve milletler bile bu yangını söndürmek için bütün kuvvetlerini seferber etmeliydi.

Heyhat ki, değil yardımcı olmak, devletler, değişik cemiyetler ve güçler inkârı, sefahati destekliyor, iman kahramanları zulümlere, baskılara mâruz kalıyordu.

Görüştük, konuşmak, anlatmak yasaktı.

Suç başkasınınken başkası mâhkumdu ve metin bir imana sahip olmayanların o fırtınalara tahammül etmesi, dayanması fevkalade müşküldü.

Mahrumiyetler, mağduriyetler yaşıyordu. Yer pekti, soğuktu.

İşte, bütün bu mahrumiyetler içerisinde bir yalnız adam yola çıkmış, vazifeyi veren, vazifenin başına onu göndermişti. Yerdekilere kadrini bilmeseydi, bir kerecik kulak vermese de, gökleri kıymetini takdir edecek, başını rahmet eli okşayacaktı.

İman davası, doğru ve hak olduğu için kuvvetini içinde taşıyordu. Hak mağlup olmazdı. Nur külliyyatının her bir dersi,

atom bombalarından, hidrojen bombalarından daha tesirliydi. Elde Kur'an'ın Nur'u varken, yalnız kalmaktan endişe etmeye gerek yoktu. Onun karşısında milyonlar, milyarlar dayanamaz, alt üst olurdu.

Baskılar şiddetli, mahrumiyetler korkunç, ihtiyaç şeditti.

O nurani halkaya giren herkesin, daha dünyada iken hayatı cennete dönüyor, yoluna güller saçılıyordu. İman nurdu, kuvvetti. Mahrumiyetler, eziyetler olsa ne olacak, kalplerde saadet yaşanıyor, günaha karşı zaferini kazanan vicdanların hürriyet şarkıları duyuluyor, İnsanlığın Efendisinin yolunda insanlığın altın halkaları ile birlikte yürümenin saadeti yaşanıyor.

Elhak, her hadisenin arkasında kendisini hissettiren, onlara varlığını duyuran Rahmet eline; günlük hadiselerin ağırlığı ile mücadele ederken şevklerini artıracak bir iltifata ve teşviğe; mahrumiyetlerinde berekete, bolluğa fevkalade ihtiyaçları vardı.

O himaye, o teşvik, o bereket olmasa, onca insi ve cinni şeytanın kurduğu tuzağı aşmak, bir yudum lokma, bir tas su bulmak fevkalade müşküldü. Zira küfrün gözlerini kararttığı zavalılar ellerinden gelse değil aş, bir tek nefes almalarına bile izin vermeyecek, birazcık olsun acımayacaklardı.

İşte, olağanüstü hadiseler göklerin o ihtiyaca verdiği cevaptı.

Mücevher ve Balon

Bediüzzaman Hazretleri, İmam-ı Rabbani Hazretleri'nin "İman hakikatlerinden bir meselenin inkişafını binlerce coşkulu hadiseye, manevi hazza ve keramete tercih ederim." manasındaki sözünü naklediyor, kainatın en büyük davasının ve hakikatinin iman olduğunu söylüyordu. Bütün peygamberler mesaisini buna teksif etmiş, "Allah'tan başka ilah yoktur!" hakikati hayatlarının gayesi olmuştu.

Kerametler, teşvik için verilen şekerlemeler gibiydi. Onun içindir ki birçok veli böyle bir şeyi arzu etmemiş, şekerlemesiz yürüyenlerden olmayı tercih etmişti.

Kemal Taner, Eskişehir Adliyesi'nde avukatlık stajı yapıyor, gerek mahkemeye, gerekse hapishaneye rahat girip çıkıyordu. Bir gün hapishaneye Üstad'ı ziyarete gitti. Üstad, namazını kılmış, tesbih çekiyordu. Elini öptü. Gençlik coşku ve cesaretiyle konuştu:

-Efendim, size, "bir çok keramet gösterir" diyorlar. Halbuki ben sizden herhangi bir harika hal ve vaziyet görmedim. Eğer böyle bir şey gösteriyorsanız, bana da gösterin. Mesela, şu elinizdeki tesbih yürüsün.

Bediüzzaman Hazretleri, sonradan mahcup olacağı şeyleri söyleyen delikanlıya tebessüm etti.

-Bir adamın çok sevdiği, sevimli, sevgili bir tek oğlu varmış. Adam bu kıymetli yavrusuna, çok değerli bir hediye almak için, kuyumcu dükkanına götürmüş. Çok çeşitli elmas ve mücevharattan hangisini beğenir ve isterse oğluna alacaktı.

Mücevharat dükkanına kuyumcu adam, dükkanı süslemek için tavana çok çeşitli renklerde; kırmızı, yeşil, mavi, mor, pembe, sarı her renkte büyük balonlar asmış. Çocuk dükkana girince mütemadiyen tavandaki balonlara bakarak, "Baba, ben bu balonlardan isterim!" diye tutturmuş, başlamış ağlamaya. Adam, "Oğlum, ben sana çok pahalı ve kıymetli elmas, mücevher alacağım." diyormuş. Çocuk ise, "Ben balon isterim!" diye ağlayıp duruyormuş.

Ben, Kur'an'ın elmas ve mücevherat dükkanının bekçisiyim, dellalıyım. Ben baloncu değilim. Benim dükkanımda, benim pazarımda Kur'an'ın ebedi ve ölümsüz elmasları var. Ben bunlarla

meşgulüm. Ben Kur'an'ın nurunu ilan ediyorum, balonculuk yapmıyorum.

Bediüzzaman'ın anlattıkları Kemal Taner'i ikna etmişti. Sadece bu misal bile onun nasıl bir ikrama ve keramete mazhar olduğunu, bundan öte kerametini olamayacağını gösteriyordu.

Evet, imana ait hakikatler, onların keşfi, kalbin ve aklın tatmin olacağı şekilde izah edilmesi, her türlü zevkten de, kerametten de üstündü. Birisi elmas, birisi balon kıymetindeydi.

Ne var ki, küllî bir yolu temsil eden ve kendisinden evvelki güzel yolların bütününe câmi olan Üstadın hayatı o noktada da, başkalarında katıyen geri değildi. Zira, o “komple kabiliyet”in çarşısında arayan herkes için, her ihtiyaca göre, her şey vardı. Bir gün, Üstadımız, İbrahim Fakazlı Ağabey'e, Risale-i Nur'un manevi şahsiyetinin on iki tarikatın temsilcisi olduğunu söylemişti. Evet, onda hakikat ve tarikat mesleklerinin bütünü mevcuttu, çünkü doğrudan hepsinin kaynağı olan Kur'an'a dayanıyordu. Cenâb-ı Hakk'ın rahmeti, onu süslemeden de, zevkten de, ikramdan da, kerametten de mahrum bırakmamıştı. En gerekli ve besleyici gıdanın lezzetten, en muhteşem mağazanın şanına yakışır güzellikten ve süsten mahrum olması düşünülemez.

Belki de Rahmet-i İlahi, o güne kadar görülmemiş bir şekilde olağanüstü ikramlarının kapısını ona açmış, her solukta birçok kerametvari hadiseler yaşatmıştı. Zîra en müşkil çağın ve zeminin, “felaket ve helaket asrının”, en büyük teşvik ve takviyeye ihtiyacı vardı. Buna Üstad olmasa da, zayıflar muhtaçtı.

Onun içindir ki, balonun kıymeti balon kadar, şekerlemenin kıymeti şekerleme kadar da olsa, bu yolda, ihtiyacı olanlara yetecek kadar mevcuttu. Zaten Üstadımızın şahsi hayatı harikulade hadiselerle doluydu. Hem manevi bir takviye oluyor, hem de hesapsız maddi kuvvetlere mukabele edilebilmesi için imdada yetişiliyordu.

DOĞUMUNDAN ÖNCEKİ VE ÇOCUKLUĞUNDAKİ KEŞİFLER

İslam tarihinde bazı harikulade fitratların ortaya çıkması katiyen bir tesadüf değil, bir istihdam, bir vazifelendirmedir. Onun içindir ki, o zatlar geldikleri asrın ihtiyaçlarına göre donanımına sahiptirler. O “ısmarlama insanların” müjdesini evvela Efendimiz (s.a.s.) vermiş, “Her yüz senede Cenab-ı Hak dini tecdid edecek bir müceddid gönderir.” buyurmuştur.

Daha sonraki devirlerde de evliyaullah keşfen gelecek o muhteşem şahısları görmüş ve haber vermişlerdir. Mesela, Şeyh-ül İslam Ahmed-i Namık El Cami, kendisinden yaklaşık dört yüz yıl sonra gelecek İmam-ı Rabbani Hazretleri’ni şöyle haber vermiştir:

-Her dört yüz senede mühim bir Ahmed gelir. Fakat binin başında gelecek Ahmed en mühimdir.

Gerçekten de İmam-ı Rabbani Müceddid-i Elf-i Sani (İkinci binin müceddidi) olarak anılmıştır.

Üstad Bediüzzaman Hazretleri’ni de doğumundan evvel evliyaullahtan bazıları müjdelemiş, haber vermiştir.

Gavs-i Hizan Seyid Sıbgatullah

Gavs-ı Hizan namı ile meşhur Seyyid Sıbgatullah Hazretleri’nin, Bitlis’in Hizan kasabasına bağlı Gayda köyünde dergahı vardı. Bediüzzaman Hazretleri daha dünyaya gelmeden, bir gün

babası Sofi Mirza Efendi, Nurs'tan, Gayda'ya, Gavs-ı Hizan-ı ziyarete gitti.

Sofi Mirza Efendi'nin dergahtaki karşılanmasına, gördüğü itibara herkes hayret etmiş, müritleri ve talebeleri bunun hikmetini anlayamamışlardı. Zira Gavs, onu görünce ayağa kalkmış, kucaklamış, baş köşeye oturtmuş, yerini ona vermişti. Ve sonra da Sofi Mirza konuşmuş, Gavs-ı Hizan, hep "beli, beli" diyerek cevap vermişti. Kimdi bu adam ki, koca şeyh onun her sözünü "evet!" diyerek tasdik ediyordu.

Sofi Mirza gittikten sonra Gavs'ın halifelerinden Molla Halid-i Eruki, bu hayretlerini ifade ederek sordu:

-Kurban, bu fakir adamda ne var ki, bu kadar iltifatlarda bulundunuz? Bize göre siz bu Sofi Mirza'ya fazla iltifat ettiniz, yahut bize öyle geldi.

Molla Halid anlayamamış, "fakir" dediği adamdaki serveti ve zenginliği görememişti. Ama cevap akıllarını donduracak kadar müthişti:

-Efendiler! Bu Sofi Mirza ilerde öyle bir zata baba olacak, sülbünden öyle bir çocuk dünyaya gelecektir ki, yüz kutbiyet onun derecesine yetişemez. O zata baba olmayı ben on gavslığa tercih ederim!

Osman-ı Halidi Hazretleri

Isparta'da yaşayan Osman-ı Halid-i Hazretleri, Mevlana Halid-i Bağdadiye intisap etmişti. Isparta'nın Sidre mevkiine çıkar, orada riyazete çekilir, bir iki gün yemek yer, daha sonra kırk gün yemezdi. 1876 yılında vefat etmiş, vefatı yaklaştığında talebelerine ve evlatlarına:

-İmanı kurtaran bir müceddit çıkacak. Bu sene dünyaya geldi. Benim dört oğlumdan birisi o gelecek müceddit zatla görüşüp elini öpecek, demişti.

Osman-ı Halid-i Hazretleri'nin en küçük oğlu Mustafa, Üstad Hazretleri Isparta'ya teşrif ettiğinde onunla görüşmüş ve ona talebe olmuştur.

Üstadımız, o kerametli zattan Sikke-i Tasdik-i Gaybi'de "Osman-ı Halid-i'nin sarıh ihbarı ve evlatlarına vasiyeti..." şeklinde bahsetmektedir.

Hacı Hasan Feyzi Efendi

Hacı Hasan Efendi, Denizli'de yaşamış meşhur bir velidir. Üstad Hazretleri dünyaya geldiğinde ona da bildirilmiş, o da talebelerine büyük müjdeyi:

-Bugün Şark-i Anadolu'da büyük bir veli dünyaya geldi. Bu zat zamanın sahibi, asrın vekilidir, diyerek bildirmişti.

Daha sonra, bu meseleyi bilenler Üstadımızın Denizli'ye gönderilmesindeki maddi bahanelerin arkasındaki manevi sebebi, Üstadımızın o zatın ruhunu şad ve aziz tutmak için teşrifi şeklinde yorumlamışlardır.

O zatın bu ihbarını duyan ve o zatın adaşı olan Muallim Hasan Feyzi Yüreğil Ağabey, adeta Denizli kahramanları adına Üstad Hazretlerine bütün ruhu canıyla bağlanmış, Üstadımızın Denizli'den ayrılması münasebetiyle bir şiir yazmış ve kendisine takdim etmişti. Emsalsiz bir samimiyet ve muhabbetin ördüğü şiirinde şöyle diyordu:

“Çekilip nur-u hidayet yine zindan olacak,
Yine firkat, yine hasret, yine hüsrân olacak.
Yine sen, yaş yerine kan akıtıp ağla gözüm,
Çünkü hicran dolu kalbim yine hicran dolacak.”

Şiirin devamında, “Bab-ı feyzinden ırak olmayı asla çekemem, /Dahi nezrim bu ki canım sana kurban olacak.” demiş ve o nezri, arzusu yerine gelmiş, 1946’da canını cananına feda etmişti.

Şeyh Abdurrahman-ı Taği Hazretleri

Abdurrahman Taği Hazretleri’nin Hizan’a bağlı Tağ köyünde medresesi vardı. Bediüzzaman Hazretleri, dokuz, on yaşlarında iken bir süre orada kalmıştı.

Abdurrahman-ı Taği, Nurslu talebelere özellikle ilgi gösterir, iltifat eder, geceleri yatarken üzerlerini örterdi. Niçin onların böyle özel bir ilgiye mahzar olduğunu soranlara, Nurslu talebelerin içerisinde birisinin İslamiyet’e çok büyük hizmeti olacağını, İslam’ı tecdid edeceğini söylerdi.

Abdurrahman-ı Taği Hazretlerine de, altın halkanın son ve en büyük müceddidi müjdelenmiş, sır verilmişti.

Rahmi Sultan Hazretleri

Hacı Hasan Feyzi Hazretleri’nin talebesi olan Rahmi Sultan’ın asıl ismi Hıdır’dır. Şeyhi, “Bundan sonra senin ismin Rahmi olsun.” dedikten sonra o ismi kullanmıştır. Tekirdağ’da kadı olarak vazife yaparken, şeyhinin kendisine haber gönderip, kadılığı bırakması, Burdur’a yerleşmesi, orada imana ve Kur’an’a hizmet etmesi dileği üzerine kadılığı bırakır, Burdur’a yerleşir.

Bediüzzaman Hazretlerinin doğumunu talebelerine haber veren ehl-i keşiften birisi de odur.

Üstadımızın Burdur’a teşrifinden önce Rahmi Sultan’ın talebelerinden Nasuhizade Şeyh Mehmed Efendi, rüyasında, bir camide Hacı Rahmi Sultan Hazretleri’ni görür. Cemaatle birlikte oturmaktadırlar. Rüyada güya bir murakabe hali olur. Bazı velilerin ruhaniyatı teşrif eder. Onlardan sonra da Üstadımız meclisi şerefendirir. Mehmed Efendi bir cezbe ile uyanır.

Bir ay sonra Üstadımız Burdur'a teşrif eder.

Şeyh Fethullah Verkasini

Üstadın çocukluğunda Şeyh Fethullah Verkanisi'ye, Molla Abdulkerim:

-Kurban, siz bunu şımartıyorsunuz, demiş.

-Sen benim Said'ime karışma! O ilerde Din-i İslam'a büyük hizmetler yapacaktır, cevabını almış.

Veli Göksu

Veli Göksu, Risale-i Nur katiplerinden Şamlı Hafız Tefvik'in babasıdır. "Şamlı" denmesinin sebebi, subay olan babası ile birlikte Şam'da kalmasıdır. Bediüzzaman Hazretlerini, Şam'da, Emeviye Camiinde, meşhur hutbesini okurken görmüş, babası Veli Efendi:

-Bak oğlum, bu zat meşhur bir zattır. Ona iyi bak. İlerde ona hizmet edeceksin, demiştir.

Gerçekten de, mübarek babasının yaklaşık yirmi yıl öncesinden gördüğü gibi Tefvik Efendi Nur'un ilk nüshalarını yazmak bahtiyarlığına ermiştir.

ŞAHSİ DONANIMINDAKİ HARİKULADELİKLER

Seyyidliği

Üstadımız, neseben Hasani ve Hüseyini idi; Efendimizin soyundan, torunlarındandı. Bazen, tevazuu ile, belki kelime manasını kast ederek, belki de arkasından gelecek ve Nur'u program olarak tatbik edecek zatın kıymetini ve vazifesinin önemini nazara vermeyi murat ederek, "Ben seyyid değilim. Mehdi ise Al-i Beyt-i Nebeviden olacak" demiş ise de, Seyyidliği sabitti. Emirdağ Lahikasında, Seyyidliğine başka bir yorum getirmiş, manevi yakınlığın önemini nazara vermişti:

"Gerçi manen ben Hazret-i Ali'nin (r.a.) bir veled-i manevi si hükmünde ondan hakikat dersini aldım. Ve Al-i Muhammed (s.a.s.) bir manada hakiki Nur şakirtlerine şamil olmasından ben de Al-i Beytten sayılabilirim."

Yukarıdaki ifadelerinde geçtiği gibi, kendisine olan bakışı kırmak ve manevi yakınlığa dikkat çekmek muradıyla söylediği sözler olmakla birlikte, Seyyidliğini kabul ettiği sözleri de vaki idi.

Ahmed Feyzi Kul Efendi'nin yüksek ilmi, fevkalade muhakkemesi, mantık kabiliyeti ve enfes bir hitabeti vardı. Emirdağ'ına Üstadımızı ziyarete gitmiş, o gece kalmış, şehrin ileri gelenleri ile sohbet etmişti. Sohbet, Üstadımızın vasıflarını, makamını anlatıyor, ebced hesaplarındaki tevafuklarla izah ediyordu. Sohbeti

dinleyenlerden Osman Çalışkan'ın kalbine: "Biz Üstadımızı Kürt olarak biliyoruz. Ahmet Feyzi Efendinin anlattığı büyük müceddid ise Al-i Beyt-i nebeviden olacaktır." diye gelmişti.

Ertesi gün, Osman Çalışkan'a kendisini Üstadımızın çağırıldığını söylediler. Gitti. Üstadımız, sanki akşamki sohbette varmış gibi onun kalbinden geçenlere şu cevabı verdi:

-Kardeşim, ben hem Hasaniyim, hem de Hüseyiniyim. Ahmet Feyzinin bütün söylediklerini kabul ediyorum. Haydi git.

Urfalı Seyyid Salih Özcan, Emirdağ'a, Üstadımızı ziyarete gittiğinde, Üstadımız, ona nesebini sordu. O da "Seyyidim." dedi.

-Hasani misin, Hüseyini misin?

-Hüseyiniyim.

Daha sonra, Seyyid Salih, Üstadımıza sey-yid olup olmadığını sordu. Üstadımız:

-Kardeşim ben hem Hasaniyim, hem de Hüseyiniyim, buyurdu.

Sonra tebessüm etti:

-Ben de Seyyid sayılır mıyım?

Seyyid Salih cevap verdi:

-Hem de çift taraftan Seyyidsiniz.

Üstadımızın Seyyid olduklarını yukarıdaki misaller gibi ifade buyurdukları başka zamanlar da olmuştur. Biz iki misalle iktifa ediyoruz. Zaten, Efendimiz, ümmetini Al-i Beytin etrafında toplanmaya teşvik buyurmuş ve tarih boyu da iman ve Kur'an hizmetinin müstesna şahsiyetlerinin bir çoğu Onun nurani silsilesinden gelmiştir.

Efendimiz'den (s.a.s.) sonraki en dehşetli dönemin vazifeli olan Bediüzzaman Hazretleri de, manevi kurbiyeti ile beraber, nesebi kurbiyete mazhardır. Neşr-i hak davasının bu denli şerefli

bir halkasının öyle bir payeyi kanında taşıması, ona bahşedilmiş bir başka lütuftur.

Kabiliyeti

O doğuşundan donatıldığı kabiliyetlerle bütünüyle bir ikram yumağıdır. Bir insanda bu denli farklı kabiliyetlerin, zirve noktada toplanması beşer tarihinde görülmuş çok ender hadiselerdendir. İnsanın bir tarafı üstün iken, diğer tarafı zayıf kalabilir. Çok defa kabiliyetler birbirinin zıddıdır. Birisi diğerine mani olur. Veya bazen birisindeki artılar, diğer taraftaki dengesizlikleri sebebiyet verir.

Halbuki, Bediüzzaman Hazretlerinin aklı kalbiyle, kalbi, muhakeme ve muvazenesiyle, muhakemesi ve mantığı hissiyle, hissi kulluğuyla, kulluğu kahramanlığıyla, kahramanlığı tevazuuyla, ledünni ilimlerdeki derinliği, fen bilimlerdeki vukufuyla, ilmi vukufu içtimai dehasıyla, sosyal yönü ferdi zenginliğiyle at başı yürümüştür. O, asrın hatibinin tarifıyla “ısmarlama bir insan”dır.

İlimlerin bu denli buud kazandığı bir çağın mualliminin o denli komple donanıma sahip olması da normaldir. Çünkü o, Kur’an’ın hakikatlerinin satıldığı mücevher dükkanının dellalı olacak, her kabiliyet ve seviyedeki insanı Kur’an’ın cennet bahçesine davet edecektir. Üzerinde, temsil ettiği davaya ait her türlü mücevheri ve güzelliği taşıması normaldir.

Fevkalade bir donanımla, insanlık tarihinin en büyük vazifelerinden birisi için hazırlandığını çocukluğunda hissetmişti. Kendisi hissettiği gibi, köyündeki insanlar da o hali hissetmiş, o manevi ikramın ılıman havasını ve aydınlığını ufuklarında görmüşlerdi. Güneş, o köyde bir başka parlamaktaydı. Emirdağ Lahikasında kendisi anlatıyor:

“Ben on yaşında iken, büyük bir iftiharla, hatta bazen temeddüh suretinde bir haletim vardı. İstemediğim halde, pek büyük

bir iş ve kahramanlık tavrını takınıyordum. Kendi kendime der idim: “Senin beş para kıymetin yok, bu temeddühkarane, hususan cesaretle çok fazla gösterişin ne içindir?” Bilmiyordum, hayret içinde idim. Bir iki aydır o hayrete cevap verildi ki; Risale-i Nur kalbe-l-vuku kendini ihsas ediyordu. Sen, adi odun parçası gibi bir çekirdek iken, o firdevs salkımlarını bilfiil kendi malın gibi hissi kable-l vuku ile hissedip hodfuruşluk ederdin.”

Haşa, o bir odun parçası değildi. Tevazu ile, Kur’an’a ait bütün güzellikleri Kur’an’a veriyor, kendisini o güzelliklerle güzelleşmiş biliyordu. Üzerine takan da kendisi değildi, takılan şeylerde onun malı değildi. Bir Sonsuz Güzel’in rahmeti idi görünen... O bunu çocukluğundan beri görmüş, o günlerde mana verememişti.

Devam ediyor:

“Bizim “Nurs” köyümüz ise; hem eski talebelerim, hem hemşehrilerim biliyorlar ki, bizim köyümüz, fevkalade gösteriş ve cesaretle ileri göstermek için temeddühü çok severdiler; güya büyük bir memleketi fetheder gibi kahramanane bir tavır almak istiyorlardı. Ben, hem kendime, hem onlara çok hayret ederdim. Şimdi hakiki bir ihtar ile bildim ki; “O masum Nurs’lu insanlar, “Nurs” karyesi, Risale-i Nur’un nuruyla büyük bir iftihar kazanacak, o vilayetin, nahiyenin ismini işitmeyen, Nurs köyünü ehemmiyetle tanıyacak” diye bir hissi kable-l-vuku ile, o nimet-i İlahiye karşı teşekkürlerini temeddüh suretinde göstermişler...”

Evet, Medine kokusundan izler taşıyan Nurs köyü ve köylüleri, böyle bir mazhariyetle iftihar etmekte fevkalade haklıdırlar. İnşallah, çok yakın gelecekte Nurs kaynağından çağlayan o tatlı su Amerika’sından Çin’ine bütün bir dünyanın huzura kanmasına vesile olacaktır.

Zekası, Basireti, Hafızası, İlmî

Bediüzzaman Hazretleri'nin zekası ve hafızası adeta doruk noktadadır. Sanki anlamamayı anlamamakta, unutmayı tanımamaktadır. Şimşek gibi çakan, anında parlayan, çok seri düşünen, ateşin, müstesna bir zekaya sahiptir.

On dört yaşında iken, şark medrese usullerine göre bir âlim olmuştu. On beş yirmi senede ancak halledilecek yüz adetten fazla kitabı, olağanüstü bir şekilde, üç ayda, günde sadece üç saat meşguliyetle, neresinden ne sorulursa, ezberden okuyacak, kastını anlatacak şekilde halletmişti.

Asra model olacak insan, sürat çağına ve onun şartlarına hazırlanıyor, yaşamak meşgalesinden ilimle meşgul olmaya fırsat bulamayacak insanların, bir kitapta, belki birkaç sayfada bir ömürlük ilmi bulmasının yolu o günden ona açılıyordu. Cem-ül Cevami, Şerh-ül Mevakıf, İbn-ül Hacer gibi kitaplardan her birisinin 220 sahifesini, belki de bir daha bakmaya ihtiyaç duymayacak şekilde, yirmi dört saatte mütalaa ediyordu.

Onun bu denli seri inkişafına hayret eden hocası, Şeyh Muhammed Celali Efendi bir gün sordu:

- Hangi ilim tabiatınıza daha uygun geliyor?

Cevap, komple donanımının şahidiydi.

-Bu ilimleri birbirinden ayırt edemiyorum. Ya hepsini biliyorum veyahut hiç birisini bilmiyorum.

O kadar ilme bu kadar kısa sürede vakıf olan Bediüzzaman hakkında; "İlimler zaten vehbi hediye edilecekmiş. Semavi din, dersini yine semavi bir ikramla verecekmiş. Bütünle dünyadaki adetin dışında bir hali olmasın diye medreselerde kısa bir süre dolaştırılmış." diye düşünülmekteydi.

Şeyh Emin Efendi'nin "kâbil-i hitap değil" demesi üzerine, muhatap alınmaya değer olduğunu ispatlamak için soru sormasını istemiş, sorduğu ilmi soruların bütünüyle rahatlıkla cevaplamıştı. Şeyh Emin Efendi'nin sorduğu iki muamma vardı ki, halili fevkalade müşkül olmasına rağmen birisini bir saatte, diğerini üç günde halletmişti. Halbuki, ikincisinin halli için Şeyh, Molla Said'e tam üç yıl mühlet vermiş, üç yılda çözerse zekasını tasdik edeceğini ifade etmişti.

İlk muammasında, verdiği cümleyi, "şark" kelimesini Arapça Farsça değiştirip, düzelterek tamamlamasını istemiş, Üstadımız bir saatte halletmişti.

İkinci muammasında ise, on iki tane "kaf" ve lam" dan oluşan, harekesiz, noktasız, dokuz mana ihtimali bulunan şekil çizmiş, bunların harekelendirilerek manalı bir cümle haline getirilmesini istemişti.

Üstadımızın iki harfi kullanarak, üç yılda değil üç günde çıkardığı manalı cümle şuydu: "Denildi ki, Kayl ismindeki adamın devesine ikindiden evvel bir devenin sütünü ver, denildi ki, Kayl'in devesine süt verilmiştir."

Üstadımızın, bir gün yüksekçe bir yerden etrafı seyredirken kardeşi Abdulmecit Efendiye söylediği: "Abdulmecit, insan kainata bakar da nasıl bilmediği bir mesele kalır?" sözü de, onun kainatı bir kitap gibi okuyabilen müstesna zekasının şahidiydi. Adeta, aklın zarını zorlanacağı kadar zorlamış, tırmalamış, yırtmış, atmıştı. Bir beşerin aklının alabileceği nerede, ne varsa, oraya ve o kadar...

Siirt'te, Molla Fethullah Efendi'nin medresesine gittiğinde, Molla Fethullah hangi kitabı sorsa, "Evet, bitirdim." cevabını vermişti. Molla Fethullah haline hayret etmiş, "Hey deli! Geçen

sene deli idin, bu sene de mi deli oldun?” demişti. O, insanın bazen nefsinin gururlandırmamak için hakikati saklayabileceğini, fakat babadan daha muhterem olan Üstadına karşı kesin doğrudan başka bir şey söyleyemeyeceğini, emrederse kendisini imtihan edebileceğini ifade etmişti. On dört, on beş yaşlarındaki bir insanın verdiği bu cevap bile harikulade mahiyetinin şahidiydi. Molla Fethullah hangi kitaptan sordu ise cevabını almış, sonunda hıfzını denemek istemiş ve:

-Pekala, zekada harikasınız. Fakat acaba hıfzınız nasıldır? Makamat-ı Haririye’den birkaç satırını iki defa okumakla hıfzedebilir misiniz? diye sormuştu.

O, kitabı eline almış, değil iki satır, bir sayfayı, bir okuyuşta ezberlemişti. Kısa bir bakış yetmişti. Molla Fethullah:

-Zeka ve hafızanın ifrat derecesiyle bir adamda toplanması ender hadiselerdendir, demiş, onu Bediüzzaman-ı Hamedani’ye benzetmiş ve o günden sonra Bediüzzaman olarak anılmıştı.

Ezberinde kütüphane dolusu kitap olan, adeta yürüyen bir külliye gibi dolaşan o genç, bir sözlük kitabı olan Kamus-u Okyanus’u Bab-üs Sin’e kadar ezberlemişti ki, bu 2321 sahife ediyordu.

Siirt’in, Bitlis’in, Cezire’nin bütün alimlerini, Van’a gittiğinde coğrafya ve kimya hocalarını ilmen mağlup etmişti. Van’da, o güne kadar ki ezberlerinin üzerine fenni, felsefi, edebi, tarihi elli kadar kitabı daha hıfzetmişti. Kardeşi Molla Abdullah’ın anlattığına göre, Kur’an aşığı olan Üstadımız, Kur’an-ı Kerim’i on beş günde hıfzetmişti.

Van Valisi Tahir Paşa’nın konağında kaldığı dönemde, her gece yatmadan önce üç saat hafızasındaki kitapları ezberden tekrar ediyor ve böylece ezberindekileri üç ay da bir devrediyordu.

Devamını kendisinden dinleyelim:

“Cenâb-ı Hakka şükür, kardeşlerim, bütün bu mahfuzatım, Kur’an’ın hakaikına çıkmak için bana basamak oldular. Sonra Kur’an’ın hakaikına ulaştım, çıktım, baktım ki; her bir ayet-i Kur’aniye kainatı ihata ediyor gördüm. Artık ondan sonra başka bir kitaba ihtiyacım kalmadı. Kur’an bana kafi, vafi geldi.”

Kastamonu Vali Yardımcısı Feridun Çayır Üstadımızı ziyarete gitmişti. Üstadımız onu görür görmez:

-Evinize geldiğim zaman bana kapıyı açan siz değil miydiniz? dedi.

Meğer Feridun Çayır’ın babası Üstadın dostu olan alim bir zatmış. Aradan belki kırk yıl geçmiş, Feridun Çayır bütününüyle değişmişti. Çocukken gördüğü bir insanı onlarca yıl sonra ilk görüşte tanıması olağanüstü bir hadiseydi. İnanılmaz bir hafızası vardı.

1907’de İstanbul’a gittiğinde, kaldığı Şekerci Han’ının kapısına, “Her soruya cevap verilir, hiç soru sorulmaz.” manasında bir levha asmış, sorulan bütün soruları mükemmel cevaplamıştı.

İstanbul uleması, mağlup oldukları gencin zekası, hafızası, kemali ve takvası karşısında şaşkına dönmüş, onu mağlup etmesi için, o günlerde İstanbul’a gelen Mısır Ezher Üniversitesi Öğretim üyelerinden Şeyh Bahit Efendiden yardım istemişlerdi. Şeyh Bahit, onun uzak görüşlülüğünü, şartları ve hayatı okumasını denemek için sordu:

-Osmanlı Devleti’ndeki hürriyete, Avrupa’daki medeniyete ne diyorsunuz? Bunlar hakkındaki fikriniz nedir?

-Osmanlı devleti Avrupa ile hamiledir. Avrupa gibi bir hükümeti doğuracak. Avrupa da İslamiyete hamiledir. O da bir İslam devleti doğuracak.

Şeyh Bahit, bu enfes cevap karşısında hayranlığını gizleyememiş, aynı şeyi düşündüğünü fakat bu kadar net ifade etmeye kendisinin muvaffak olamadığını söylemiş, ilmen ona mukabele etmenin imkansız olduğunu itiraf etmişti.

Ona ihsan edilen bu müthiş mazhariyet bir gün, Risale-i Nur külliyyatını netice vermişti. O gün, dıştan bakıldığında enaniyet ve kibir kokusu taşıyan, “Her soruya cevap verilir!” meydan okumasının hikmetini de, işte o Nur Külliyyatının bir mazhariyeti olarak izah ediyor, o ilana Nur'lara zemin hazırlamak için sevk edildiğini, ulemaların gençken, mağlup edemedikleri bir zatın kemal çağında verdiği meyveleri tenkide cesaret edememeleri, Nur'lara o nazarla yaklaşmamaları için bahşedildiğini anlatıyordu.

Evvet, o Nur'lar ki, her ne kadar Üstadımız, onu kendisine bağlamasa, “üzüm kuru çöpünde aranmaz” diyerek nazarları kendisinden çevirse de, onun ilminin apaçık şahidiydi ve o güne kadar emsali görülmuş değildi.

Bir gün camide İbn-ül Hacer'den ders okurlarken Üstadımız metnin bir yerine bir mana vermişti. Molla Resul sordu:

-Seyda, sizin verdiğiniz mana ile kitabın metni birbirini tutmuyor, hangisi doğrudur.

Üstad Hazretleri biraz sukut etti. Molla Resul sorusunu tekrarladı. Bunun üzerine hiddetlenen Üstad:

-Molla Resul! Şu musanniflerin, müelliflerin ilimleri deniz olsa Said'in topuğunu ıslatmaz. Sen Said'i hala eski Said sanırsın.

Molla Resul hatasını anlamıştı. Birkaç dakika sonra Üstadımız istiğfar çekerek, “Yahu beni niçin hiddete getiriyorsunuz?” buyurdu.

Isparta'ya ilk götürülüşünde Şeyh Mustafa ziyaretine gitmiş: “Taftazaniler, Fahredin-i Raziler birer çeşme iseler, bu zat bir denizdir.” demişti.

Evet ilimde kimse yoluna çıkamıyor, kâmetine ulaşamıyordu. Bu farklı bir bahş, farklı bir lütuftu.

O, birkaç sayfada kâinatın tılsımını çözen, kainatın Sahibini zerre kadar akli olan herkese isbat edip tanıtan, kulluğun güzelliğini, haramın çirkinliğini olanca netliğiyle ruhlara duyuran, şeytanları bile mağlup edecek katiyette Kur'an'ın vahy-i semaviye dayandığını, Efendimiz'in (s.a.s.) Allah'ın (c.c) şanı yüce bir peygamberi ve memuru olduğunu isbat eden, öldükten sonra dirilmek gibi bir meseleyi aklın gözüne gösteren, melaike ve ruhanileri, manevi varlıklar olmalarına rağmen, maddi varlıklar gibi kat'i tanıtır isbat eden, mevcudatın "Bismillah" dediğini, "Hu" zikrinde olduğunu herkese duyuran, çağların tortusunu süpürüp, akılları karıştıran soruları bir cümlede halleden, hayatın keşmekeşine rağmen içtimai meselelere en tatlı reçetelerle çözümler gösteren deha ötesi bir kabiliyet ve vazifeliydi.

Nur Külliyyatı ile meseleleri o kadar net anlatmış, kabukla uğraşmadan özü öylesine göstermişti ki, bir gün ona "Sen teklif sırrını ortadan kaldırıyorsun. Nur'ları okuyup iman etmemek, dalaletten tiksiniyor, hasenata aşık olmamak mümkün değil. Bu eserlerden sonra imtihan sırrı nasıl devam edecek?" manasına sorular sorulmuş, o da, "Risale-i Nur'lara ulaşmaya mâniyalar çoğalmış." demişti. Demek bu soru bir yönüyle doğrudu, mâniyalar ise o sırrı devam ettiriyordu. Sefahat ayrı bir mâniya, korku ayrı bir mâniya, "şucu" diye kandırılmak ayrı bir mâniya, yaşamak meşgalesi ayrı bir mâniya, cehalet ayrı bir mâniya, kibir ayrı bir mâniya, alışkanlıklar ayrı bir mâniya idi.

Cesareti ve İzzet-i Nefsi

O, korkunun elini tutamadığı bir Zat'tır. Her şeyin ipinin Allah'ın kudret elinde olduğuna inandığı için, "küre-i arz bomba olup patlasa onu korkutmaz."

Bir gün, kardeşi Abdulmecid Efendiye korkak olmamasını ihtar ettiğinde o, “Seyda, Allah bendeki cesareti de alıp size vermiş” der.

Hüsrev Ağabey’in yakınlarından, Üstadın son üç yılına şahit olmuş Ziya Baysan Ağabey’in anlattığına göre, Üstadımız üç dört yaşlarında iken bir gün mübarek anneleri Nuriye Hanım’la kırlara çıkar. Onlar kırdaki iken müthiş bir yağmur başlar. Fırtınalar kopar. Üstad annesini teselli eder.

-Ana korkma, senin yanında Said var.

Bir sadık rüyada, Ağrı Dağı’nın infilak ettiğini gördüğünde de hemen hemen aynı şeyleri söylemiştir.

Dokuz yaşında iken gittiği Tağ köyündeki medreseden âmirane tavırlara tahammül edemediği için ayrılacak kadar tarifsiz bir izzet-i nefis sahibidir.

Hizan Şeyhi’nin yaylasına gitmiş, oradaki talebelerin onu çeke-memesi nizaâ sebebiyet vermiş, dördü birden ona saldırmıştı. Sey-yid Nur Muhammed Hazretlerinin yanına gittiğinde, olanlardan şikayet etmek ve acziyet sergilemek izzetine ağır geldiğinden:

-Şeyh Efendi! Bunlara söyleyiniz, benimle dövüştükleri zaman dördü bir olmasınlar, ikişer ikişer gelsinler, demişti.

Şeyhan Yaylası’nda, ağabeyi ile ilgili bir meseleye karışan Molla Muhammed Emin Efendi’ye, Şeyh Abdurrahman-ı Tağî’nin medresesinde olduklarını kast ederek, kendisinin de orada onlar gibi bir talebe olduğunu, hocalık hakkı olmadığını söylemiş ve oradan ayrılmış, gündüz bile güçlkle geçilebilen büyük bir ormanı gece yalnız başına geçerek Nurşin’e gelmişti.

Bir dönem Vahhabiliğe merak salan Bitlis valisinin karşısına çıkıp, onun gizlediği halini yüzüne vurup, “Asıl başta vahhabi olan sensin!” demekten çekinmediğinde on dört onbeş yaşlarında daydı. Vali, ondan aldığı dersle yanlışımdan dönmüş ve durumunu itiraf etmişti.

Abdulkadir-i Geylani Hazretleri'nin rüyadaki isteği üzerine, Mustafa Paşa namı ile meşhur bir zorbanın karşısına çıkıp, onu namaz ve haksızlık yapmamaya davet etmekte zerre kadar tereddüt etmemişti.

Mardin'de, Ulu Cami'nin minaresinin şerefesindeki demir korkuluğa çıkıp pervane gibi devrederken insanlar gözlerini kapatıyor, o onlara latife yapıyordu.

31 Mart vakasında kendisine idam edilenleri gösteren ve “Sen de bunlar gibi şeriat istedin mi?” diyen mahkeme reisi Hurşit Paşa'ya: “Şeriatın bir hakikatine bin ruhum olsa feda etmeye hazırım!” diye mukabele etmişti.

Cihan Harbinde, gönüllü alay komutanı olarak kurşunlara yürüyor, “Küffarın kurşunu bizi öldürmeyecek.” diyor, atını mahmuzluyordu.

Esir edildiğinde ne korku ve ne de zerre kadar zillet eseri göstermiş, belki de hayatında sadece orada Rus komutanının karşısında bacak bacak üzerine atmıştı.

Esir kampındayken, Kafkas Cephesi Komutanı Nikola Nikola-viç karşısında ayağa kalkmamış, kurşuna dizilme emri karşısında sadece namaz için izin istemişti. Özür dilemeyi asla düşünmemiş,

ölüm karşısında bir an tereddüt etmemişti. Bu dev adam karşısında, cephe komutanı erimiş, bitmiş, kararından vaz geçmişti.

Kurtuluş Savaşında, İngiliz istilasını aleyhinde kitap ve yazılar yayınlamış, korkmadığını göstermek ve halka cesaret vermek için kitabının altına adını yazmıştı. Ölüm emri çıkarılmış, o irşad ve tebliğ, vatanın müdafaasının ehemmiyetine ait derslerine devam etmiş, Ankara'ya adam göndermişti.

Herkesin bir şekilde sesinin kesildiği dönemde, o, kalplerin ve akılların fethine yönelmiş, risaleleri elden ele yayılmıştı. Sürgüne giderken, "Kendi rızamla gidiyorum!" demiş, akıbetin belirsiz olmasından bir an dehşete düşmemişti. Halbuki kaç defa kurşunlanma emri alınmış, fakat koruyan korumuş, kimsenin eli varmamıştı.

Sürgüne irşada gider gibi gitmişti.

Barla'da iken mâruz kaldığı saygısızca muameleler ve zulümler izzet-i imaniyesine dokunmuş, bu halden duyduğu rahatsızlık 1934 senesi içerisinde dokuz adet mübarek dişinin düşmesini netice vermişti.

İdamla yargılandığı mahkemede namaz için müsaade istemiş, "Ben burada namazın hakkını müdafaa etmek için bulunuyorum!" demişti.

Son sözü sorulduğunda, ikinci namazının vaktinin daraldığını söylemiş, hakkındaki kararın değil, namazına gelecek zararın endişesini yaşamıştı.

Mahkemede "Sarığını çıkar!" demişler, "Bu sarık buradan bu baş ile beraber çıkar!" demişti.

Evet, korkuyla tanışmamış, mahlukata minnet etmemişti.

Manevi Donanımı

Hayata gözlerini açtığı günden itibaren dünyayı ahiretle, maddeyi manayla birlikte yaşamış, nazarını buradan çok öteye dikmişti. Başkasının maddeyi ve maddi âlemleri gördüğü kadar, o manayı ve manevi âlemleri görüyordu.

Meselelerin sırrını süzüyor, hikmet şakaklarından dökülüyordu. İnsan, dünyayı, içerisindekileri ve öteyi nasıl bu kadar net, nasıl bu kadar berrak görebilirdi, beyinler hayret ediyordu.

Çocukluk arkadaşı 1165 yılında vefat eden Abulkadir-i Geylani Hazretleri idi. Cevizini kaybeder, “Ya Şeyh, cevizimi bul, sana bir fatiha!” der, ceviz yuvarlanır gelirdi. Belki binlerce defa perdeyi sıyrıp Rabbin izniyle imdadına yetişmişti.

Hangi çocuk, hayalinden sorup, ruhunun sesini dinleyip, Cehennemde de olsa beka isteğini duyabilirdi ki? O çocukluğunda bunu kendisine sormuş, ruhundan o cevabı almıştı.

Çocuk denilecek yaşta, gecelerini Doğu Beyazıd’daki Ahmed-i Hâni Hazretleri’nin türbesinde geçirir, bazen içerden “Beli, beli- evet, evet” dediği duyulurdu.

On beş yaşlarında iken, başka bir manevi pencere daha açılmış, rüyasında kıyametin koptuğunu görmüştü. Peygamber Efendimizi ziyaret etmeyi düşündü. Nasıl olsa herkes oradan geçiyor, düşüncesiyle Sırat’ın başına gitti.

Orada geçmiş Peygamber-i Zîşan Efendilerimizi ziyaret etti. Daha sonra İnsanlığın Efendisi Hazret-i Muhammed Mustafa (s.a.s.) ile görüşmek şerefine erdi.

Efendimizi ziyareti esnasında Ondan ilim talebinde bulundu. Efendimiz (s.a.s.), ümmetinden hiç kimseye sual sormamak şartıyla Kur'an ilminin hususi surette kendisine verileceğini müjdeledi.

Görüldüğü gibi, sanki ışığa binmiş, sanki zaman mekan kaydından silinmişti. Zamanda seyeran ediyordu.

Adeta gökler ona taç tutmuş, hikmetlerini eteklerine boşaltmıştı ki; onca ilmine rağmen, “Benim bütün bunların kırk misli kadar manevi meşhudatım vardır. Onlar da aynen kuvve-i hafızamda yazılmıştır.” diyordu.

Molla Resul'e bir gün halini anlatırken şöyle demişti: “Bak Molla Resul, evliya arasında seyr-ü süluk diye bir hadise vardır. Bu seyr-ü süluku bitirmek için, tesbihin birinci habbesinden başlayıp, doksan dokuzuncu habbesine kadar seyr-ü süluk makamını kat ederler. Fakat ben ise Allah'ın lütfuyla şuradan şuraya atladım.”

Yani doksan dokuzunu aşmadan, sonuncuya atlamak gibi bir lütfü Allah bahşetmişti. Aynalara uğramadan doğrudan güneşe çıkmış, aynaların gücü kadar değil, güneşin azameti kadar aydınlanmıştı.

Van kalesinden düşerken, önce “Davam!” demiş, arkasından sanki koruyucu meleğini imdada çağırır gibi Abdulkadir-i Geylani Hazretlerinden medet istemiş ve harikulade bir şekilde kurtulmuştu.

Sibiryadan esaretten dönüşü bütünüyle harikulade hallerle doluydu. Arap kıyafeti ile beliren birisi, elbiselerini ve merkebinin veriyor, onun kıyafetleri ile nöbetçilerin bulunduğu kale kapısı gibi bir kapıyı geçiyor, nasılsa onunla yaptığı yolculukla bir günde sınıra yaklaşıyor, Volga nehrini yürüyerek geçiyor,

kendisini ismen bilen ve mağarada kalan yaşlı birisinin misafiri oluyordu. Bunlar anlatılanlar... Perdenin ötesi kim bilir nasıldı ve daha neler vardı?

1919'da, rüyasında, içinde her asrın vekilinin bulunduğu muhteşem bir meclise çağırılmış, sorularına cevap vermişti. Kimbilir, bunun gibi, günün hangi saatlerinde, haftanın hangi günlerinde manevi randevuları vardı?

Zira bir gün, Kastamonu'da iken Çaycı Emin Ağabey, ay ışığına aldanarak Üstadımızın sobasını yakmak için fecirden evvel gitmişti. Üstadımızı yerde, gözleri kapalı, huşu içerisinde dua ederken buldu. Öyle bir tazarru ve niyazda bulunuyordu ki, Çaycı Emin haşyet ve dehşet içerisinde onu seyretmeye başladı. Tam bir buçuk saat öylece kalakalmıştı.

Bir aralık Üstadımızın, "Kambur, nasıl sözüme geldin mi?" dediğini duydu.

Ezan okunmaya başladığında Üstad, içinde bulunduğu o manevi halden çıktı. Çaycı Emin'e döndü:

-Kardeşim, ben sana tembih etmemiş miydim ki, şafaktan evvel gelme. Niçin geldin?

Çaycı Emin, özür diledi, ay ışığının kendisini yanılttığını söyledi. Namazı birlikte kıldılar. Namazdan sonra Çaycı Emin'in merakını gideren veya belki de daha fazla artıran şu sözleri söyledi:

-Kardeşim, benim bir vaktim vardır. O vakitte melaike de gelse kasem ederim ki kabul edemem.

Demek, o vakit o kadar önemli, Alem-i İslam'ın mukadderatıyla o kadar âlakalıydı. Belki de, bulunduğu meclis ve hal, daha ötesi olmadığı için nazarını başka yana çevirmesine müsaade etmiyordu. Devam etti:

“Belki sen, o kambur lafımdan merak etmişsin. Onu sana anlatayım: Bir zaman ben Haşir Risalesi’ni Barla’da yazarken, arefeye birkaç gün vardı. İslahı gayr-i kabil bazı İslam düşmanlarına kahr ile beddua etmek istedim. Fakat Hicaz’da, başlarında kambur namıyla Kutb-u Azam olmak üzere muhterem âvanesi, hep beraber onların ıslahı hususunda dua ederek manen müdafaa ettiler. Benim duam ferdi kaldığı için semada kabul görmedi.

Amma bu sene bakıyorum ki, hepsi benim sözüme gelmişler, bana hak veriyorlar ve onlar da bana iltihak ederek bedduaya döndüler. İşte benim hitap ettiğim kambur, zamanın meczup velilerinden Kutb-u Azam’dır. Ve hicazda bulunmaktadır.” Sanki iç içe alemleri, sanki perdenin ötesinde kendisine hususi bir dünyayı yaşıyordu.

Cizreli Şeyh Seyda Hazretleri, her seher vaktinde batıya doğru dönerek kalben müteveccih olurdu. Yakınlarından birisi hikmetini sorduğunda: “Cenab-ı Hak, bu asırda yeryüzüne inen feyiz ve nurları evvela Bediüzzaman Hazretleri’nin kalp ve ruhu-na bütün halinde indiriyor, sonra onun vasıtasıyla sair evliyaulaha dağılıyor, bu sebeple o yöne dönüyorum.” demişti.

Bir başkası, bu temsilleri nereden aldığını sorduğunda Üstadımız, temsillere insanın takva derecesiyle vakıf olacağını ifade etmişti.

Ömer Nasuhi Hocaefendiye, talebeleri, niçin kendi kitaplarının Nur’lar kadar okunmadığını, onun kitaplarını okuyanların niçin Nur’ları okuyanlar gibi bir gayretin içine girmediklerini ve birbirlerini bulmadıklarını sormuşlardı:

-Oğlum, demişti, Said Nursi’nin kulağına üfleyenler var. Bizim eserlerimiz ise, mevcutlardan bir derlemedir. İşte sebebi budur.

Bir gün Barla'da, Hulusi Ağabey'in de bulunduğu bir meclise: "Eğer siz eski zamanda olsaydınız, bu dersleri ve hakikatleri öğrenebilmek için, buraya diz üstü yürüyerek, sürüne sürüne gelirdiniz." demişti. Takdir edilebilse o derslerin, o göklerden gelen manevi sofranın kıymeti buydu.

İŞARETLER

Kur'an'da Risale-i Nur'a İşaretler

Kur'an, bir çekirdek gibi, kâinattaki bütün hakikatleri ihtiva etmektedir. Âlem-i şهادette, yani görünen âlemde, âlem-i gaybın, yani görünmeyen âlemin dilidir. Hadiselerin arkasında yazılı olan sırların keşfidir.

O, bir arıdan, bir şahıstan, Efendimizden önceki hidayet hareketlerinden bahsediyorsa, Ondan sonra gelen ve milyonlarca insanın hidayetine vesile olan bir misyondan bahsetmemesi, en azından ona işaret etmemesi düşünülemez. Nur külliyatından, ona talebe olmayı kabul etsin, etmesin, dünyanın her tarafında birçok insanın heybesinde bir şeyler vardır. Ki bu sayı bugün milyonlarla ifade edilse de, inşallah gelecekte milyarlar olacaktır.

Zaten Risale-i Nur, Kur'an'ın ayetlerinin tefsiri olduğu, sözlerini Kur'an'a ait olmak kıymetlendirip güzelleştirdiği için, Risale-i Nur'u sena etmek, Kur'an'ı sena etmek manasına gelir.

Tevafuk, yani denk düşme, cifir ilminde önemli bir anahtardır. Cifir ilmi, Arap alfabesindeki her bir harfe rakam olarak değer verilerek yapılan ebced hesabı ile, hadiselerin manaları ile rakamlar arasındaki denk düşmeleri bulmak ve ondan manalar çıkarmaktır.

İslam tarihinde, ayet ve hadislerin rakam değerlerinden bazı sırların ortaya çıkarılmasından istifade edilmiştir. Mesela, Hz. Ali

Efendimiz, Kur'an-ı Kerim'deki bazı mukattaa harflerinden Sıffin Savaşı'nın tarihini çıkarmış, Celcelütiye isimli meşhur kasidesini ebced hesabıyla yazmıştır. Cafer-i Sadık, Muhyiddin-i Arabi, Abdulkadir-i Geylani gibi zatlar da ebced hesabını kullanmışlardır.

Üstad Hazretleri de, cifer ilminden yararlanarak birçok hesaplamalar yapmış, Kur'an'ın ayetlerinden hadiseye denk düşen bazı işaretler çıkarmış, fakat Dokuzuncu Lem'a da, herkesin cifer ilmini bilemeyeceğini, ehil olmayanların kötüye kullanacağını, iman hizmetinin böyle şeylerden yüz derece daha kıymetli olduğunu, bu türlü meşguliyetlerin insanı ehemmiyetli hizmetlerden ve işlerden uzaklaştıracağını, bu sebeple de zararlı olacağını anlatmıştır.

Mesela, Üstadımızın "Nurun asıl avukatı" diye iltifat ettiği Ahmet Fevzi Kul Ağabeyimiz, Kur'an-ı Kerimin otuz cüzünden işaretler çıkarmış, fakat o kitap basılmamış, Üstadımız: "Ahmet, sen ihtiyarın karışarak -kendi isteğinle- çıkarıyorsun, halbuki ben işaretla ihtiyarım karışmadan çıkarıyorum." buyurmuştur.

Sadece bir tevafuk, çıkarılan manaya delil olmaz, gizli bir ima, benzerlikten doğan çağrışım olur. Eğer, iki açıdan tevafuk varsa, ima değil, artık remizdir, gizli ve ince bir işarettir. Eğer, iki üç açıdan bir denk düşme varsa o artık aşık bir işarettir. Eğer, sözün manası ile harflerden çıkan rakam tam denk düşerse, işaret delil olur. Eğer altı yedi tevafuk varsa, mana ve harfler tam denk düşse, hadiseler de buna delalet etse o zaman sarahat derecesine çıkar. Artık çok açık ve kasıtlı işaret var demektir.

Üstadımız, Kur'an'ın otuz üç ayetinin hem manası itibariyle, hem de ciferle Risale-i Nur'a işaret ettiğini söyler. Ayetleri tek tek anlatıp ne şekilde ve hangi rakamın denk düşmesiyle Nur hizmetine baktığını izah eder. Bundan maksadı dalalet ateşiyle insanlığın yandığı bir çağda göklerden uzanan rahmet elini insanlara göstermek, dertlerine derman bulacakları Nur çeşmesine onları

yönlendirmektir. Zira, Kur'an'ın kutsi manaları anlaşılmaz olmuş, çeşitli ayetler ve hadisler tenkide tâbi tutulmuş ve izahları istenmiştir. O izahlara imanlarını kaybetmemeleri için hava kadar su kadar muhtaçtırlar. Onu görmelerini sağlamak, bir de bu şekilde dikkat çekmek çok önemlidir. Ebedi aç ve susuz kalmaları diye... Üstadımızın maksadı sadece budur ve akıllara gelebilecek başka türlü şeylere asla ihtiyacı ve teveccühü yoktur. Biz o ayetlerden üç tanesini buraya almakla iktifa edeceğiz.

Nur Suresi'nin otuz beşinci ayeti, diğer hikmet ve maksatları ile birlikte Risale-i Nur'a da bakar. Ayet: "Allah göklerin ve yerin nurudur." diye başlar. Devamında, "Onun nurunun misali bir lamba yuvası gibidir ki, onda bir kandil vardır." der. Nur'dan bahsedilen bu cümle cifir hesabıyla 998 eder ki, Risale'tün Nur'da cifir hesabıyla 998'e karşılık gelir.

"Onda bir kandil vardır, kandil de cam fanus içindedir." cümlesi, 1349 eder ki, Risale-i Nur'un en nurani cüzlerinin yazıldığı ve yayıldığı dönemdir.

Ayetin devamında cam fanus içindeki kandilin, "ne doğuya, ne batıya ait olmayan mübarek bir ağacın yakıtından tutuşturulduğu" ifade edilir. "Onun yakıtı, kendisine ateş dokunmasa bile ışık verecek kabiliyettedir. O nur üstüne nurdur."

Ayet'in bu cümlesi, gaybi bir ihbar şeklinde elektrikten haber vermektedir ki, ona yakıt dokundurulmadan, sağından, solundan ateş getirilmeden yanmaktadır. Ne şartan, ne garptan, yakıtı doğrudan semadan, rahmet hazinesindedir. Aynen bunun gibi, manevi bir elektrik olan Risale-i Nur'da, ne doğunun mâlumatına ve ilmine, ve ne de batının felsefesine veya fennine aittir, onun malı semavi olan Kur'an'ın yüce mertebesindedir.

Evet, elektriğin o güne kadar bilinenden farklı mahiyeti gibi, manevi bir elektrik olan Risale-i Nur da, gayet yüksek ve derin bir ilim olmasına rağmen külfetsiz elde edilebilir. Başka Üstadların irşadıyla tutuşmaya, aydınlanmaya ihtiyaç bırakmaz. Herkes kendi derecesine göre o yüksek ilmi meşakkat ateşiyle yanmadan alabilir. Risale-i Nur böyle olduğu gibi, onun müellifi de, ateşsiz yanmış, tahsil için külfet ve ders meşakkatine muhtaç olmadan kendi kendisine nurlanmıştır.

Bakara Suresi'nin 256. ayetinde: “Allah’a iman eden hiç kopmayacak bir zincir-i nuraniye yapışır.” denilmektedir. Risale-i Nur, ise imana ait hakikatleri fevkalade bir şekilde ispat etmesiyle, insanların imanla aralarındaki en sağlam bağ ve zincirdir, bir “urvetü'l vüska”dır. İnsanları bu zulmet çağında, bellerine bağlanmış manevi ve nurani bir zincir gibi her türlü fırtınanın, akımın ve tahribatın ortasından çekip çıkarmaktadır.

Ayetin cifri rakamı, 1347 eder. O tarih ise, Nur külliyyatının Barla’da telif edildiği ve fevkalade parladığı tarihlerdendir ve tam bir tevafuktur, ki ona tutunan imanını kurtaracaktır.

Hud Suresi’nde geçen: “O gün insanlardan saidler ve şakiler vardır.” ayeti ve üç ayet sonraki “Saidlere gelince onlar da cennette kalacaktır.” ayetinin cifri rakamı, 1352’dir. O tarihte, tarihin en çirkin zulümlerinden birisine mâruz kalan Nur talebeleri değişik yerlerden toplanarak önce Isparta’ya, sonra Eskişehir’e götürülmüştür.

O sıkıntılı günlerde Nur hizmetinin kahramanlarına bu ayetle, “Risale-i nur talebelerinin imanla kabre girecekleri, imansız vefat etmeyecekleri!” müjdelenmiştir. Bu müjde o karanlık günlerde

Üstadımızın ifadesiyle “Cihan saltanatından daha ziyade kıymet-
tar bir müjde-i Kur’aniye, bir beşaret-i semaviyedir.”

Elbette, imani hakikatlerin en anlaşılmas meselelerini en ca-
hil adama dahi birkaç sayfada anlatıp isbat eden, insanların bü-
yük bir coşku ile okuyup, vesilesiyle Rablerini, Peygamberlerini
tanıdıkları ve dinin güzelliklerine aşık oldukları bir eserin Kur’an
tarafından sena edilmesi çok görülmemelidir.

Zira, o Kur’an’ı methetmemiş, Kur’an ona mevzu olduğu
için Risale-i Nur kıymetlenmiş, güzelleşmiştir.

Hz. Ali Efendimiz’in İşaret ve Kerameti

Celcelütiye, Hazreti Ali Efendimize ait bir kasidedir. Celce-
lütiye Duası olarak da anılır. Süryanice’dir. Kelime manası, “eş-
siz, benzersiz, bedi” demektir. Resul-i Ekrem Efendimizin
(s.a.s.) derslerine istinaden, cifir ve ebced hesabına göre yazıl-
mıştır.

Hazret-i Ali Efendimiz, o kasidesinde, “Dünyanın başlangı-
cından kıyamete kadar ki bilgiler ve önemli sırlar bize apaçık gö-
ründü, kim ne isterse sorsun, sözümüze şüphe edenler zelil
olur” der. Onun içindir ki, Celcelüti’ye ve Ercüze isimli kaside-
leri gaybe ait haberlerle doludur.

Celcelütiye, hususiyle ahırzaman hadiselerine bakar. Üstadı-
mız, Kur’an’a ve Al-i Beyt’e yakından alakadar olan Hz. Al-i
Efendimizin bu aşırdaki en mühim manevi hadise olan Risale-i
Nur’a işaretinin mâkul ve lâzım olduğunu anlatır.

Üstadımız, kendisine verilen ve Bediüzzaman (zamanın hari-
kası, benzersizi) isminin de aslında Risale-i Nur’a ait olduğunu,
ifadeleri farklı olan Risalelere, “Bedi” manasındaki Celcelütiye
isminin de baktığını ifade eder.

Üstadımız, Sikke-i Tasdik-i Gaybi isimli eserinde, Hazret-i Ali Efendimize mâna aleminde bizzat Risale-i Nur'u sorar. O, "Mana aleminde sordum" dedikten sonra mesele artık ayandır:

"Ercüze'nde benden bahs ile 'kendini muhafaza et' demişsin. Hem tam vaktinde emrinizi gördük, fakat maatteessüf kendimizi muhafaza edemedik. Bu belaya düştük. Şahsımdan binler defa daha ehemmiyetli olan Risale-i Nur'dan bahs ve işaretin yok mu?" dedim.

Dedi: "Yalnız işaret değil, belki Celcelütiye'mde tasrih ediyorum."

Sanki "İlmin Kapısı", Celcelütiye'sini, başka maksatları ile birlikte, ahir zamandaki iman hizmetinde istihdam edilecek Risale-i Nur'u da anlatmak için yazmıştır. Hazreti Ali Efendimizin, "işaretle değil, apaçık anlatıyorum" manasındaki cevabı üzerine Üstadımız Celcelütiye'deki şu cümleyi görür:

"Siracü'n Nur gizliden gizliye yanıp yayılıyor; Siracü's Sürc (kandiller kandili) gizliden gizliye yanıp aydınlanıyor."

Siracü'n Nur'un ebced hesabında Risale-i Nur'a denk düştüğünü fark eder.

Bir başka yerde geçen: "Ya Rab! Benim yıldızımı isminle nur eyle. Ahirzaman'a kadar bedi bir surette ışıktandır, şulelendir" cümlesindeki, "isminle yıldızımı nur eyle" bölümü ile, Risale-i Nur'un, ebced hesabı, her ikisindeki "nur" ifadesi sayılmazsa tamamına 296 eder ki, açık bir tevafuktur.

Mana ve hadiselerdeki denk düşme ile birlikte, ebced hesabındaki tam tevafuku, hele Üstadımız bizzat, pek alışık olmadığımız bir tarzda "manen sordum" dedikten sonra, tesadüfe havale etmek, akılla ve insafla ters düşmek demektir.

Evet, bu Nur hizmetinin ve onun hadimlerinin mazhar olduğu fevkalade bir ikramdır ki, Hz. Ali Efendimizin ve hatta onun

ötesinde Efendiler Efendisinin (s.a.s.) mübarek elini, başlarının üzerinde göstermektedir. Bu tebrik o hizmetin kahramanlarına başka hiçbir şey olmasa kâfidir.

Abdülkadir-i Geylani Hazretleri'nin Risale-i Nur'a İşareti

Gavs-ı Azam'ın Risale-i Nur'a işareti, sair evliyaların işareti gibi değildir. Adeta eliyle göstermekte, parmağını başına dokundurmaktadır, o kadar açıktır. Bu işaretler, onun çocukluğundan hayatının bütün safahatına Üstad'a olan ilgisini de açıklamaktadır. Şeyh-i Geylani, Mecmuat'ül Ahzap'ta geçen kasidesinde şöyle der:

“Ahirzaman fitnelerine yetişip düştüğün zaman, benim dua ve himmetimi kendine vesile ve şefaatchi yap. Allah'ın izniyle ve kuvvetiyle senin imdadına yetişeceğim. Doğuda, batıda ve hangi beldede olursa olsun, o fitne ve bela asrının her şer ve fitnesinden, Allah'ın izniyle ve havl-i kuvvetiyle onun koruyucusuyum. Ey benim şiirimi, meslek ve meşrebimi ve mücahedelerimi dile getiren müridim, ‘Sözler’ini söylemekten korkma. Muhakkak ki sen, inayet gözüyle gözetilip korunmaktasın. Zamanın Abdulkadiri ol. Muhabbetimde sadık olduğundan ve ihlala çalıştığından, geçiminde dahi ismin gibi mesud olasın.”

Üstadımızdan yaklaşık sekizyüz sene önce yazılmış olan bu ifadeler, mana itibariyle fevkalade açık ve net işaretler, işaretten öte ihbarlardır. Evet, dediği gibi doğu da batı da Üstadımızın imdadına koşmuştur. Van kalesinden düşerken elini uzattığı gibi, esaretten döndüğünde medet ararken İstanbul da elini uzatmıştır. ‘Sözler’ini söylemiştir ki mâlum, Risale-i Nur'un bir adı da ‘Sözler’dir. “İsmin gibi mesud olasın” ifadesi, Said-i Nursi Hazretleri ile konuştuğunun ilanıdır.

“Vaktin Abdulkadiri ol” ifadesi, ebced hesabıyla 325 eder ki, “Said Bediüzzaman” ismi de 325 etmektedir.

“Garpıta beni yardıma çağırıldığı zaman onun imdadına yeti-
şeceğim.” ifadesi, 1339 eder ki, Üstadımızın Hazret-i Gavs’tan
medet istediği ve onun Fütuh’ul Gayb kitabındaki işaret ve irşat-
larıyla Üstadımızın memleketine nispetle garp sayılan İstan-
bul’da imdada koştuğu 1921 miladi tarihidir.

Manevi cenahtan bu kadar desteklenen, hakkında bu denli
açık ihbarlarda bulunulan Risale-i Nur ve onun muhterem mü-
ellifi, vazifesinin ehemmiyeti ölçüsünde harikulade ikrama maz-
har kılınmıştır.

Mevlana Halid-i Bağdadi’nin Cübbesi

1193’te, Üstadımızdan tam yüz sene önce dünyaya gelen ve
o asrın müceddidi olarak bilinen Mevlana Halid Hazretleri,
Bağdat’a ilim tahsili için giden Afyonkarahisar’lı Küçük Meh-
med’i (Küçük Aşık - Şeyh Muhammed bin Abdullah el Halidi)
tahsilini tamamladıktan sonra halife tayin ederek Anadolu’ya
göndermiş ve gönderirken de cübbesini hediye etmişti.

O mübarek cübbe, Küçük Aşık’ın oğlu Muhammed Bahaed-
din Efendi aracılığı ile torunu Asiye Hanım’a intikal etmişti.

Asiye Hanımın kocası Tahir Bey’in tayini Kastamonu’ya ha-
pishane müdürü olarak çıktığında Üstad da Kastamonu’da idi.
Asiye Hanım, yıllardır hususi bir emanet olarak muhafaza ettiği
cübbenin artık asıl sahibine ulaşmasını istiyor, onu Üstadımıza
vermesi gerektiğini düşünüyordu. Fakat, Bediüzzaman Hazretle-
ri hediye kabul etmediği için bunu nasıl yapacağını bilemiyordu.

Sonunda cübbeyi Üstad’ın talebelerinden Mehmet Feyzi
Efendi aracılığı ile göndermeye karar verdi. Mehmet Efendi:
“Bu mübarek cübbe sizde emanet kalsın.” diyecekti. Planladık-
ları şekilde götürüp cübbeyi Üstad’a arz etti.

Üstad Hazretleri, sanki cübbe kendi öz malıymış gibi sa-
hiplendi, Feyzi Efendi’den temiz bir kap içerisinde yıkamasını,

suyunu yere dökmemesini istedi. Feyzi Efendi yıkadı, suyunu kabristana döktü. İçine yeni bir astar çekildi ve Üstadımız giydi.

On ikinci asrın müceddidinin cübbesinin, asrın müceddidine gelmesi, Asiye Hanım'ın emanetin sahibini bulduğunu düşünmesi, Üstad'ın onu öz malı gibi kabullenmesi muhakkak ki tesadüfi bir hadise değildi. Sanki, Kainatın Sultanı, vazifeyi her asırda bir görevliye veriyor, görevli ayrıldığında hemen duruma ve zamana göre donatılmış yeni görevliyi gönderiyor, onlar da bir bayrak, mühür veya tebrik manasına birbirlerine emanetler bırakıyordu.

Cübbenin takip ettiği yol, kaderin olağanüstü ikramının göstergesiydi.

HARİKULADE HADİSELER

Manevi Muhafaza

Risale-i Nur hizmeti ve o hizmette çalışanlar manevi bir muhafaza ile korunmaktadırlar. Hizmetlerinin kabulünün ve Nur'un fevkalade kolay bir şekilde yayılmasının sebebi budur. Ellerini gevşetmedikleri sürece zarar onlara ulaşmamakta, ilişmemektedir.

Zübeyir Ağabeyin anlattığına göre, Üstad Hazretleri Bitlis'te bir camide vaaz vermiş, vaazın gördüğü ilgiyi kıskanan bir şeyh iki müridine onu mavzerle vurmalarını emretmişti.

Geçtiği yola pusu kuran müritler mavzerlerini Hazret-i Üstad'a çevirdikleri anda kolları felç olmuş, Üstad, iki müridin omzuna elini koyup, "Kabahat sizin değil. Ben sizlere hakkımı helal ettim." diyerek yoluna devam etmişti.

Ona kalkan eller daha o günden kuruyor, onu manevi bir elin koruduğu görünüyordu.

Üstadımız gönüllü alay komutanı olarak savaşa iştirak ettiğinde, Bitlis boğazında mahsur kalmışlar, yedi gün Ruslara karşı geceli gündüzlü müdafaa yapmışlardı. Orada kendisine üç kurşun değmiş, bunlardan birisi hançerinin kabzasına, birisi yanında taşıdığı sigara tabakasına, bir diğeri de sağ omzuna isabet

etmişti. Bu hale şahit olan nizamiye kumandanı Kel Ali şaşkınlığını ifade etmişti:

-Bediüzzaman! Size kurşun da isabet etmiyor.

-Allah insanı muhafaza ederse top mermisi de insanı öldürmez.

Halil Çınar'ın anlattığına göre bazen vücuduna değen fakat tesir etmeyen kurşunları elini kaputunun cebine atıp çıkarıyor, yanındakilere gösteriyor: “Bu kurşunlar bihakkın Müslüman olanlara tesir etmez!” diyordu.

Maddi belalardan korunduğu gibi manen de korunuyor, İstanbul'da kaldığı on senede hiçbir kadına gözünü kaldırıp bakmamasını: “Çünkü alem-i misal bana açılmıştı” şeklinde anlatıyordu.

Van'da iken, iki minare yüksekliğinde yekpare bir taştan ibaret olan Van kalesinin üzerinden mağaraya inmek istemişti. Bir anda ayağı kaydı. Boşluğa düşerken, “Ah Davam!” dedi ve o anda “Şarkta garpta seni koruyacağım.” diye haber veren Abdulkadir-i Geylani Hazretleri'ne, “Ya Gavs-ı Geylani” diye bağırdı. Birden Cenab-ı Hakk'ın muhafazası ile, havada üç metrelik bir kavis çizdi. Sanki içeriye atılmış gibi, yere değil de mağaraya düştü. O dik yamaçtan bu şekilde kurtulmak ancak İlahi ve olağanüstü bir ikram ile mümkündü.

Kurtuluş Savaşı yıllarında, cephe gördüğü İstanbul'dan ayrılmamış, İngilizlerin oyunlarını bozmuş, aleyhlerinde yazılar yazmış ve hakkında ölüm emri çıkmıştı. Aranıyordu.

Ayasofya Camisi'nde, arkadaşlarıyla sohbet ettikten sonra yanındaki talebesi Molla Süleyman'la dışarıya çıkmıştı ki, meydanın İngiliz askerleri tarafından tutulduğunu ve arama yapıldığını fark etti.

-Süleyman, sen arkamdan gel, peşimi bırakma, dedi.

Tereddüstüzce yürüdü. Bir yandan da, Yasin Suresindeki, “Hem önlerinden, hem arkalarından bir sed yaparak, öylesine çepeçevre sardık ki, artık hiç göremezler onlar.” ayetini okuyordu.

Gerçekten de ne durdurmuş ve ne de kimlik sormuşlardı. Gözü verende, gözde görüntüyü yaratan da, gösteren de Allah’tı. O göstermezse, göz denilen et parçasıyla hiç kimse, hiçbir şeyi göremezdi. İşte O (c.c.) dilemeyince görememiş, İngiliz askerleri Üstad’a hiçbir şey yapamamıştı.

Hulusi Ağabey, isyan denilen bir hadiseyi bastırmakla görevlendirilmişti. Emre göre, fevkalade şiddetli olacaktı. Yüreğini müthiş bir hüznün basmıştı. Masumlara zarar vermek, kan dökmek istemiyordu. Ne yapacağını şaşırılmıştı. Durumunu Üstad’a da sormuyor, soramıyordu. Izdırabını kağıda dökemezdi. Babasıyla vedalaştı, atına bindi. Tam o anda hizmet eri koşarak bir mektup getirdi. Mektup Kastamonu’dan, Ürgüp Müftüsü olan Üstad’ın kardeşi Abdulmecid Efendi vasıtasıyla geliyordu. Mektupta şunlar yazılıydı:

“Hulusi’nin bir galesi var diye hissediyorum. Merak etmesin. Risale-i Nur’un şakirtlerine inayet ve rahmet, nezaret ve himayet ederler. Dünyanın meşakkatleri madem sevap verir, geçerler; o musibetlere karşı sabır içinde, şükür ile, metanetle mukabele edilmek gerekir. Hem o, hem sizler, bütün dualarımda ve kazançlarımda benimle berabersiniz.”

Manevi cenahtan Hulusi ağabeye “merak etme!” denmişti. Nur’un himayesindeydi. Görev yerine gittiğinde, buldukları yöreyi terk ettiklerine şahit oldu. Elini kana bulaştırmamıştı.

Bir meczubun hali, fitne komiteleri tarafından istismar edilmiş, basit bir ağız dalaşından ötürü Nur talebeleri toplatılmış ve

yüz yirmi kişi Eskişehir hapsine gönderilmişti. Hadisenin tafsilatını kafiiledeki Mehmet Gülırmak Ağabeyimiz anlatıyor:

Kafileyi götürmekle Binbaşı Ruhi Bey görevlendirilmişti. Gülırmak'ı Refet Bey'le kelepçelemişlerdi. Yüz yirmi kişiye kelepçe yetmemiş, sona kalan Bekir Ağa ile Antalya Müftüsü Çil Mehmet Efendi'yi çamaşır ipi ile bağlamak istemişlerdi. Ruhi Bey, yol boyu Bediüzzaman Hazretleri'nin tavır ve davranışlarını gözetlemiş, onu müttaki, nezih ve nezaketli bir mümin olarak görmüştü. Ondan kimseye zarar gelmezdi. Halbuki ona verilen emir farklıydı:

-Isparta hududunu çıktuktan sonra ıssız bir yerde hepsini imha et!

O imanlı komutan, meselenin dinsizlerin hain bir planı olduğunu, masumlara iftira edildiğini anlayınca emri tatbik etmemiş, Üstad'la dost olmuş, öldürmekle vazifeli olmasına rağmen Dinar'da kelepçelerini çözdürmüş, namaz kılmaları için kolaylıklar sağlamıştı.

Üstadımız daha sonraki yıllarda hadiseyi anlatırken şöyle diyordu:

-Hadiseyi haber alan hükümet, Ruhi Bey'i taltif etmek yerine ordudan tard cezası verdiler.

Kurşuna dizilerek imha edilmesi isteniyor, olmuyor, zehirliyorlar, olmuyordu. Hayatı da ölümü de veren Allah'tı, o izin vermeden kimse bir şey yapamıyor, zarar veremiyordu. O'nun (c.c) davasını neşr eden Nur talebelerine manevi muhafaza yetiyordu.

Kastamonu'da Nuri isminde bir komiser Üstad'a eziyet eder, üç günde bir gelip odasını arar. Bir gün komiser çok şiddetli hastalanır. Kafası, kulağı ağrır, ne yaptılarsa geçmez. Komiserin kâyn pederi ona nasihat eder:

-Sen Bediüzzaman'a eziyet ediyordun, bu sebepten bu hastalık başına geldi.

Acizliğini hastalık vesilesiyle hatırlayan komiser eziyet ettiği adama dua istemeye gelir. Özür diler.

Fakat, bir süre sonra tekrar ilişmeye başlar. Bir gün elini "kitap arıyorum" diye yorganın altındaki ateş dolu mangala sokar. Üstad, bunun bir tokat olduğunu, ilişmemesi gerektiğini ihtar eder.

Ancak adam anlamaz. Ankara'ya gider iyileşir, Kastamonu'ya gelir hasta olur. Nihayetinde adamın annesi ve ailesi gelip Üstaddan özür diler, affetmesini rica eder. Üstad onlara: "Ben ona bir şey yapmadım O Kur'an'ın tokadını yedi." der. Okuması için Onuncu Söz'ü verir. Fakat iş işten geçmiştir. Adam birkaç gün sonra ızdıraplar içerisinde vefat eder.

Üstadımızın ve talebelerinin ciddi takip edildiği, kapısından polisin ayrılmadığı, hafiyelerin peşlerinde dolaşıp kusur aradığı günlerdir. Önemli yedi sekiz risale, İşarat-ı Kur'aniye Şuası ve yine özel ve önemli bir mektup, bir şehirdeki ağabeyimize, bir şoförle gönderilmiştir. Şoför, o paketi düşürür. Onca takip edene ve münafığa rağmen, o paket güvenilir birisi eliyle tekrar Üstadımıza ulaşır. Üstadımız ve ağabeyler hususi muhafaza edildiklerine bir kez daha şahit olurlar.

Yine, casusların kusur aradığı günlerdi. Bilmiyorlardı ki, aralarında şahsi hiçbir anlaşmazlık olmayan insanlara, sırf dindar oldukları için musallat olmak, adeta harp ilan etmek, doğrudan doğruya o dine ve o dinin sahibine, yani Allah'a savaş ilan etmek, gaileye ve musibete davetiye çıkarmak demektir. Bilmiyor, çocukları da küçük bir çıkar hatırına alet oluyordu. Keşke, her şeyin Sahibi'nden ve haktan yana olsalardı.

Sanki insanlığa ve vatana zararlı şeyler bulacaklarmış gibi bas-kın hazırlığı içerisindeydiler. Bir fare, Üstadımızın çorabını alıp götürür. Ararlar. İki gün sonra çorabı saklanmış ve içeriği unutulmuş mektupların ve evrakların yanında bulurlar. Halbuki, oraya iki defa baktıkları halde mektupları görememişlerdir. Adeta fare onlara göstererek, “içinde zararlı bir şey olmasa da, habbeyi kubbe yapacak vehimli ve art niyetli adamlar görmesin” demektedir. Fare oraya soba borusunu üzerinden yürüyerek ulaşabilmiştir. Hemen hepsini kaldırır.

Casuslar bir şeyler olduğunu anlar. Emin ağabey ertesi gün elinde bir torba ile girdiğinde, karakol komiseri de gizlice içeriye süzülür. Ağabeyimizin torbasında kitap bulmayı beklerken yogurt bulur, tavrını değiştirir, çekip gider.

Evet, Allah (c.c.) art niyetlileri bir fareye mağlup ettirmekte, Nur’un intişarını muhafaza etmektedir.

Mehmet Fevzi Ağabey, Hücumat-ı Sitte’yi yazmış, Üstada teslim etmişti. Üstadımız sakladığı yerden o risaleyi ararken, gözlüklerini çıkararak merdivene yönelir. Tam o esnada, sanki ziyarete gelmiş gibi casus bir adam merdivenlerden çıkmaya başlar. Üstadımız, onun nazarını bedeni bir hadiseye çevirir:

-Görüyorsun ben mâzurum, ziyareti başka vakte bırak.

Daha sonra o risaleyi koydukları yerden başka bir yerde bulurlar. Hem eser, hem Mehmet Fevzi ağabey ve hem de hizmetin başka işleri o takipten kurtulur.

Üstad Kastamonu’da, genellikle Hancı Mehmet isimli zatın verdiği atla kıra çıkardı. Yine bir gün atla kıra çıkar, orada birinden ücret karşılığında yiyecek alır. Aldıklarını yiyince zehirlenir, düşer. Bindığı at kendi başına şehre gelir.

Tam o esnada, Mehmet Feyzi Ağabeyimizin evinin kapısı çalınır. Dışardan:

-Efendi Hazretleri seni çağırıyor, diye bir ses gelmektedir.

Kapıyı açar, kimseyi göremez. Bu hadise üç defa tekrarlanır. Üçüncüde Feyzi Efendi kalkıp atın bulunduğu hana gelir. Üstadın kıra çıktığı at içerdedir.

Hemen dağa gider. Üstad'ı yarı baygın bir halde bulur. Üstad, bir parça gözünü araladığında:

-Feyzi kardeşim, beni zehirlediler. Biri tanıdığım adamdı, beni o zehirledi, diyebilir.

Feyzi Efendi, Üstadı ata bindirip evine getirir. Üstadımız günlerce hasta yatar.

-Cevşen'in tesiriyle Allah'a şükür zehirleri bana tesir etmedi. Sadece kulağında ağırlık yapıyor, der.

Gaybi bir ses yine imdada yetişmiş, Üstadımız fevkalade bir tarzda kurtulmuştur. Maddi zehir, cevşenin manevi zırhını aşmamıştır.

Nadir Baysal Bey; "Bunları ben bizzat dinledim." diyerek anlatır. Kastamonu Valiliği Siyasi Komiseri Avni Bey, bir gün kahvehaneye gelir. Kahvesini yudumlarken Çaycı Emin Ağabeye döner ve gülümseyerek o gece başından geçen hadiseyi anlatır:

-Bu gece başıma bir hal geldi. Yatağında, Hocanın kitaplarını veya herhangi bir suç halini yakalama planları yapıyordum. O anda farkına vardım ki, karnım acaip şişti, neredeyse patlayacaktım. Bunun üzerine düşüncelerimin yanlış olduğunu anladım ve dönüş yaptım. Hemen karnımın şişliği indi.

İnsanların Üstada karşı olan tavrı şahsına karşı değil de onun dine hizmetine karşı olduğu için, demek ki bazen doğrudan gazabı

üzerine çekiyordu. Üstadımız böyle muhafaza edilmiş, Avni Bey çabuk döndüğü için ucuz kurtulmuştu.

Üstad'ı Kastamonu'dan Ankara'ya getirmişlerdi. Oradan da trenle Isparta'ya gönderiyorlardı. Vali, Üstadı, başındaki sarığiyla trende suçüstü yakalamak istiyordu. Her şey hazırdu. Üstad, trene bindiğinde başı kaşındı. Sarığini çıkardı. Tam o anda baskın yapıldı. Onu başı açık görünce çekip gittiler. Planları boşa çıktı. Onları, o temizlik ufkü insanın belki de trende başına düşen bir pire mağlup etmişti.

Afyon hapsinde, Üstadı zehirlemişler, şiddetli hastalanmış, fakat ölmemişti. Zehir ancak o kadar tesir ediyor, hayatı veren öldürmelerine izin vermiyordu. İbrahim Fakazlı Ağabey'den dinleyelim:

“Kışın son derece soğuk bir gününde Üstadın yanına gizlice çıkmıştım. Hz. Üstad çok hasta idi. Bana elini uzattı, “Tut” dedi. Ben de tutum ve öptüm. Ateşler içindeydi, elim sığağına tahammül edemiyordu. “İbrahim çok hastayım. Artık öleceğim. Siz varsınız diye teselli buluyorum” derken Ceylan da geldi. Aynı şeyleri ona da tekrarladı. Biz şaşkın bir halde ağlıyorduk. Üstad Hazretleri de ağlıyordu. “Ne yapalım?” diye çaresizlik için de Ceylan'la birbirimize sarıldık, ağlaştık, helalleştik. Üstad bize çok dua etti ve sonra bizi gönderdi. Dönüşte kardeşlere meseleyi anlattık. Çok dua ettik. Cevşenler okuduk. Sonradan anladık ki, Üstadı zehirlemişler.”

Zehirler onu öldüremiyor, Cenab-ı Hak ibret için sırtında, deri altında topluyordu.

Bediüzzaman Hazretleri, 1952’de, Gençlik Rehberi mahkemesi için İstanbul’a gittiğinde Sirkeci’deki Akşehir Palas otelinin üst katında kalmıştı. İbrahim Fakazlı Ağabeyimizin hizmetinde olduğu bir gece, Üstadımız gece saat bir veya iki gibi kapısını çaldı. Çok hiddetli bir hali vardı:

-Çabuk, otel müdürünü bana çağır.

Hemen oteldeki görevliyi ve sandalyelerin üzerinde yattığını fark ettiği Ziya Ağabey’i uyandırdı. Üstadın pencerenin dışındaki yemek kabına zehir konmuş, tadına bakınca fark etmişti. Üstad, komşu odalarda yatanların tahkikatını yaptırıyor, otelci işin içinden çıkamıyordu. Üstad Hazretleri, iki yan odada yatan yolcuları bizzat dinleyerek zehiri atan Ermeni Taşnak militanını tesbit etti. Adam, su-i kastı yapmak için Edirne’den geldiğini, gece yarısı yandaki odanın penceresinden zehiri attığını itiraf ediyor ve Üstad’dan af diliyordu.

İbrahim Fakazlı Ağabey, hadiseden şaşkındı. Nasıl teşhis etmiş, adam nasıl bu kadar pişmanlıkla suçunu kabullenmişti? Anlayamadılar. Evet, o zat mahfuzdu.

1954 Kurban Bayramında, Üstad, Eğridir’den Barla’ya gitmek için motorlu bir kayığa binmişti. “Hiss-i kabl-el vuku” ile Eğridir gölünde, ki halk deniz diyordu, müthiş bir fırtına kopacağını hissetmiş, Cevşen’i ve Şah-ı Nakşibendi Hazretleri’nin virdini okumaya başlamıştı. Gerçekten de bir süre sonra öyle bir fırtına kopmuştu ki, ev büyüklüğünde dalgalar oluşmuştu. Kayığın motoru da bozuldu. Fakat ne hikmetse o büyük dalgalardan kayığa çarpan veya dolan olmuyordu. Kayıktakiler endişe ile ölümü bekliyor, Üstad gayet sakin dua ediyordu.

Nihayet Bedre iskelesine çıktılar. Hepsi sırsıksıklam ıslanmış, Üstad’a tek damla düşmemişti. Sahile çıktıklarında Allah’a

hamdettiler. Balığın karnındaki Yunus Bin Metta'yı (a.s.) kurtaran Rahmet onları da kurtarmıştı.

Belki hayatının her safahatındaki her hadiseden sıkılsa böyle olağandışı bir himayeye mazhariyet damlayacaktı. Çünkü o korunmalı, vazifesini tamamlamalıydı. Onu ve onun gibileri, semavi fermanı kıyamete kadar koruyacağını vaad eden koruyor, belki de hizmetçilerinin korunması da bizzat o hakikatin korunması için oluyordu.

Manevi Tasarruf

Üstadımızdan tam yüz sene evvel, 1193'te dünyaya gelen Mevlana Halid Hazretleri hem Kadiri, hem Nakşi olmakla beraber, Nakşi tarikatı onda daha fazla hükmediyordu. Üstadımız manevi alemde cereyan eden bir hadiseyi anlatıyor:

Mevlana Halid Hazretleri Hindistan'dan Bağdat'a geliyor. Bağdat'ta kabri bulunan Abdulkadir-i Geylani Hazretleri'nin manevi tasarrufu hayatından sonra da aynen devam ettiği için, Nakşi meşrep Mevlana Halid Hazretleri'nin manevi tasarrufu kabul bulmuyor, kapılar açılmıyor. Bunun üzerine Şah-ı Nakşibendi Hazretleri ile İmam-ı Rabbani Hazretleri Bağdat'a gelip Şah-ı Geylani'yi ziyaret ediyorlar. "Mevlana Halid (k.s.) senin evladındır, kabul et." diyorlar. Şah-ı Geylani Hazretleri, onların iltimasını kabul ediyor. O ruhani hadiseden sonra Mevlana Halid Hazretleri'nin hizmet ve tasarrufu birden parlıyor.

Bu hadisenin penceresinden görünen hakikat de, Üstadımızın ve Risale-i Nur'un olağanüstü bir ikrama mazhar olduğunu ispat eder. Zira, Üstadımız daha gençlik yıllarında eline Kur'an-ı Kerim-i almış, "Ben Kur'an'ın sönmez ve söndürülmez bir güneş olduğunu bütün dünyaya ispat edeceğim!" demiş ve gerçekten de dünyanın her köşesi Nur hizmetine manen ve madden kapılarını açmış, gittiği her yerde aynı tesirini

icra etmiştir. Demek o hizmet ve o hizmetin başındaki Zat'ın tasarrufu bütün tasarrufların üstündedir. Üstadımızın, Sibiryası'ndan Avrupa'sına, oradan Amerika'sına her yerin İslam'a dehalet edeceğini müjdelemesindeki emniyeti bundandır.

İnebolulu Salih Uğurtan, evinde uyurken bir rüya görür. Evinin penceresinden birisi bir mektup uzatmaktadır. İkinci kat-taki pencereye bu adam nasıl yetişiyor diye düşünür. Adam, uzattığı mektubu göstererek, "Bu mektubu oku!" demektedir. Alır, bakar, "Esselamü aleyküm. Bismihî Sübhanehu" Devamı Arapça'dır. "Ben Arapça bilmem." der. Mektubu uzatan "Oku!" diye ısrar eder. O, "Cidden Arapça bilmiyorum." diye tekrarlar. O zat, kesin ve ciddi bir şekilde okumasını emrederken telaşlan-ır, heyecanla uyanır, yataktan fırlar.

Rüyasını, İnebolu'da rüya tabiri ile meşhur bir Şeyhe tabir ettirir. Rüyayı hayretle dinleyen Şeyh, Kur'an-ı Kerim'den bazı ayetleri okuduktan sonra şöyle der:

-Sana müjde! Müjdeler olsun sana! Sen yakında bütün dün-yaya manen tasarruf eden bir zatın elini öpeceksin.

İşte onun tasarrufu bu kadar geniş, vazifesi o kadar mühimdir.

Kurtuluş Savaşı'nda, Yunan Başvekili Venizelos ile, İngiliz Başvekili Loyd George anlaşmıştır. İngilizler, elli bin Yunan as-kerlerini techiz edecek kadar silah verecek, Yunanlar o silahlarla Anadolu'ya taarruz edecektir.

O günlerde bir cuma gecesi Bediüzzaman Hazretleri, yatsı na-mazından sonra duaya başlar. Sabaha kadar, "Ya Rab! Senin as-kerlerin daha çoktur. Bu melunlara fırsat verme!" diye yalvarır.

Ertesi gün gazeteler, Yunan Kralı Aleksandros'u bir maymu-nun ısırarak öldürdüğü yazar. Yunan'ın içi karışmış, planları

akim kalmıştır. Loyd George bu hadiseyi, “Doğu ve batı tarihinin, bir maymunun bir adamı ısırması yüzünden değiştiği” şeklinde yorumlar, hiç rast gelinmeyen bu hadiseyi tesadüfe verir.

Bediüzzaman Hazretleri ise mana planında olanları bilmektedir ve öldürülen o hayvan hakkında “Mücahid Bir Hayvan Mersiyesi”ni yazar. Başına, “Senin Rabbinin askerlerini yine ancak Rabbin bilir!” ayetini yazdığı mersiyede, o hayvana “şehid” demektedir. Evet, o dualarını müminlerin duasına katmış, Allah (c.c.) o dualar hürmetine askerini göndermiştir.

Üstad Emirdağ’da kapısına rahatsızlığını ve bayram tebriklerini ifade eden bir yazı asardı. Osman Çalışkan Ağabey, başkalarının kabul edilmemesinden ötürü dedikoduya sebebiyet vermek için bayramın ilk günü ziyaretine gitmemişti. İkinci gün Üstad onu çağırttı, onun ziyaretini ihmal etmemesini ihtar ettikten sonra şöyle dedi:

-Kapımın önüne bir tabur asker koysalar, istediğimi istediğim an içeri alır, istediğim an çıkarırım; hiç kimse hissetmez.

O hatıra Cenab-ı Hak perdeler örüyor, perdeler açıyordu. Çünkü o, insanlık tarihinin en karanlık devirlerinden birisinin vazifelisiydi ve manevi destek her an başının üzerindeydi.

Cenab-ı Hak, o vazifedar kuluna öyle bir tesir vermişti ki, gören ıslah oluyor, bir sözüyle insanlar günahını terk ediyor, zalimler hiç kimseye zarar veremeyecek nezaket abidelerine dönüyordu.

Denizli Hapishanesinin kabadayısı Beylerbeyli Süleyman, Üstad’a karşı olan hürmetlerinin sebebini ve onun tesirini şöyle anlatıyordu:

-Ben buraya adam yaralamaktan sekiz aya mahkum olarak geldim. Bir gece rüyamda bir hoca efendi, “Süleyman sen iyisin.

Fakat çok mağrursun ve nefsinе güveniyorsun. Yakında cezanı çekeceksin.” dedi. Hakikaten çok geçmeden hapisshanede kavga oldu. Kavgada bir mahkum öldü. Bu hadiseden ben yirmi dört seneye mahkum oldum. Bediüzzaman bu ceza evine gelince, bu zatın rüyamda gördüğüm hoca efendi olduğunu anladım. Zaten hoca efendi de gelir gelmez mektup yazarak: “Burası bir hapisshane değil, Medrese-i Yusufiyedir. İdareciler zebani değil, birer terbiyecî arkadaşlardır. Bu günden itibaren gusledip tevbe edeceksiniz.” diyordu.

Kanlı katiller manevi tasarrufuna girmiş, o daha gitmeden, gideceği yerle ilgili tesiri başlamıştı. Bu da hususi bir ikramdı. Zira, İslami medeniyetten mahrum oldukları gibi, batının suri medeniyetinden de mahrum olan insanlarla aynı mekanda yaşamaktan o incelerden ince adam fevkalade rahatsız olacak, büyük sıkıntılar çekecek, değişmezlerse, hallerine, kirlerine tahammül edemeyecekti. Allah (c.c.) onlar üzerinde Seyda'nın tesirini yaratıyor, onun, o tahammül edilmez atmosferdeki meşakkatini lütfen azaltıyordu. Adam öldürenler sinek öldüremez hale geliyor, gusledenler, maddi manevi arınıp namaza başlıyor, dört adamın katilinin gönlüne şefkat taht kuruyor, Kur'an'ı hatmediyordu. Hapisshane onunla gerçek bir ıslah evine dönüyordu. Demek insanları Allah korkusu ve ahirete iman hakiki insan ediyordu.

Osman Çalışkan'ın oğlu İhsan Çalışkan'ın anlattığına göre, Üstad ve talebeleri Afyon hapsindeyken bir mahkemeye çıkarılırlar. Oturumdan önce Üstad eliyle bazı Nur talebelerini gösterir ve altı yedi kişiye tek tek, “Seni dışarı çıkaracağım.” der. “Siz içerde sıkıldınız.” Mahkemenin sonunda yaklaşık altı aydır hapisshanede olan altı yedi kişi tahliye edilir. Tahliye olanların arasında, Osman ve Hasan Çalışkan da vardır.

Sözünün üstüne söz, isteğinin önünde engel yok gibidir. Arzuları o kadar kabule yakındır. Veya sözün daha doğrusu o hep Mevla'nın arzusunu murat etmiş, neticede ona istemeyi verenin isteği tahakkuk etmiştir.

Bayram Yüksel Ağabey'i Kore'ye uğurlarken ona, "Hiç korkma, korktuğun zaman beni hatırla, bizler daima inayet-i Rabba niye altındayız." demişti.

Harbin şiddetli bir anında arkadaşları mermi getirmeye gitmiş, o esnada düşman askerleri etraflarını sarmış, fakat aralarından geçip gittiği halde onu görememişlerdi.

Bir havan topu mermisi başına düşmüş, patlamamış, ağabeyimizi yere oturtmuş, sadece miğferinde ufak bir çukur açmıştı.

Kurşunlar yağarken o namaza duruyordu. Kurşun ona isabet etmiyor, etse tesirsiz kalıyordu. Sanki etrafında manevi güzel bir hat vardı ve onu koruyordu. En doğru yere, Hak kapısına sığındığı belliydi.

Guyaseddin Emre, Ekrem Ocaklı ve Said Köker, Emirdağ'a Üstad'ı ziyarete gitmiş, ikindiden sonra ayrılmışlardı. Üstad onlara: "Şayet gitmezseniz falan otele kalın, sabahleyin Gıyaseddin beni görsün, ziyaret etsin." buyurmuştu.

Onlar dönmeyi düşünmektedir. Eskişehir'den Ankara'ya gideceklerdir. Otelin önünden arabaya bindiklerinde teker patlar. Şoför bir saatte tamir eder. Kontağı çalıştırır. Bu defa diğer teker patlar. Ekrem Bey'in de ihtarıyla izin çıkmadığını anlarlar. Zira bir adım gidememişlerdir. Sabah otele "Üstad, Gıyaseddin Emre'yi görmek istiyor." haberi gelir.

Abdullah Yeğın Ağabey, 1953'de, İstanbul'a, Üstad'ın yanına gittiğinde, kaldığı otele polisler gelir, Üstad meselenin manevi ehemmiyetini anlatmak açısından şöyle der: "Eğer istesem burada dağ gibi altınlar yığılır. Fakat ben bunları dünyaya ve dünyevi şeylere sarf etmem."

Bir seferinde de, istese kendisine sıkıntı verilen beldenin altına üstüne gelebileceğini söyler, fakat "Kuvvet var, istimal yok!" diye belirtir. Şefkati, hizmet ufku, o manevi tasarrufu kullanmasına mâni olmaktadır.

Hekimoğlu İsmail, Emirdağ'a Üstad'ı ziyarete gittiğinde Üstad ona: "Almanya ve Amerika'dan Risale-i Nur'lar isteniyor-muş. Oraya gidenler götürmeli." der. Hekimoğlu, bu cümlenin o zaman için kendisiyle olan ilgisini anlayamamıştır. Bir memurun o günün şartlarında Amerika ile ne işi olurdu?

İki üç ay sonra Amerika'ya kurs emri geldiğinde meseleyi anlar. Bavulunun birisini Risalelerle doldurur. Uğurlamaya gelen arkadaşları biraz da şaka ile, "Amerika yerine hapishaneye gitme." der.

Çıkış kontrolleri yapılırken kafiyeledeki yüz kişiden sadece onun bavulu aranmaz. Memur bavulu kaldırıp döner merdivene atar.

Amerika'ya inerler. Çok sıkı aramadan geçirilirler. Bulaşıcı bir hastalık taşınmasın diye her şey inceden inceye aranmaktadır. Sıra yüz kişi içerisinde onun bavuluna geldiğinde görevli "okey" deyip gönderir. O da bakmamıştır.

Bu tesadüf değil, doğrudan doğruya Üstad'ın manevi tasarrufudur. Hekimoğlu Ağabeyimiz, kitapları posta aracılığı ile Washington'daki The Islamic Center'e göndermeye muvaffak olur.

Amerika'da bir gün futbol maçı seyrederek arkadaşlarına bildiği kadarıyla İslamiyet'ten bahseder. Kulak misafiri olan bazıları "dini propoganda yapıyor" diyerek onu şikayet eder.

Nihayetinde sınır dışı edilmesine karar verilir. Sabah gönderilecektir. O gece rüyasında Üstad'ı görür. Elinin tersiyle iteleme hareketi yaparak ona: “Sen karışma, biz o meseleyi hallederiz.” demektedir. Sabahleyin içi gayet rahat bir şekilde son hazırlıklarını yaparken haber gelir. Buldukları yerin en yetkili amiri onu çağırır.

-Sen miydin o dini propaganda yapıyor denilen.

-Evet.

Yetkili, elinin tersiyle belayı itekler gibi Üstadın yaptığı hareketi yapar ve aynı şeyi söyledi:

-Sen karışma, biz o meseleyi hallederiz.

Mesele hallolur ve ona kimse ilişmez. Üstadın himmeti her yere ulaşmaktadır, hizmet eden kardeşlerini bir siyanet meleği gibi korumaktadır.

Hafız Namık Şenel anlatıyor: Emirdağ'da bir kadir gecesinde Üstad odasından yanlarına çıkmış, neşeli bir şekilde sol elini sağ elinin karşısına dikerek: “Ben bütün Risale-i Nur talebelerini görüyorum. Onların bütün nefes alışlarını dinliyorum.” demiştir. Hizmeti ile o kadar alakadar, Rabbinin açtığı pencerelerden tasarrufu ile o kadar yakındır.

Mehmet Şükrü Yeşilnacar, bir arkadaşı ile Isparta'ya Üstad'ı ziyarete gittiğinde otele yerleşmiş, polisler “silah arıyoruz” bahanesiyle onları karakola götürmüş, dayak atmışlardı. Akşam namazını kırlarken bir polis:

-Eğer şeyhinizin kerameti varsa sizi bu gece bıraktırır. Bırakmazsa siz görürsünüz, demişti.

Bu tehdidi yaptıktan on, onbeş dakika sonra, “Ah, ah, şeyhiniz yetiştii!” diyerek onları otellerine götürür. Sabahleyin, ellerindeki Nur'lar alınır, tutuksuz yargılanmak üzere bırakılırlar.

Demek ki insanın inadı, gördüğünü kabul etmesine mâni olabiliyordu. Zira, o akşam Üstadın manevi tasarrufu apaçık görülmüştü.

1959'da Ali Tayyar Bey, Isparta'ya Üstadı ziyarete gitmişti. Üstad hasta, yatıyordu. O günlerde, aralarında Doktor Sadullah Nutku'nun da bulunduğu Nur talebeleri Konya'da tevkif edilmişti. Bediüzzaman Hazretleri, kaç kişinin tevkif edildiğini sor-du. Ali Bey cevap verdi:

-Dokuz kişi.

Üstad, bunun üzerine yatağından fırlar gibi doğrulur ve ba-ğırır:

-Dokuz kişinin tevkifine ne lüzum var, bir kişi kalsa yeter.

Sanki, ehl-i dünyanın çelik çomak oyununa, dünyanın âdi, ba-sit sebeplerinin tahakkukuna "o kadar yeter" der gibi müsaade edi-yor, iman yolunun incilerinin daha fazla incitilmesini istemiyordu.

Kadir-i Mutlak olan, her şeye gücü yeten Allah, ona böyle bir tasarruf gücü ve izni vermişti.

Biraz durur. Ali Tayyar Ağabey'e bir paket vererek: "Bunu hapisteki talebelerime götür." der ve ilave eder:

-Hapistekilere selam söyle, iki kişi kalsın yeter.

Önce bir kişi, daha sonra iki kişi demişti. Bir hikmeti var gi-biydi.

Ali Tayyar bey denileni yaptı. Dr. Sadullah Nutku Ağabey sırrı anladı:

-Bizim yedi kişimiz tahliye olacak, iki kişi kalacak öyle ise...

Duruşmadan sonra, sekiz kişi tahliye olur. Meğer birisinin tahliyesi yanlışlıkla olmuş, bir ay sonra yanlışlıkla tahliyesi fark edilince Nur talebesi kendi müracaatı ile hapis haneye dönmüştür.

Böylece önce bir, sonra iki kişi kalmış, hem müsaade ettiği olmuş, hem dediği çıkmıştır.

İnsanı da, insanın fiillerini de Allah (c.c.) yaratır. Hakiki tasarruf O'nundur. İnsanın yazı yazmasına müsaade ettiği gibi, tasarrufuna da müsaade eder, buna kapı açarsa, insan Onun izin ve yaratmasıyla öyle bir tesire muvaffak olur. Yukarıda ancak işaret olabilecek kadarı geçen Üstad'ın manevi tasarrufu, hizmetin inkişafı için Cenab-ı Hakkın lutfedip yarattığı ikramlardır.

Gaybe Aşinalığı

Bediüzzaman Hazretleri, Van'daki medresesinde talebelere ders vermenin yanında silah eğitimi de yaptırıyordu. Kopacak fırtınayı çok önceden görmüştü. Molla Abdulmecid Efendi'nin anlattığına göre, bir gün ikindiden sonra derin bir ah çekti: "Hazırlanınız, büyük bir felaket geliyor."dedi. Aradan bir ay geçmeden Birinci Cihan Harbi patlak verdi. Demek, kendisine bildirilenden sadece o kadar söylemesine müsaade vardı.

Esir düştüğünde, Rus kumandanına hükmetmiş, onun küstahlığına öfkelenmiş: "Dağ taş senin askerle dolsa da bundan sonra Delikli Taş'ı geçemeyeceksiniz!" demişti. Dediği gibi, Ruslar, Bitlis'teki Delikli Taş mevkisinden öteye geçememişti.

Van'da, birkaç talebesi ile mezarlıktan geçerlerken Üstad biraz durdu, talebelerin devam etmesini istedi. Yanında sadece Molla Resul kalmıştı. Sordu:

-Allah aşkına o kabrin başında neden beklediniz.

Yaşları yakındı. Molla Resul'ün hatırı vardı. Israr etti.

-Saliha bir kadının türbesi idi o. Bu mübarek hanım hayatta iken zinete, süse ve boncuğa biraz düşkünmüş. Gerdanlığının ipi kırılmış, dağılan boncukları ipe dizmek isterken vefat etmiş. Kabrinde de hala boncuk dizmekle meşgul. İhtimal ki kıyamete kadar da onunla meşgul olacak. Belki kıyamet koştığı zaman

“Ah, ne kadar çabuk koştı kıyamet... Ben henüz boncuklarımı ipe dizemedim.” diyecektir. İşte ben de bu manzarayı, Allah'ın kudret ve azametini seyretmek için baktım, bekledim.

Kadının hem halini, hem istikbalini müşahede ediyordu. Yıllar sonra bir gün, bu felaket sırasında vefat eden insanlardan ancak bir ikisinin imanını kurtarabildiğini, bir başka gün de Hafız Ali Ağabey'in meleklerin suallerini “Meyve Risalesi”yle cevapladığını haber verecekti.

Kabir ehlinin halini keşfetmek velayetin hususiyetlerindendi. O, diğer veliler gibi seyr-i süluk'a tabi olmamış, imamenin diğer başına geçer gibi birden en nihai noktayı tutmuştu. Kabirdeki ahvalleri görmek onun ufku için keşif değil, belki de tabii bir haldi.

Fahredden Pişiricigil, altı yedi yaşlarında iken Van'da namazda arkasına durmuş, Üstad ona dönüp:

-Kardeşim, küçüklerin yeri arkadadır. Sen büyüyünce inşallah hep mihrapta kılacaksın, demişti.

Yıl 1923'tü. Gerçekten de okudu, hoca oldu, ömrü imamlık ve vaizlikle geçti. Bulunduğu yerlerde ona imamlık yaptırıldıkları için hep mihraptaydı.

Hulusi Ağabey, Üstadı Barla'ya ziyarete giderken, onu bir şeyh olarak tasavvur ediyordu. Yanına gittiğinde o daha bir şey sormadan Üstad cevap verdi:

-Kardeşim! Ben şeyh değilim, imamım. İmam-ı Rabbani gibi, İmam-ı Gazali gibi imamım.

“Şeyh değilim” diyordu ama, gelirken korktuğu başına gelmiş, içini okumuştur. Evet, şeyh değildi, imamet gibi külli bir mertebenin sahibiydi. Kimbilir kaç cenahlı idi? Belki de bütünü kadar yönü ve donanımı vardı.

O günkü grmelerinde, Hulusi Bey'in aklındaki bütün soruları, o dile getirmeden cevaplamıtı. Üstadımız, birincilerin birincisi olan bu has talebesini o gün değiik Őoklara mrz bırakıyor,

-Ben Isparta'dan mecburi ikamet için Barla'ya sevk edildięimde, daha motorda iken Barla'da sizi gördüm, bana gsterilmeniz, diyordu.

Sanki zamanın satırları önüne serilmi, o, dilediği paragrafı okuyordu.

Hulusi Ağabey, ne zaman zor durumda kalsa, sanki stad'a sylemi gibi bir mektup alır, mkl hallolurdu. Ziyaretine gittiğinde: "Kardeim, sen sabahleyin burada idin." derdi, Hulusi ağabey de Őaırdı.

"Mucizeli Kur'an'ın katibi, Nurun Kahramanı" iltifat ve nianları almı olan Husrev ağabeyin içinden bir gün stadımızın bedeline ahirete gitmek arzusu gemiti. Üstad hem o arzuya cevap, hem Rabbinin bildirmesiyle istikbale dair haber verecekti:

-Hayır, hayır! Sen benden sonra on be, yirmi sene daha yaayacaksın. Ve hem kendi vazifeni, hem de benim vazifemi yapacaksın. Gerçekten de Hüsrev Ağabey, on yedi yıl sonra vefat edecekti.

stadımızı, Fatih Readiye Otelinde kalırken öksürük tutmutu. Abdurrahman Cerrahoğlu da ziyaretine gitmi, o gece talebelerle birlikte yandaki odada kalmıtı. Ahmet Aytemur Ağabeyimiz stadın yanına gittiğinde:

-Abdurrahman'a sorun, bana bir öksürük ilacı alın, buyurmutu.

Abdurrahman Cerrahoğlu'nu da on gün kadar evvel öksürük tutmu, aldığı ilaç çok iyi gelmiti. Kimin neyi kullandığını, ki-me sorulacağını, onunla birlikteymi gibi biliyordu.

İlacı bulup getirdiklerinde prospektüsünü okuttu. Tok karnına içilmesi gerektiği yazıyordu. “Şimdi benim karnım aç, hele dursun.” dedi.

Sabah kalktığında rahat ve neşeliydi. Sabri Halıcı Bey, açık saçıklıktan bahis açıp. “Üstadım, siz pek dışarı çıkmıyorsunuz, bilmezsiniz.” deyince, “Kardeşim Sabri, hepsini gayet iyi biliyorum!” buyurdu.

Alemin yaşayıp gördüğünü, o yaşamış gibi biliyordu.

Abdurrahman Cerrahoğlu hacca gitmiş, dönüşünde Üstadımızı Isparta’da ziyaret etmişti. Üstadımız hasta idi, Zübeyr ağabey aracılığı ile konuşuyordu. Hacca gittiğini ve eski Van müftülerinden Hasan Hoca Efendi’nin selamını söyleyince, Üstad birden yerinden doğruldu, “Bu selam bana şifa oldu, Allah senden razı olsun.” dedi.

Abdurrahman Cerrahoğlu, zenzem, hurma, Medine kınası, bir şişe gül yağı ve tesbih getirmişti. Üstadımız, “Hediye kabul etmiyorum, biliyorsun.” diyerek parasını hesap etti. On lira hesap çıkardı. Cerrahoğlu’nun getirdikleri o kadar etmezdi. Zübeyr Ağabey şaka yaptı:

-Üstadım, bu hesapta siz aldandınız.

Üstad, ona gülerek cevap verir.

-Keçeli, sen Abdurrahman’la aramdaki sırrı bilmezsin.

Abdurrahman Bey, “parayı alamam” diye ısrar edince.

-Dur öyleyse, der.

Hediye paketinden zenzemi, hurmayı, kınayı, gül yağını alır.

-Tesbih sende kalsın.

Abdurrahman Bey ve eşi Medine’de iken bir tesbih beğenmiş, fakat almayı unutmuşlardır.

Üstadımız, hediyelere karşılık önce mendilini ve havlusunu verir. Sonra da: “Dur, aklıma geldi.” deyip bir tesbih verir.

Cerrahoğlu eve geldiğinde hanımı sevinir.

-Demek bu tesbihi Medine’den aldın, bana haber vermedin.

-Bu tesbihi Üstad Hazretleri verdi.

Kadın şaşkın fakat çok daha mutlu olmuştu. İsteddiği tesbih Üstad aracılığı ile gelmiş, sanki elini uzatıp Medine’den almıştı.

Üstadımızı Burdur’da evinde misafir eden ahiret bacısı Hacı Fatma Seyhan, Üstada bir post namazlığı hediye etmek istemişti. Namazlık aslında Fatma Hanım’ın eniştesinindi, o da vermesini istemiyordu. Fatma Hanım, kendi namazlığını gibi takdim ederken Üstadımız:

-Belki enişten razı olmaz, buyurur.

Fatma Hanım, bu harika hadiseyi yaşamadan da kiminle muhatap olduğunu bilmektedir. Kızgınlıkla postu eniştesine götürür.

Mehmet Gülırmak anlatıyor:

-Hapishanede aramızda hiç tanımadığımız birisi vardı. “Sizin yüzünüzde nur parlıyor.” diyerek bizimle konuşmak istiyordu. Üstad, çaydanlığın altına bir pusula yazıp gönderdi. Pusulada: “Dikkat edin. İleri geri konuşmayın. O adam çavuştur. İçimize casusluk yapmak için gönderilmiştir.” yazıyordu.

Biliyor, bildiriliyordu. O denli sıkıntı da, böylesi manevi takviyelere manen ve maddeten çok ihtiyaçları vardı. Onun için İlahi Rahmet kendisini hep hissettiriyordu.

Bir gün Üstadımız Gülırmak’tan na’t-şerif okumasını istemiş, her nasılsa birçok naat bildiği halde Mehmet Efendi’nin aklına sadece “Turnam” türküsü gelmişti. Cezasını çekecek, onu

okuyacaktı. Üstadımız, sürekli “Fesühbanallah” diyordu. Bitirdikten bir süre sonra Üstadımız gülümseyerek:

-Muhammed, bana hakkını helal et. Öyle bir ilham geldi ki, sakın çocuğa dokunma, biz ona nat-1 şerif sevabı yazıyoruz, ne çağırırsa çağırсын dendi. Beni şaşırttın sen, dedi.

Gülürmak; “Bir velinin huzurunda türkü söylüyorum.” diye hem kendisine kızmış, hem de iradesine hâkim olamadan okumuştı.

Seyda’ya, mana aleminin kapıları o kadar açıldı ki, anında hakkında sevap yazıldığını ifade etmişti.

Zaman ve mekan kaydından sıyrılmış, sanki ışık gibi nuraniyet ve letafet kazanmıştı.

Kastamonu’da iken zaman zaman çok şiddetli hastalıklar geçiriyordu. Yine bir gün hastalanmış, baygın bir halde yatağına yatmıştı. Ateşler içerisindeydi. Yanında Emin ve Feyzi Ağabey vardı. Üstadımız uyuyunca onlar da uyudular.

Gecenin ilerleyen saatlerinde uyandılar. Üstadın yattığı odadan hazin bir sesle münâcaat ve zikir sesi geliyordu. Emin Çayırılı Ağabey, mırıldanır gibi Feyzi Ağabey’e sordu:

-Allah Allah, Üstad çok şiddetli hastaydı, bu okuyan kim acaba?

-Sus, katiyen sesini çıkarma.

Emin Ağabey, sessizce yatağından kalktı. Üstadın başucuna gitti. Baygın bir vaziyette uyuyordu. O ses kesilmişti.

Üstadımız, sabah namazına bir saat kala kalktı. Giyindi. Abdestini aldı. Seccadesinin başına geçti. Kur’an’ını, cevşenini, dualarını okudu. Sonra ağabeylerimize döndü:

-Ben Cenab-ı Hakka şükrediyorum. Evradımı, vird ve dualarımı tamamlayamadım. Birisi benim evradımı tamamladı.

Ağabeylerimiz hayretler içindeydi. Üstadımız, belki de onların duyduğunu fark etmiş ve onun için o sırlı meseleyi açmıştı. Anlaşıldı ve açıldı ise... Zira, görünenin ötesinde, sırlı bir hayatla karşı karşıyaydılar.

Kastamonu'da ziyaretine giden Ahmet Özkan'a Üstadımız yazması için Risale veriyor, her defasında altındaki dua kısmına Ahmet Kureyşi yazıyor, Ahmet Özkan, anlayamıyor, ismini unuttu sanıyordu. Onuncu Söz'ü yazıp götürdüğünde sırrı açtı:

-Sen Arapsın ve Seyyidsin.

Ahmet Özkan hayretler içerisindeydi. İlk soyadları olan "Tekkenişoğulları" nı memurların isteği üzerine değiştirmiş, "Özkan" soyadını almıştı. Daha sonraki arama ve araştırmalarda eski kitaplardan birisinin arasında "Seyyid" olduklarına dair bir vesika buldu.

"Nerelisin, Arap mısın, Seyyid misin?" demiyor, sanki manevi kayıt defterlerini görüyormuş gibi kesin konuşuyor, konuşabiliyordu.

Ahmet Ataklı da Kastamonu'ya sürgün edilmişti. Geçimini temin etmek için hamallık yapıyordu. Bir gün Kurtalan'dan zengin bir aileye mensup olan Yusuf Efendi ondan para istedi. İhtiyacı olmadığını bildiği için sebebini sordu.

-Bediüzzaman Hazretlerine iki adet karpuz almak istiyorum. Adana karpuzları yeni çıkmış. Bizde adettir, büyük zatlara mevsimin ilk sebze ve meyvelerinden hediye götürürüz. Sen hamal olduğun için paran helaldir. Benim parama haram karışmış olabilir. Hoca Efendi muhakkak anlar ve kabul etmeyebilir.

Ataklı cüzdanını uzattı. İki adet karpuz alıp gittiler. Üstad, "Yusuf Efendi! Ben yetmiş yaşıma geldim, kimseden hediye kabul

etmedim. Sen bu adetimi nasıl bozarsın?” diye fevkalade hiddetlenmişti. İkisi de çok mahcup olmuş, üzölmüşlerdi.

Tam o anda elini kaşlarının arasına götürdü. Derin bir düşünceye daldı. Bir süre sonra tebessümle başını kaldırdı:

-Ben sizi karpuzlarla birlikte geri gönderecektim. Fakat karpuzları kendi paranla almamışsın. Ahmet muhaciri üzmemek ve kalbini kırmamak için karpuzları geri çevirmiyorum. Çünkü bunları onun parasıyla almışsın.

Sanki konuştuklarına şahit olmuş, sanki yanlarında olmadığı halde yaptıklarını görmüştü. Hadise bütün tafsilatı ile bildirilmişti.

Hüseyin Remzi Sönmezgil, İnebolu'dan Üstadı ziyarete gitmiş, giderken yoldaki Nasrullah Camisi'nden abdest almıştı. İçeri girdiğinde Üstadımız iltifat eder:

-Kardeşim, manen ben seni tanıyorum. Sen dürüst ve iyi bir insansın. Hatta bu temizliğinden dolayı biraz evvel Nasrullah şadırvanından abdest alarak geldin.

Sönmezgil ve arkadaşları hayretler içerisinde kalmıştı. Bildiren bildiriyor, gördüren gördürüyor, maddenin putlaştığı çağda, mananın maddeye karşı zaferini yalnız başına ilan ediyordu.

Sönmezgil, Üstadımızın manevi tasarrufunun enginliğini ve gaybe aşinalığını gösteren iki misal daha naklediyor.

Köylünün birisi Üstada yoğurt getirmek ister. Hanımı istemeyerek, kocasının zorlamasıyla hazırlar. Üstad, sanki her şeyi duymuş gibi istenmeden yapılan o yoğurdu ücret karşılığında dahi olsa kabul etmez.

Kastamonu'da birkaç hakim Üstad'ı ziyarete giderler. Üstad, içlerinden birisinin ismini söyleyerek yanına girmesine müsaade etmez. Arkadaşları sonradan o hakime ne için kabul edilmemiş olabileceğini sorduğunda mesele açığa çıkar:

-Ben gerektiği halde gusül abdesti almazdım. Onun için olsa gerek, Üstad beni huzuruna kabul etmedi.

Denizli'de de yanına gelen polis müdürüne kızmış: "Git temizlen de gel!" demişti. Adam, gerçekten de temiz değildi.

İnsanları küfrün kirinden temizlemek için görevlendirilen Bediüzzaman Hazretleri, kirin her türünden adeta nefret ediyor, atmosferine bulaşsın istemiyordu. "Git yıkan" dediği başka insanlar da olmuştu. Sanki kirler, manevi alıcılarına takılıyordu. O iklimde değil o halde bulunmak, kalbe ve zihne bile hakim olunmalıydı.

Salih Uğurtan arkadaşları ile birlikte İnebolu'dan Kastamonu'ya ismini duydukları Üstadı ziyarete gitmişlerdi. O günlerde deccal ile ilgili hadisleri okumuş, yanlış yorumlamışlardı. Kendilerine kılıç hazırlamakta, haftada üç dört defa bilemekteydiler.

Üstad, onlara bu zamanda dine nasıl hizmet edileceğini anlattı:

-Kardeşim, maddi kılıçlar kınına girsin. Artık zamanın mücahedesi manevi kılıçlardır.

Bunu söyledikten sonra da onlara birer kitap verdi. Öyle bir manevi aleme girmişlerdi ki, ancak dışarıda kendilerine geldiklerinde ve birbirlerine şaşkın şaşkın sordular.

-Yahu, hoca efendi bizim kılıç bilemediğimizi nereden biliyordu?

Uğurtan, rüyasını gördüğü, "manen tüm dünyaya tasarruf eden" zatın kim olduğunu anlamıştı. Zira o perdesiz konuşuyordu.

Gönenli Mehmet Efendi, Bediüzzaman Hazretleri ile birlikte Denizli hapsinde kalmıştı. Tahliyeden sonra gönlünde Üstadla birlikte namaz kılmak arzusu uyandı. Bir müddet sonra Üstadın, "Beraber namaz kılalım!" diye kendisini çağırdığını söylediler. Fakat kaldığı otelin önüne kalabalık bir cemaat birikmiş, "İstanbul Hoca vaaz verecekmış." diye beklemeye başlamıştı. Mehmet

Efendi tam “Vaaz mı vereyim, Üstadın yanına mı gideyim” diye tereddüt içerisindeyken Üstaddan kendisine bir haber daha geldi.

-Vazifesini yapsın, sonra gelsin, namaz kılarız.

Sanki, olanları ve insanların içinden geçenleri bir manevi ekranda seyrediyordu.

Üstad, İstanbul’a geldiğinde Gönenli Mehmet Efendi’nin kendisini ziyaretine müsaade etmez, Mehmet Efendi onu evine davet eder, “Ya Rabbi, bu zatın bende hiç kısmeti yok mu?” diye düşünürdü.

Bir Kurban Bayramı sabahında kapısı çalındı. Dışarıdan: “Muhammed kardaşım, Muhammed kardaşım!” diye bir ses geliyordu. Kapıyı açtı. Üstad, onun boynuna sarıldı ve kendisini taciz etmesinler diye yanına gelmesini istemediğini söyledi. Daha sonra yanındaki talebeye işaret etti:

-Ver kabımı, kısmetimi versin.

Evdeki yumurta tatlısından verdi. Mehmet Efendi, bunu Üstadın kerameti diye yorumluyor, “kısmeti yok mu?” duasından ötürü “kısmetini almaya” geldiğini, kendisine iltifat ettiğini düşünüyordu.

Afyon hapsindeyken, gardiyan Hasan Değirmenci, Üstad’ın elindeki tesbihi çok beğenmiş, arzulamıştı. Üstad, içinden geçenleri duymuş gibi onu çağırıyor ve “Sana bir tesbih hediye edeceğim.” dedi. İki eline iki tesbih alarak arkasına sakladı ve sordu:

-Hangi elimdekini istersin?

-Sağdakini...

Doğru seçmiş, arzuladığını bulmuştu. Üstad, diğer elindeki de uzattı:

-Bunu da ailene ver.

Kalpleri iman hakikatleriyle açtığı gibi, sanki manen de geziyordu.

Hüseyin ismindeki içki içen bir adam Emirdağ'da Üstadın yanına gidip gelmeye ve ıslah olmaya başlamıştı. Bir gün Üstad ona:

-Hüseyin bana beş kuruşluk domates al, dedi.

Hüseyin aldı, getirdi.

-Buyurun hocam.

Üstad sanki alışverişe Hüseyin'le birlikte gitmiş gibi beş kuruş daha uzattı ve şöyle dedi:

-Hüseyin ya bu beş kuruşu da alırsın, yahut domatesin yarısını alırsın. Ben sana beş kuruş verdim. Sen gittin on kuruşluk domates aldın.

Gerçekten de Hüseyin on kuruşluk domates almıştı.

Emirdağ'da kasap İbrahim Kantar'dan Zübeyir Ağabey zaman zaman az miktarda et alırdı. İbrahim Kantar, eti tartarken fazla fazla verir, akabinde Üstad çağırır, kızar, sanki kendisi tartmış gibi fazla kısmın parasını öderdi.

Hasan Ergen, Afyon'da jandarma olarak askerliğini yapmış, Üstadı ziyarete gelen birisine kefil olmuş ve Üstada götürmüştü. Üstad, hiç tanımadığı jandarmaya ismiyle hitap etmişti: "Hasan oğlum, bu yaptığın hizmet Allah indinde çok makbuldür, Allah senden razı olsun."

Jandarma Hasan, "ismimi nereden biliyor" diye hayretle düşünerek yanından ayrıldı.

Üstad Emridağ'a gittiğinde ilk ziyaretine giden Çalışkanlar hanedanından Hasan Çalışkan olmuştu. Üstad ona şöyle dedi:

-Pederiniz çok büyük bir adammış. Ne kendisi kendini bilmiş, ne halk onu bilmiş. Alem-i berzahta Hafız Ali ile beraber oldular. Onu Hafız Ali'ye eş ve arkadaş yaptım.

Hem, kabirdekilerin ahvalini keşfediyor, hem de onların kabir hayatı hakkında tasarrufta bulunuyordu. Manevi mertebesi o denli yüksek, hatırı o denli âli idi.

Üstad sık sık, “Ceylan’ı dünyaya vermeyeceğim. O dünyalık değil, ahiretliktir.” buyururdu.

Ceylan Ağabey, 1962’de, Üstadın vefatından yaklaşık iki yıl sonra evlenmiş, 1963’de Küçükçekmece’de geçirdiği bir trafik kazasında vefat etmişti.

Gerçekten de, çocukluğundan itibaren Üstadımızla birlikte iman hizmeti için yaşamış, vefatından sonra Üstad’ının arkasından yetişmiş sadakat ufku ağabeyimiz, onun bildirdiği gibi ahirete uçuvermişti. Zaten bir seher vakti Barla’nın dağlarında giderlerken, önden yürüyen Zübeyr ile Ceylan Ağabeyleri gösteren Üstadımız: “Bu ikisi şehittir.” diye gaybi bir ihbarda bulunmuş, yanındaki Mustafa Sungur Ağabeyimiz, “Üstadım, dua et, ben de şehit olayım.” dediğinde, “Talebe-i ulumun ölümü şehadettir.” buyurmuştu.

Üçünün de akıbetini haber veriyordu. Zübeyir Ağabey 1971’de vefat etti. Sungur Ağabey ise onlardan sonra da bir ilim karpısı olmaya devam ederek Üstadın hayat tarzını insanlara ders vermek bahtıyarlığına erdi.

Zübeyir Ağabey’in anlattığına göre, bir gün otomobille buğday tarlalarının arasından geçerlerken, onların ekmek olup yemesini düşündükleri anda, Üstad Hazretleri, kalplerinden geçenin cevabını veriyor, “Ekmeği sizin, tefekkürü benim.” diyordu.

İçlerinden geçene sanki sesli söylemişler gibi cevap verdiğine birçok talebesi, defalarca şahit olmuştu. İçten geçenin, başka bir yerde yapılanın veya açıktan söylenenin o ufukta farkı yoktu. Söylenmeden söylenmiş kadar duyuyor, okuyordu.

Sıddık Süleyman Ağabey, Nur'ların yazıldığı ilk günlerde, “Biz yazıyoruz, biz okuyoruz, Üstad bu kadar zahmeti niye çekiyor?” diye düşünmüştü. Birden:

-Kardeşim, ben bunları bütün dünyaya okutturacağım, cevabı geldi.

Şimdilerde bütün dünyanın okuduğu günlerin gelmiş olduğu gibi... O müjde inşallah çok daha şümüllü tahakkuk edecektir.

Aradan yıllar geçmişti. Bayram Ağabey, Barla'daki evde bulaşık yıkıyor, bir yandan da, “Üstad bu kadar mahrumiyet içerisindeki bir yerde niye kalıyor?” diye düşünüyordu. O anda yanına çağırırdı:

-Gel evladım Bayram. Evladım, sen burayı kerih görme. Burası çok mühim, cidden çok mühim, burası ilerde nurlanacak inşallah.

Bayram Ağabey, aklından geçenin cevabını, herkesin duymak isteyeceği “evladım” iltifatı ile almıştı.

1959'da Üstad Hazretleri, Zübeyir, Hüsnü ve Bayram ağabeyle birlikte Antalya taraflarındaki Ağlasun dağlarına gitmişlerdi. Bayram Ağabey, Üstad'a şemsiye tutuyor, diğerleri çay yapıyor, Üstad da cevşen okuyordu. Bayram Ağabey, dalıp gitmişti. “Acaba bizim sonumuz ne olacak, ileride ne yapacağız?”

Üstad Hazretleri, daldın dalgın düşünen Bayram Ağabey'e hafifçe vurdu:

-Keçel-i keçel, ne düşünüyorsun? Sen sonunu düşünme, senin sonun çok iyi olacak inşallah.

Bayram Ağabey, “Elhamdülillah Üstadın sağlığında, hayatında ve vefatından sonra hiçbir gün sıkıntı çekmedik.” diyordu.

İçleri, dışları, halleri ona ayandı. Tahir ağabey hakkında Bayram Ağabey'e: “Tahiri velidir. Dünyada kendisini bilmesin.

Tahiri'nin öyle bir derecesi var ki, manevi sahalardan birisindeki derecesini görse dünyayı terk eder. Tahiri dolu bir testidir, artık su almaz. Ahirette ümmet-i Muhammed'e faydası olacak." demişti.

Manevi alıcıları o kadar açıktı ki, İslam aleminde bir sıkıntı olsa, olmadan evvel hisseder, rahatsız olur, rengi değişir, sesi çıkmazdı.

Zakir Çangar, "irtica masası"nda görevli bir polis şefiydi. Emirdağ'a gitmiş, Üstad'ın kaldığı evde kendisini emekli öğretmen diye tanıtarak bir gece kalmıştı. Neler yaptığını tesbit etmek istiyordu. Sabah olunca:

-Vazifeni yaptınsa yeter, sen beni çok sıktın, artık git, demişti.

Zakir Çangar, aklınca vazifesini yapsa da, o zatın büyük bir veli olduğunu düşünmeye başlamıştı. İcini, niyetini, kimliğini ondan saklamak mümkün değildi.

Osman Köroğlu, Muhsin Alev'le birlikte sabah namazı vaktinde Akşehir Palas'ta ziyaretine gitmişti. Acele etmiş, abdest almış, namaz kılmamışlardı. Onlara durumlarını anlatarak şöyle diyordu:

-Neden acele ettiniz? Abdest aldınız, fakat namaz kılmadan geldiniz. Ben neyim ki? Basit bir kulum. Neden böyle yaptınız? Beş dakika sonra gelirdiniz, o zaman görüşürdük.

Osman Köroğlu, hayretten donup kalmıştı.

Hekimoğlu İsmail Ağabeyimiz anlatıyor: Gümüşhane milletvekili Ekrem Ocaklı, Bitlis milletvekili Gıyaseddin Bey ile dört soru hazırlayıp Üstad'ı ziyarete gitmişlerdi. Aralarında konuşmuşlar, Ekrem bey sormuştu:

-Bunları şifahen mi soracağız, kalben mi?

-Kalben soracağız.

Üstad, onları ayakta karşılamış, boyunlarına sarsılmıştı. Bitlis vekiline “Gel, bir bedende iki ruh taşıyan kardeşim.” demişti. Bununla yeni gördüğü vekilin hem Nur’ları okumasına, hem de tarikatle iştigaline işaret ediyordu.

Oturdular. Üstad, kağıda yazdıkları sıra ile sorularını cevaplamaya başladı. Dördüncü soru, mebusluktan istifa edip etmemeye dâirdi. “Kardeşim, siyasetle meşgul olmuyorum, dördüncü sorunuza cevap vermeyeceğim.” dedi.

Kalben sormuş, cevaplarını almışlardı. Yunus’un, “Dilsiz kulaksız sözün can gerek anlayası.” dediği gibi, dilsiz kulaksız konuşuyor, anlıyordu.

Nasıl olduysa, avucunun içi yere bakan elinde ağzı yere doğru olan bir kesekağıdı belirdi. Elini çevirdi:

-Size bir şey ikram edemedim, kusura bakmayın, İşte Kabe’den şeker geldi, buyurun alın.

Bitlis mebusu, fırsatı kaçırmadı, elini daldırıp bir avuç aldı. Ekrem Bey, sonradan pişman olacağı bir kibarlık yaptı, bir tane aldı.

Ekrem Bey, Üstadın bu hallerini, kapısındaki kelbe et atan adama benzetiyor, “O da bize ayrılmayalım diye keramet atıyor.” diyordu.

Hekimoğlu İsmail, Emirdağ’a Üstad’ı ziyarete gitmişti. Ziyarete gelen iki kişi daha vardı. Üstad onları kabul etti. Her üçüne de bir şeyler anlattı. Dışarı çıktıklarında Üstad, “Emirdağ’dan ayrılınsınlar.” buyurduğu için Ceylan Ağabey taksi ile onları Çifteler kazasına bıraktı. Yolda birbirlerine “Bediüzzaman Hazretleri benim için ne söyledi” diye sordular. Üçü de “Sizlere söylenen hatırımda kalmamış, bana söylediğini biliyorum.” diyordu. Herkes sadece kendisine söyleneni duymuş, diğerine söyleneni duymamıştı.

İçlerinden birisi tecrübeliydi. “Bu meseleleri karıştırmayın.” dedi. Karıştırmadılar. Zira kuru aklın anlayabileceği bir mesele değildi.

Çifteler’de kocaman bir otobüs şoförü, “Ben sizi otuz liraya götürürüm.” demişti. O kadcıkcık paraya götürmesini yine anlayamadılar. Yolda otobüs öyle bir doldu ki, ayakta bile yer kalmadı. İndiklerinde uzak ve açık görüşlü şoför yanlarına geldi:

-Hoca Efendi’nin talebelerini her getirişimde otobüs böyle dolar. Siz zannediyor musunuz ki, otuz lira için geldim? Böyledir işte, üç kişiyle yola çıkar, tıklık tıklım Eskişehir’e inerim. Allah bereket versin.

O yolda, ikram, bereket, manevi tasarruf hepsi bir aradaydı.

Mustafa Özsoy, 1958’de Isparta’ya ziyaretine giderken, Dr. Sadullah Ağabey, ona: “Üstada söyle, bana izin versin. Eğer o izin verirse Taife gitmek istiyorum.” demişti. Özsoy, bunları söylemeyi unuttu. O ayrılırken Hazret-i Üstad:

-Sadullah’a selam söyle. Gitmesin, gidemez. Ona izin yok, buyurdu.

Mustafa Özsoy, içinden bile geçirmemiş, unutmuş, sormamıştı ama, Üstad unutmamış, Sadullah Ağabey’in sualine cevap vermişti. Ona bildiren çoktan bildirmişti.

Musa Yukarı, bir handa, yaklaşık elli kişi ile birlikte dinlediği bir hadiseyi, kamyon şoförünün ağzından naklediyor:

“Bir gün yanıma üç kişi geldi. “Memleketimizde fevkalade zararlı bir alim var. Sana elli bin lira verelim. Yed-i emine parayı teslim edelim. Sen kamyonun ile buna çarp, kaza süsü ver ve öldür. Bu parayı yed-i eminden al.” dediler. Ben kabul ettim.

Yola çıktım. Karşıdan aynı renkte ve plakada bir araba geliyordu. Yaklaştım. Tam o anda taksi sağa yanaşıp durdu. İçinden bir genç indi. El kaldırdı. Durdum.

-Ne o?

-Seni Hoca Efendi çağırıyor.

İndim, taksinin yanına gençle birlikte gittim. Taksinin camından başını çıkardı:

-Oğlum, ben memlekete zararlı bir hoca değilim. Sana yanlış bilgi verdiler. Bu teşebbüsünden vaz geç.

O anda, içimde hocaya karşı bir sevgi uyandı.”

Gaybi Allah biliyor ve kuluna Allah bildiriyordu. İnsanı-
mız aldatılmış dahi olsa dine ve dindara muhabbeti kalbinin
bir köşesinde saklıydı. Müslüman'a zarar vermeyi umanların
nefret başlarına dönüyor, fakat felaket akıbetinde kendilerine dö-
nüyordu. Kamyon şoförü, kendisini aldatıp o işe teşvik eden-
lerden nefret etmeye başlamıştı.

“Evlad-ı maneviyem, hariciye nazırım” iltifatlarına mazhar
olan Sungur Ağabey'i Üstad Hazretleri, 30 Eylül 1949'daki
mahkemeden sonra babasıyla birlikte İzmir'e gönderecekti. Bir-
likte ikinci namazını kıldılar. Sungur Ağabey içinden geri dön-
mek için planlar kuruyor: “Katiyen ayrılmam!” diyordu. Üstad,
tesbihattan sonra ardına döndü:

-Sen mutlaka gideceksin. Hem İzmir'e uğrayacaksın, hem İ-
stanbul'a uğrayıp Eşref Edip, Mihri Helav, Vecihi gibi dostlarımla
görüreceksin. Hizmet var!”

Artık, söylenecek, düşünecek şey yoktu, hizmet vardı. İçinden
geçenlerin cevabını almıştı. Üstad daha sonra yapacaklarını anlattı.

Avni Toktor, ünlü bir şairle birlikte Üstad'ı ziyarete gider-
lerken, şair Beidüzzaman'ın bir âlim fakat kendisini beğenmiş

olduğunu söyler. Üstad, onları otelin kapısında karşılar. Selamlarını almadan şaire, ismini de söyleyerek:

-Kardeşim, ben kendimi kendime beğendirmemişim, dedi.

Bilmem o şair, onun sözlerindeki kendini beğenmişlerin bulanıklığından masum duruluğu duyabildi, ona verilen ikramı görebildi mi? Belki de onun metin imanında da, Nur Külliyyatına bir parça nazar etmesinin çok büyük tesiri vardı.

Mustafa Türkmenoğlu, ilk ziyaretinde Üstad, ona: “Ben seni tanıyorum.” der ve sonra da memleketini sorar:

-Hama.

Üstad bu cevap üzerine uzak bir yere bakar gibi kısa bir süre bakar.

-Senin aslın Şam’dandır. Şam’da bir Kürt mahallesi vardır. Sen oradansın.

Bir süre sonra yeni bir haber verir:

-Sen Kürt Arap karışımısın.

Kader levhalarını okur gibi konuşmakta, o sıkıntılı günlerde çalışmaya şevklerini artırarak, kiminle, nasıl bir hizmette istihdam edildiklerine olan itimatları hep sapaşğlam kalsın istemektedir.

Nur’lar Ankara’da Doğuş Matbaasında basılıyordu. Bazı talebeler yaz tatilinden ötürü memleketlerindeydi. Mustafa Türkmenoğlu da ruh darlığından ötürü Ankara’dan ayrılmak istiyor, fakat Nur’ların basım hizmetinde çalıştığı için gitmiyor, gidemiyordu. Ara sıra kendi kendine söyleniyor, “Ben istediğim yere gidemiyorum. Ben hürriyetime sahip değil miyim?” diye bağıyordu.

Nihayet bir müddet sonra matbaa işlerinde çalışmak için birkaç kişi gelince o da fırsattan istifade ederek Üstad’ın yanına, İsparta’ya gitti. Odasına adımını attığı anda Üstad bağırdı:

-Ne hürriyeti!

Türkmenoğlu, şaşkın ve mahcuptu. Elini öpüp, oturdu. Üstad ona, serzenişinde yanındaymış gibi dersini verdi:

-Kardeşim, öyle kimseler gelmişler ki, Kur'an'ın bir tek harfinin hakikati için kendilerini feda etmişler. Bize ne oluyor ki, şimdi Kur'an'ın tamamına taarruz var. Biz kendimizi niye feda etmeyelim?

Tüm hizmet arkadaşlarının halini ve istikametini takip edecek kadar kendisini davasına feda ettiği için, Rabbi ona arkadaşlarının ahvalini bildiriyor, manisiz gösteriyordu.

Bir Ramazan gününde hasta idi, sesi çıkmıyordu. Doktor geldi. Üstad birden canlandı, konuşmaya başladı:

-Ben hastalığımı muayene ettirmem, ben hekimlere muhtaç değilim, hekim Cenab-ı Haktır.

Daha sonra doktora önemli bir risaleden ders yaptı. Top atılınca doktora:

-Burada iftar et, dedi.

-Bugün kusur etmişim, oruç tutmadım.

Oruç tutmayan bir hekimin tedavisini kabul etmediği için o halin Üstad'a verildiği anlaşıldı. Doktor hasta, Üstad hekim olmuştu.

Üstadın kardeşi Abdülmecid Efendi çok duygulu ve hassas bir insandı. Üstad bir gün ona:

-Abdulmecid! Merak etme, sen benim vefatımdan yedi sene sonra vefat edeceksin, dedi.

Abdulmecid Efendi, 1967 yılı başında, "Bu benim son senemdir" demeye başladı ve gerçekten de o yıl, Üstad'dan yedi sene sonra vefat etti.

Üstad, haber vermiş, haber verdiği gibi çıkmıştı. O Rabbinin bildirmesiyle konuşuyor, Rabbi onu yalancı çıkarmıyordu.

Böyle kerametli hadiseler en sıkıntılı dönemlerde hizmet eden ve her gün, belki bazen her saat aynı davanın çilesini çeken, coşkusunu yaşayan insanlara bir teşvikti.

Üstadın yeğeni Suad Bey polis olmak istiyordu. Üstada fikrini sorunca:

-Bizden de bir polis olsun, cevabını aldı.

-Eğer amir olamazsam ayrılacağım, amir olmak arzu ediyorum.

-Yok yok, ayrılma. Şayet amir olursan tevkif edilebilirsin, üzülme.

Bu görüşmeden sonra Suad Bey polis oldu. 1971'de anarşistleri toplarken bir savcı ile takıştı. Üstadın haber verdiği hadise yıllar sonra başına geldi. Üç ay hapis yattı.

Bir gün Sungur ağabeyle birlikte teneffüs etmek için çıkmıştı. Bir yerde oturdular. On beşinci mektubu tashih ediyorlardı. Bir aralık Sungur Ağabeyin kalbinde Hazret-i Muaviye'ye karşı Hazret-i Ali Efendimizle aralarında geçen meselelerden ötürü nefret uyandı. O anda Üstad göğsüne vurarak uyardı:

-Ala külli hal, onlar ashab –ı kiramdandır.

İçlerinden geçene bile dersini veren bir Üstadla beraber olmanın hazzını yaşıyorlardı. Şükür ki onlara ve kendisinden sonraki insanlara doğruyu gösteren bir istikamet gibi yanlarındaydı.

Çaldıranlı Taceddin Bey, 1953'de İran'a Nur'ları götürmek istemiş, bunun için pasaportsuz sınırdan geçmeye çalışır. Sınırdan geçerken İran askerleri onu görür ve yaylım ateşine tutarlar. Kurşun yağar, fakat hiç birisi değmez, adeta üzerinden kaymaktadır. Huduttan koşarak kaçar, kendisine hiçbir şey olmaz.

Bu hadiseyi kendi ifadesi ile bir o, bir de Allah (c.c.) bilmektedir. Bir süre sonra Çaycı Emin Ağabey, Üstad'ı ziyarete gitmiştir. Üstad ona sorar:

-Taceddin'i görüyor musun, ne haldedir?

Emin Ağabey, arasıra gördüğünü, halinin iyi olduğunu söyler. Üstad Hazretleri, elini ağzına siper yaparak güler ve şöyle der.

-Emin, sen Taceddin'in kurşun yağmurunda nasıl kaçtığını bir görseydin?

Emin Ağabey, Van'a döndüğünde sorar.

-Taceddin, sen herhangi bir yaylım ateşine hedef oldun mu? Nedir hadise?

Taceddin Bey, geçiştirir.

-Yahu bunu Hazret-i Üstad söyledi.

-Sahi o mu söyledi?

-Evet, o söyledi.

O zaman Taceddin Bey: "Bu hadiseyi Üstad'a da, başkasına da açmamıştım." diyerek anlatmaya başlar.

Demek, Nur'ları götürmesini isteyen Üstadımızın tasarrufu ile kurşunlardan kurtulmuş, Üstad olanları, onun canhıraşane bir telaşla kaçışını görmüştür.

Arvasilerden eski Gevaş Müftüsü Şeyh İhsan Ali, 1953'de İstanbul'da ziyaretine gitmiş, Üstad onu: "Arvasilere müsaade mi olur, onlar serbesttir." diyerek karşılaşmış, yanındaki talebelerine: "Bunlar Van'ın ileri gelenlerindendir, seyyiddirler" diye tanıtmıştı.

İhsan Ali Efendi'ye sordu:

-Üstad'ım Şeyh Seyyid Fehim'in evladlarından kimler var?

-Şeyh Hasan var, Medine'de kalıyor.

-O büyük saadete kavuştu.

-Benim babam var, Bağlama köyündedir.

-Ha o Allah'ın hizmetçisi...

-Amcam Muhammed Salih var.

-O mu...

Elini alınaya koydu, biraz düşündü. Sanki yanına gelenler, nazarının o yana çevrilmesine, onların hayatına ait perdelerin kalkmasına vesile oluyordu.

-Onun Mekke'ye gidip, Medine'de vefat ettiğini biliyorum.

Şeyh Hasan Ali Efendi, bu konuşmadan bir ay kadar sonra amcasının Mekke'den Medine'ye gittiğinde vefat ettiğini haber aldı.

Abdulkar Badıllı Ağabey, Lahika mektuplarını çoğaltmak için bir teksir makinesi almayı düşünür, Abdullah Yeğin Ağabeyin oluru aldıktan sonra, köydeki koyunlarını satıp, parasını cebine koyar, İstanbul'a gitmek üzere Urfa'dan yola çıkar, yolda hem durumu arz etmek, hem Üstad'ı görmek için Isparta'ya uğramış, onu Barla'da bulmuştur. Hüsnü Bayram Ağabey suyunu dökmekte, o abdest almaktadır. O gün biraz hiddetlidir. Elinin yerine, abdest aldığı havluyu uzatmış, o da öpüp, yüzüne, gözüne sürmüştür.

-Neye geldin?

Badıllı Ağabey, düşüncesini anlatır. Sanki cebindeki parayı saymış gibi uyarır.

-Sen bin beş yüz lira fedakarlık yapmışsın ama, Risale-i Nur'un sıhhatine çok dikkat etmek lazımdır.

Zamanda mı seyeran ediyor, işiğe mi gem vuruyor, perdeleri mi sıyrıyordu, bilinmez... Bilinen o ki, gaybe aşına oluyor, görmüş, yaşamış gibi konuşuyordu.

Şükrü Beşeoğlu, 1953 baharında, oruçlu geçen bir kandil gününün gecesinde Üstadın kendi evine teşrif ettiğini görmüştü.

İki ay sonra Üstad'ın arabası evinin önünde durdu. Şükrü Bey, kolaylık olur düşüncesiyle Üstadı evinin giriş kısmında mi-safir etmek istedi.

-Beni rüyada gördüğün yere çıkart.

Rüyasında, onu üst odada, cumbada otururken görmüştü. Oraya çıkardı. Üstad Hazretleri, talebelerinin kendisi ile ilgili rüyasından bile haberdardı.

Allah'ın bildirmesiyle bildiği bunca gaybi hadise ve hadisele-ri yaşayanlar, ismarlama bir donanımın felaket ve helaket asrını imara vazifelendirildiğinin şahidiydi. Basit hadiselerde bile perdelerin kendisine bu kadar aralandığı bir zatın, iman hakikatleri ile ilgili derslerinde perdelerin kendisine nasıl açıldığına Nurları okuyan insanlar adedince şahit vardır. Sırrı dermek, hakikate ermek isteyenler elbette öyle bir elle uzatılan Risale-i Nur'a karşı ilgisiz kalamaz ve kalmamalıdır.

Selahaddin Çelebi Ağabey, Üstad Hazretlerini ziyaretlerinden birisinde Ayasofya hakkındaki düşüncelerini sordu. Cevap yine orijinal ve müjdeliydi. Önce güldü:

-Keçeli, keçeli!

Sonra ciddileşti:

-Ayasofya, Hıristiyanlığın İslamiyet'e devir ve tesliminin bir abidesidir. Bunun için kilise iken cami olmuştur. Elbette tekrar camiye çevrilecektir.

Urfa'ya götürülüyordu. Zaman zaman kendinden geçiyor, kendisine geldiğinde ağabeylerin kulağından o şefkatli elleriyle tutuyor: "Kardeşlerim, küfrün bel kemiği kırılmıştır. Risale-i Nur küfrün belkemiğini kırmıştır" diyordu. Aynı cümleye, Bekir Berk ağabey de daha evvel şahit olmuştu.

Urfa'ya geldikten bir gün sonra biraz iyileşmiş, Abdullah Yeğin ağabeyin elini tutmuş, "Hiç merak etme, küfür ölmüştür.

Bundan sonra bir şey yapamazlar” demiş, o gün, Urfa'nın Türk, Arap ve Kürt gibi Müslümanların kardeşliğinde önemli rol oynayacağını müjdelemişti.

Bayram Ağabey'in anlattığına göre, “Risale-i Nur kıyamete kadar devam edecek” diyor, dünya devletlerinin ondan istifade edeceğini haber veriyordu.

“Avrupa ve Amerika İslamiyet'e hamiledir” diyor, onların da İslamiyet'e dehalet edeceğini müjdeliyordu. Gün gelecek, görüşülecek, konuşulacak, Nur'ların ufkundan hayata bakan emin insanlar Emin Elçi'yi (s.a.s.) onların da tanınmasına vesile olacaktı.

Bir biri ardınca üç nur görüyor, arkasından gelecek zat'ı müjdeliyor, vazifesini ve icraatlarını tarif ediyordu.

İman hakikatlerini anlatacak, Müslümanların maddeten terakkisine ve ittihadına vesile olacaktı. Tahmin veya ümit değil, doğrudan doğruya ihbardı.

Üstadımız, ahirzamanda gelecek şahıstan bahsederken, “tahmin ediyorum, böyle olur” gibi ifadeler kullanmıyor, “Risale-i Nur'u bir programı olarak neşir ve tatbik edecek, şunları yapacak...” diyor. Bahsin devamında, o zatın üç vazifesine zarar gelmemesi için “İsmi vermek yanlış olur” buyururken de, “İsmi, ünvanını, ahvalini bilmiyorum” demiyordu.

Demek ki, Rabbinin bildirmesi ile o zatı biliyor, herkes gibi vazifesinin başına geçmesini bekliyor, hizmetini alkışlıyordu.

Onun, gerek insanların şahsi hayatları, gerek içtimai hayatları ile ilgili ihbaratı çıkmış, Rabbi onu ikazların ve müjdeli haberlerin ağzı olarak konuşurmuştu.

Camide Görülmesi ve Alemler Gezmeleri

Bedenleri ruhları gibi latifleşmiş maneviyat kahramanlarının bir anda bir çok yerde görünme hadiseleri meşhurdur ve geçmiş devirlerdeki bazı büyükler hakkında da anlatılmaktadır. Sanki bedenleri ses gibi, ışık gibi incelmış, taşı, demiri, duvarı aşar olmuştur. Sanki ışık gibi bir anda birçok yerdedirler.

Üstadımızın, hapisanede iken camide veya çarşıda görülmesi hadisesi meşhurdur, hatta resmi evraklara kadar girmiştir.

Eskişehir’de hapiste iken, savcı Üstadı çarşıda görür. Öfke ve tehditlerle hapisane müdürüne sorar:

-Ne için Bediüzzaman’ı çarşıya çıkardınız. Şimdi onu çarşıda gördüm.

Müdür, savcının ne dediğini anlayamaz. Zira öyle bir şey olmadı diye bilmektedir.

-Hayır! Bediüzzaman hapisanede, hatta tecrittedir. Gidip bakınız!

Bakarlar. Gerçekten de odasındadır. Bu harika hadise adliyede dilden dile dolaşır, hakimler “Bu hale akıl erdiremiyoruz!” derler.

Evet, her şeyi maddede arayan ve aslında her şeyin ötesinde bir mânâ olduğunu görmeyenler bu hali anlayamamıştır. En kasvetli adamları hayallerine bindirip gezdiren Kudret’in, en nurani insanların cesedin baskısından azad edebileceğinin farkında değildirler.

Yine Eskişehir’de bir cuma günü, hapisane müdürü, katip ile otururken bir ses duyar.

-Müdür bey, müdür bey!

Müdür bakar. Bediüzzaman Hazretleri...

-Benim bugün Ak Camii’nde bulunmam lazım.

Müdür, Üstadın hapisanede olduğunu unuttuğunu düşünür.

-Peki Efendi Hazretleri, der ve içinden söylenir.

-Herhalde Hoca Efendi kendisinin hapiste olduğunu ve dışarıya çıkamayacağını bilmiyor.

Öğle vakti, gönünü almak düşüncesiyle Üstad Hazretleri'nin koğuşuna gider. Koğuşun penceresinden baktığında içeride kimsenin olmadığını görür. Hemen görevliye sorar. "İçerdedi, hem kapısı da kilitli." cevabını alır. Hemen camiye koşar. Üstadı, birinci safta, caminin sağ tarafında namaz kılariken görür. Dışarıda bekler. Bir türlü çıkmaz. İçeriye girer. Camide yoktur. Hemen hapishaneye döner. Hazret-i Üstad'ın, "Allahüekber!" diyerek secdeye kapandığını müşahade eder.

Müdür, yaşadığı bu hadiseyi bizzat ve defalarca anlatır. İman ve insaf ehli bir insan olsa da, ışığa gem vurup binen birisi "olmam lazım" dediğinde, onu durdurabilecek dünyevi bir engel olmadığını unutan kendisidir; Üstad hapishanede olduğunu unutmamıştır.

Aynı hadise Denizli ve Afyon hapislerinde de tekerrür eder. Hilmi Pancaroglu, Afyon'da hapishanedeyken cuma namazı izin istediğini, izin verilmediğini, odasında bulamadıkları için aramaya çıkan polislerin aynı anda İmarat, Otpazarı ve Mısırlı camilerinde gördüğünü anlatır. Allah karşısındaki küçüklüğünü tam idrak etmiş, tevazuu iliklerinde yaşayan Üstadımız, hadisenin vukuunu reddetmese de, Afyon hapsindeki talebelerine zarif bir şekilde tevîl eder.

Meşhur bir kahramanın savaşın birçok cephesinde görüldüğünü, o zatın bunu kendi şekline giren evliyaların işi olarak anlattığını söyler. "Hem burada hem Denizli'de beni gördüğünü söyleyenler var." der. Hadisenin kıymetini küçük ve özel bir şey diye tarif eder. Haşa, "kusurlu ve ehemmiyetsiz" şahsına harika haller isnat edilmesi yerine, Risale-i Nur'lardaki harika isbatların görülmesini ister.

Evet, onun iman ufkuna göre, bir müminin bir anda birkaç yerde görünmesi olağan ve basit bir şeydir. Zira madde esas, dünya ve içindeki hadiseler sahipsiz ve başıboş değildir. Mülkün Sahibi, kendilerinde kuvvet olduğunu vehmeden zalimlere, hakiki güç ve kuvvetin kimde olduğunu gösterip, ihtar etmektedir.

Ahmet Kureyi, Üstadımızı Emirdağ'daki ikinci ziyaretinde otel odasında kalmış, soğuk havada otelin ortasındaki sobaya yakın bir odayı seçmişti. Üstadımız sabahleyin Ceylan Ağabey'le haber gönderir.

-Hemen gelsin.

Yanına gidince sorar:

-Hava soğuk, ama sen üşümedin değil mi?

-Himmet ve duanızla üşümedim Efendim.

-Bu gece ben uyumadım ve şöyle alemi bir gezdim. Baktım ki, Ahmed Kureyi de ayakta.

Gerçekten o gece o da hiç uyumamıştı. Fakat bu nasıl bir bilgi, alemi nasıl bir gezişti. Hapishanedeki ayakkabılarını akşam talebeleri temizler, sabahleyin tozlu, topraklı bulurlardı. Belki bu da öyle bir gezişti. Perdesiz, manisiz...

Ahmet Ataklı, şark isyanından ötürü Kastamonu'ya sürülenlerdendi. Bir kurban bayramında, Üstadın namazı kıldırmasını beklerler, fakat o gelmemiştir. Namazdan sonra evine gideler. Kapıyı çalar. Kapı bir türlü açılmaz. Nihayet tam ayrılmak üzerelerken Üstad kapıyı açar:

-Buyurun evladım, sizi çok mu beklettim?

İçeri girerler. Ataklı, Üstadın halini ve o anda kalbine doğan şeyleri şöyle anlatır.

“Üzerinde müthiş bir yorgunluk vardı. Sanki uzun bir yolculuktan gelmiş gibiydi. Bediüzzaman'ın üzerindeki yorgunluğu

görünce kat'ı kanaat ettik ki, bu zat bayram namazını mukaddes beldede kılıp öyle gelmiştir. Evinde bayramlaştıktan sonra ayrıldık.”

Kimbilir, belki de durum aynen Ataklı'nın dediği gibiydi.

Hasan Akyol, Afyon hapsinde iken, Üstad'ı görmüş, hizmetinde bulunmuştu. Kendisini anlatıyor:

-Ben Bediüzzaman'ın ayakkabılarını silerdim. Akşamları elime alıp tozunu temizlerdim. Ama sabah olunca ayakkabıları yine tozlu bulurdum. Bu her zaman böyle olurdu. Her halde Üstad geceleri gezip geliyordu.

Duvarlar onu durduramıyordu.

Hacı Ali Kılıçalp, tahsil yapmak için Mısır'a gidecekti. Gitmeden Afyon Hapishanesi'ndeki Üstad'ı ziyaret etmeyi düşündü. Çok olursa belki kabul etmezler diye, yeni çıkan kirazlardan yarım kilo alıp götürdü. Hapishaneye yaklaştığında Üstad'ı sanki kendisini bekliyormuş gibi pencerede buldu. İşaretleştiler. Üstad, hareketleriyle, “Olduğun yerde dur, geliyorum.” dedi.

Kılıçalp, şaşırmıştı. Nasıl gelecekti? Kapıyı mı açacak, onu mu içeri alacaklardı? Üstad, kilitli kapılardan, gardiyan ve jandarmaların önünden, otomatik kapılardan geçer gibi geçip geldi. Kılıçalp, kirazı verdi. Üstad, yarım kilo kirazı, sanki dışarıdan gelmiş bir ziyaretçi gibi avuç avuç askerlere ve gardiyanlara dağıttıktan sonra getirip Kılıçalp'e verdi. Kesekağıdındaki kiraz hiç eksilmemiş, olduğu gibi duruyordu.

Kılıçalp, pasaportunu aldığını, Mısır'a okumaya gideceğini anlattı, duasını istedi, elini öpüp ayrıldı.

Üstad, odasına döndü. Ne kimse bir şey sordu, ne kapılar engel oldu.

Tefsir yazıyor, talebe yetiştiriyor diye ömrünün otuz yıla yakın kısmını sürgünlerde, hapislerde geçiren bir zata, Rabbi Rahimi özel ikramda bulunuyor, engelleri, mâniaları önünden kaldırıyor, ruhu-na denk hale gelmiş latif bedenini perdesiz, engelsiz gezdiriyordu ve bu özel ikrama birçok insan şahit oluyor, maddeperestliğin sarstığı maneviyatlar bir kez daha manevi takviye alıyordu. Ona bütün bunlar muhakkak ki nazarları maneviyata çevirmesi için veriliyordu. Belki akıllar hayran kalır, meraklar tahrik olur, iman dersleri dinlenirdi. Ki, onu takip eden her seviyeden birçok görevli o merakla okumuş, sonra ona ve onun yoluna talebe olmuştular.

Misafirimiz Var

Üstad Hazretleri, her an hizmetle yaşıyor, her an hizmet için yaşıyordu. Hizmet yolunda yürüyenleri bedenindeki hücre gibi duyuyordu. Kendisinin hizmet dışı beklentilerle ziyaret edilip meşgul edilmesinden hoşlanmaz, ne zaman hizmetle ilgili bir ziyaretçisi gelse, sanki görüyor gibi haber verir, “misafirimiz var” derdi.

Ahmet Kureyşi, Emirdağ’a ziyarete gitmişti. Mehmet ve Osman Çalışkan aracılığı ile Üstad’a haber gönderdi. Üstadımız o gün dağa çıkmış ve hemen dönmüştü. Ceylan Çalışkan Ağabey, “Üstad Hazretleri sizi çağırıyor. “diyerek cevabı getirdi. Ahmet Kureyşi üstadın odasını rüyasında görmüştü ve aynen gördüğü gibiydi. Elini öptü, boynuna sarıldı. Üstad, Ceylan Ağabey’e döndü:

-Bak, ben sana dağda, “hemen geriye dönelim” demiştim. Bizim iki has kardeşimiz misafir geliyorlardı, işte gelmişler.

Ceylan Ağabey, Üstadın zamanı ve mesafeyi aşan nazarlarına zaten alışkındı. Çok defa aynı ihsan kendisini de sarıyordu.

Mustafa Ekmekçi ve Abdurrahman Tan, 1959’da İstanbul’dan Isparta’ya Üstadı ziyarete gittiklerinde yolun kirinden

temizlenmek için önce hamama gitmişlerdi. Daha yıkanmaya başlamadan, birisi gelip hamamcıya İstanbul'dan gelenleri sordu. Adam, onları gösterdi. Gelen zat:

-Üstad sizi bekliyor, hemen gidelim, dedi.

Halbuki geldiklerinden kimsenin haberi yoktu. Yanına gittiklerinde Üstad Mustafa Bey'i dershaneye, Abdurrahman Bey'i de hanımların hizmetine vekil tayin etti.

Gıyaseddin Emre, iki arkadaşı ile birlikte Emirdağ'a ziyareti-ne gitmişti. Çalışkan'lara uğradı. "On beş gündən beri rahatsız olduklarından kimseyle görüşmüyor." dediler. Henüz sözlerini bitirmişlerdi ki, beyaz takkeli bir genç içeriye girdi:

-Bediüzzaman Hazretleri misafirlerini bekliyor.

Demek yine misafirlerinin geldiği manevi telefonla bildirilmişti. İçeri girdiklerinde ayağa katlı, Gıyaseddin Emre'ye:

-Ben çoktan beri rahatsızdım. Sabahtan beri bir ferahlık duymuştum ama, nereden bileyim ki benim üstadımın torunu gelip beni ziyaret edecek, dedi.

"Gıyas, Gıyas" diyerek kucakladı. "Üstadım" diye Molla Fethullah'ı kast ediyordu. Üstad'ın ağabeyi Molla Abdullah da Gıyaseddin Emre'nin dedesinden ders almıştı.

Mustafa Özsoy, Isparta'ya trenle Üstad'ı ziyarete gittiğinde, Zübeyri Ağabey'i kendisini beklerken buldu. Üstad Hazretleri: "Trende bir kardeşimiz var, onu al da gel." demişti.

Onlar hizmet için geliyor, o manen haber alıyordu.

Bediüzzaman Hazretleri'nin kardeşi Abdulmecid Ünlükul'un oğlu Suad, Emirdağ'a gitmiş, tarifle Üstadın evini bulmuştu. Kapıyı çaldı. Tahiri Mutlu Ağabey açtı:

-Gel Suad.

İçeri girdi. Zübeyri Ağabey:

-Gel Suad, Üstad seni bekliyor, dün mü çıktın yola?

Sanki başından bir kazan sıcak su dökülmüştü. Şok üstüne şok yaşıyordu.

-Üstadın haberi var mı geleceğimden?

-Üstad geleceğini bize söylemişti.

Kimseyle bir haber göndermemişti ki... Herkes ona “gel” diyor, herkes onu tanıyordu. İçeri girdi. Çok heyecanlanmıştı. Üstadın ellerine kapandı.

Celal Hoca adındaki bir molla, arkadaşıyla Afyon’dan Emirdağ’a Üstad’ı ziyarete gitmişti. İndiklerinde onları birisi karşıladı:

-Siz Afyon’dan mı geliyorsunuz?

-Evet.

-Hoş geldiniz. Hoca sizi istiyor.

Üstad’la hiç görüşmemişlerdi. Karşılamanı da tanımıyorlardı. Geleceklerinden haberi yoktu. Nasıl onları isteyebilirdi ki? Şaşkınlıkla kendilerini karşılayan şahsın peşine düştüler. Yanına gittiklerinde Üstad:

-Hoş geldiniz mollalar, dedi.

Şaşkınlıkları had safhadaydı. Molla olduklarını nereden anlamış, geldiklerini kimden haber almıştı? Bilmiyorlardı ki, Üstad, arada hiçbir maddi haber vasıtası olmadan hep: “Misafirim var.” diye ağabeyleri gönderir, onlar da “kim” diye sormadan, sanki adamı yıllardır tanıyorlarmış gibi gider alır gelirlerdi.

Bir seferinde Ceylan Ağabey, Zübeyir Ağabey’e: “Yahu biz bu adamı nasıl tanıyacağız?” diye biraz da latife yaparak sormuş, fakat tren garına gittiklerinde, kalabalığın içindeki adamı, başka hiç kimseye sormadan ve bakmadan alıp gelmişlerdi.

Yönlendiren yönlendiriyor, bulduran bulduruyor, bildiren bildiriyordu. Allah dilediğini yapıyor, yaptırıyordu.

Mehmet Özpolat da Samsun'dan ziyaretine gittiğinde, otobüsten iner inmez, “Üstad sizi bekliyor” diye karşılanmış, Üstad, Özpolat'la birlikte gelen gazeteciye, “Kardeşim sizin gazetenizin kapandığına üzüldüm. Merak etmeyin ileride gazeteniz açılır.” demişti. O günlerde, dini propaganda gerekçesi ile o mahalli gazete kapatılmıştı.

Yusuf Dehri ile bir arkadaşı Barla'da ziyarete gittiğinde, Zübeyir Ağabey kapıyı açar, onlara Üstad'ın hasta olduğunu, ziyarete müsaade etmediğini söyler. Sözüünü bitirdiği anda, sanki manevi bir telefon almış gibi içeriye koşar. Biraz sonra tebessüm ederek döner.

-Kardeşlerim buyurunuz, geliniz.

Üstadın hali sanki bütün mekânı sarıyor, ağabeyler de sırlı haller yaşıyorlardı.

1960 senesinin başında Mehmet Fırıncı Ağabey, yanında iki çuvala doldurduğu yüz adet Şualar kitabıyla Emirdağ'a gitmek üzere otobüse biner, saat gecenin iki buçuğunda Emirdağ'a varmıştır. Yol boyu “Bu kadar ağır yükü gecenin bu saatinde nasıl yalnız başıma götüreceğim.” diye düşünmüştür ki, Ceylan ağabeyin tanımadığı birisi ile kendisini beklediğini görür.

Meğer Üstad, gece saat ikide onları kaldırmış, “Gelen var, gidin karşılayın.” demiştir. Üstadın manevi haber alma ağı yine imdada yetişmiştir.

Tevafuklu Kur'an

Yarım ümmiyim diyen ve hatta malik omadığını çok defa bildiren Üstad Hazretleri'nin mazhar olduğu fevkalade ikramlardan bir tanesi de, ona talebelerinin nurlu elleriyle nasip olan tevafuklu Kur'an-ı Kerim'dir.

Hüsrev Ağabey'e Üstadımızın ders vermesi ve belki de göstermesiyle, ağabeyimiz, yıllarca muhteşem bir gayretle çalışmış ve sonunda Kur'an'ı Kerim'i, o güne dek yazılmadık bir hususiyette yazmaya muvaffak olmuştur.

Nur'un o kahraman talebesine hususi bir hatla yazdırılan Kur'an'ı Kerim'de bazı ayetler, manalar, İlahi isimler ve hususiyetle Allah lafza-i celali birbirine bakmakta ve denk düşmektedir.

Bu tevafuk bazen aynı sayfada alta alta gelmelerle, bazen karşı sayfadaki veya alt sayfalardaki denk düşmelerle görünmektedir. Böylesine kıymetli tevafuklarla bir Kur'an-ı Kerim'i yazmak saadet asrından beri hiç kimseye nasip olmamıştır denebilir.

Sahipsiz kaldığı bir dönemde yazdırılan Kur'an-ı Kerim, o tevafuklu haliyle yalnız manası itibariyle değil adeta her haliyle Kelam-ı İlahi olduğunu haykırmıştır. Ve Üstadımızın eline verilmesiyle de onun vazifesinin şahididir.

Su ve Yağmur İle İlgili Harikalar

Esareten firar ettiklerinde Binbaşı Ali Haydar Bey'le birlikte Volga nehrinin bir kolundan geçerler. Ali Haydar Bey'in elinden tutmuş, "Gözlerini kapa!" der. Nehrin üzerinde yürüyor, karda yürür gibi bazen topuklarına, bazen dizlerine kadar batıyorlardı. Kenara yaklaştıklarında Ali Haydar Bey daha fazla dayanamaz, gözlerini açar. O anda batmaya başlar. Üstad, çekip çıkarır. "Ben sana "gözlerini kapa!" dememiş miydim?" diye kızar.

Kenara çıktıklarında:

-Kardeşim Ali Haydar! Cenab-ı Hak, Hz. Musa (a.s.)'a denizi musahhar kıldığı gibi, bize de senin yüzün hürmetine Volga nehrini musahhar etti, der.

Ali Haydar'ın şaşkınlığını gidermek ister. O:

-Nasıl geçtiğimizi ben biliyorum ama, siz bilirsiniz, sizin dediğiniz gibi olsun, diyebilir.

Sanki Nurs'un tatlı suyu ile alemlerini beslesin diye, su onun emrine verilmiştir. Hulusi Ağabey Barla'ya Üstadı ziyarete gitmiş, o ayrılırken de Üstad dağa cami için odun toplamaya çıkmıştır. Bir süre sonra yolda tekrar karşılaşırlar. Hulusi Ağabey, Üstad onu görüp de attan inmesin diye saklanır, yaklaştıklarında birden çıkıp elini öper. O esnada Üstadımız elindeki kuru ekmeği yemektir. Onu Hulusi Ağabeye verdikten sonra sorar:

-Senin şemsiyen yok mu kardeşim?

-Üzerimde muşamba var Efendim.

-Peki kardeşim.

Hulusi ağabey havaya bakar. Hiç de yağmur emaresi yoktur. Bir süre sonra şiddetli bir yağmur başlar. Hulusi ağabey atını mahmuzlar. Dört saat at sırtında süratle Eğridir'e kadar gider. Hiç ıslanmamış, yağmur nedense manevi bir şemsiye altındaymış gibi ona değmemiştir. Nur'un birinci rüknü Üstadının hi-mayesine girmiştir.

Barla'da Üstadımızın Camisi kapatılmış, çevredeki Nurları yazan talebelerinin yanına gelmesi engellenmeye başlanmıştır. O günlerde ciddi bir kuraklık baş gösterir. Nihayet yağmur yağar, fakat Karaca Ahmet Sultan mevkiinden itibaren bir daire içerisinde kalan Barla'ya bir damla düşmez. Üstad Hazretleri bu hadiseye üzülür.

-Köydeki mescidimiz kapatıldığı, Kur'an hizmeti engellendiği için manevi bir azar var. Madem Kur'an'ın itibına mâruz kaldı. Yasin Suresini şefaathçi yapıp Kur'an'ın feyzini ve bereketini isteyeceğiz, der.

Muhacir Hafız Ahmed'e buyurur:

-Sen kırk bir Yasin-i Şerif oku.

Hafız Ahmet Efendi bir kamaşa okur. O kamaşı suya koyarlar. Üstdımız, ikinci vaktinde, “Yasinler tılsımı açtı, yağmur gelecek.” dedi. Halbuki yağmura ait hiçbir belirti yoktur.

O gece öyle bir yağmur yağar ki, Çoban Ahmet’in bahçesindeki duvar yağmur sularından yıkılır. Bu defa da Karaca Ahmet Sultan’ın arkasında balık avlayan Şem’i ve arkadaşları bir damla yağmur görmemişlerdir. Demek o yağmur özel bir adrese, hususi bir ikramdır. Nur talebelerinin ve Üstadımızın duası, rahmet kesilen beldeye rahmet olmuş, göklerin kapıları yeniden açılmıştır.

Yokuşbaşı Çeşmesi’nin yapıldığı günlerdir. Yine kuraklık vardır. Üstadımız ve talebeleri cemaatle namaz kılıp, yağmur duası için ellerini açarlar. Üstadımız Kuran’ı şfaatçi yapar. Orada bulunan herkesin eline, şiddetli güneşin altında iken yedi sekiz damla yağmur düşer. Üstadımız, hadiseyi izah ile:

-Bu bir İlahi işaretir. Cenab-ı Hak, manen diyor ki: Ben duayı kabul ediyorum, fakat şimdi yağmur vermiyorum.

Üstad Hazretleri, Barla’da sekiz sene ikamet ettikten sonra bir yaz günü Isparta’ya getirilmiştir. Yazın o hararetli, yağmursuz günlerinde su kaynakları kurumuş, ağaçlar sararmış, çiçekler solmuştur. Üstadımız Nur’un intişar mahallindeki bu hale üzülür, Bekir Dikmen’e değirmenleri çeviren suyu göstererek sorar:

-Isparta’nın suyu bu kadar mıdır?

-Gölcüğün suyu kesilmiş gelmiyor. Isparta’nın dörtte birini sulayan bu sudan başka yoktur.

Üstadımızın ruhen yağmur isteyip, Nur’ları vesile yaparak dua ettiği aynı gün, ateşler içerisinde yanan Isparta’ya öyle bir yağmur yağar ki, öyle bereketli yağmuru yaklaşık altmış yıl önce, 1293’de, yani Üstadımızın doğduğu sene görmüştür.

Doğumunda rahmet geliyor, şehre teşrifinde rahmet geliyordu. O yağmur Barla'daki sıkıntılı günlerinin akabinde Üstadımızın gönlünü hoşnut eden, adeta ona Isparta adına "hoş geldin" diyen harika bir hadise olmuş, bütün Isparta Nur'un ilk adımında bereketi yaşamıştı.

Duasıyla inen rahmet ve suyla ilgili yaşanan olağanüstü hadiseler herkesin, onun Rabbi katında kıymetli bir vazifeli olduğu kanaatini bir kat daha pekiştiriyordu. Zira o, Medine'den Nurs'a uğrayan ve bir gün her hanenin musluğundan çağlayacak olan tatlı su kaynağındandı.

Hayvanat Taifesi İle İlgili Harikalar

Bir gün bir avcı Erek Dağı'nda keklik avlamıştı. Üstadımız bunu duyunca üzüldü.

-Cenab-ı Hak, ehli hayvanları bize musahhar etmiş. Dağdaki hayvanlardan ne istiyorlar?

Aynı günün akşamında bir kurt, o avcının sürü içindeki bir keçisini öldürüp yemişti. Bu haber üzerine Üstad güldü:

-Tamam, tamam, ben kurdumu gönderdim, kekliğin intikamını aldı.

Kekliği vurarak kâr uman avcı, keçiyi kaybederek zulmünün zararını görmüştü. O, hayvanat taifesinin de Üstadıydı.

Isparta'da, Çam dağındaydı. Yanında birisi Hüsrev ağabey olmak üzere iki kişi vardı. Birden, yaklaşık dört metre boyunda, kol kalınlığında, siyah bir yılanın kendilerine doğru geldiğini görürler. Ağabeyler korkup, Üstada yaklaşırlar. Üstadımız, başındaki sarığını çıkarıp yılanı atar. Yılan, Üstadın sarığı ile on dakika kadar oynar. Koklar, sarılır, içerisinde yuvarlanır. Üstad seslenir:

-Tamam, yeter.

Yılan, çekip gitti. Üstad Hazretleri:

-Siz korkmayasınız diye sarığımı verdim. Yoksa yanıma gelip benimle musafaha yapacaktı, buyurur.

Bir başka gün, Çam Dağında, aşağıdaki çeşmeye abdest almaya inen Sıddık Süleyman Ağabey, Üstadın yanına doğru yaklaşırken ders yaptığını işitir. İçinden, “kime ders yapıyor” diye hayret eder.

Çam ağacına yaklaştığında Üstadımızın etrafında toplanan vahşi hayvanlara Farsça Nur dersi yaptığını görür. Boyunlarını bükmüş dinlemektedirler.

Üstad Van’da, kardeşi Abdulmecid Efendi’nin evinden Nurşin camisine yerleştiğinde evde kalan kedisi seccadeyi kirletmiş, Abdulmecid Efendi’nin eşi Rabia Ünlukul Hanımefendi, kediyi dövmüştür. Kedi dayaktan sonra kaybolur ve bir daha eve gelmez.

Ertesi gün Abdulmecid Efendi kahvaltısını götürdüğünde Seyda sorar:

-Rabia bu kediyi ne yaptı, dövdü mü yoksa? Bana şikayete geldi. Kedinin de, Rabia’nın da suçları vardır. Fakat ben her ikisini de affettim.

O günden sonra kedi Üstadın yanında kalır. Ona sanki bütün sırlar ve kapılar açıktır.

Hamza Emek’in anlattığına göre onun yanında iken kediler farelere ilişmiyordu. Hz. Ömer’in adaletli idaresinde kurtların kuzulara ilişmemesi gibi, demek onun yanında da hayvanlar haksızlık yapmaktan, huzursuzluk çıkarmaktan haya ediyorlardı.

Bayram Yüksel Ağabey, fareler eserlere ilişmesin diye bakmak için Isparta’daki evin tavanına çıkmıştır. Arkasından Üstadımız da gelir. Ne yaptığını sorar. Ağabeyimiz söyleyince:

-Onlar bize ilişmez. Eğer bizde bir kabahat olmazsa ilişmezler, der.

Gerçekten de başka kağıtları parçalıyor, Nur'ların yazılı olduğu kağıtlara hiç dokunmuyorlardır.

Seydi Koçak Anlatıyor: “Evinde kediler vardı. ‘Allah bunların yüzünden benim rızkımlı ihsan ediyor.’ derdi. Fare çıktığı zaman, ‘Bunlara dokunmayın’ diyordu. Farelere dokunmazlardı.”

İki molla Emirdağ’a Üstad’ı ziyarete gelmişlerdi. Sohbet ederlerken bir kedi Üstad’ın etrafında dönmeye başlar. Üstad, kediyi başından beline kadar sıvazlayarak okşar. O kediyi sıvazladıkça kedi, “Ya Rahim, Ya Rahim” diye mırıldanır.

-Sizin kediniz de böyle Ya Rahim der mi mollalar?

-Yok Efendim.

-Der mollalar, der. Ama sizin kedilerin boğazından haram lokma geçtiği için ağzı gargur eder. Ya Rahim’i tam çıkaramaz.

O karanlık günlerde manevi takviyeye ihtiyaç duyan mollaların nazarını bir kez daha görünenin ötesindeki görünmeyene çeviriyor, menfezler açıyordu.

Üstad Hazretleri, Emirdağ’dan yazdığı bir mektupta, bir sercenin pencereye geldiğini, vurduğunu, uçurmak için işaret ettikleri halde gitmediğini anlatıyordu. Nihayetinde talebesine:

-Pencereyi aç, ne diyecek, demişti.

O kuş sabaha kadar durmuş, gitmemişti. Sabah, bir başka kuşun odasına girdiğini fark etti. “Kuddüs, Kuddüs” diyerek zikrediyordu. O kuş da verilen ekmekleri yemeden Üstadın zikrini bir saat takip etmişti. Sanki hizmetlerini tebrik ediyorlardı.

Bu harika hadisenin okunduğu yerlere aynı şekilde bir kuş geliyor, adeta hadiseyi tasdik ediyordu. Mektup Milas’da okunurken

kuddüs kuşu, İnebolu'da geceleyin okunurken büyük bir gece kuşu, Sava'da okunurken iki çekirge, Isparta'da Hüsrev ağabeyin evinde okunurken bülbül gelmesi, bir başka yerde de serçe ve bülbülün pervane gibi uçmaları Nur hizmetine olan alakalarını, tebrik ve takdirlerini gösteriyordu.

Evet, Nur'u okuyan hemen herkesin hayatında böyle teva-fuklar vardı. Belki de bunlar Üstadın ve Nur'un tasarrufunun devam ettiğini gösteren küçük denk düşmelerdi.

Üstadımız, ağabeylerin Beraat kandilini tebrik ettiği bir mek-tubunda da şunları anlatıyordu:

“Ben, Beraat gecesinden az evvel Asa-yı Musa tashihiyle meşgul iken, bir güvercin pencereye geldi, bana baktı. Ben de-dim: “Müjde mi getirdin?” İçeriye girdi. Güya eskiden dost idik gibi hiç ürkmedi, Asa-yı Musa'nın üstüne çıktı, üç saat oturdu. Ekmek, pirinç verdim, yemedi. Ta akşama kaldı, sonra gitti. Tekrar geldi, ta sabaha kadar yanımda kaldı. Ben yatarken başı-ma geldi, “Allahımsarmaladık” nevinden başımı okşadı, sonra uç-tu, gitti. İkinci gün ben teessüf ederken yine geldi, bir gece da-ha kaldı. Demek bu mübarek kuş, hem Asa-yı Musa, hem Be-raatımızı tebrik etmek istedi.”

Kuşlar, kuş kadar akılları ile Nur'un hakkaniyetini ve hizme-tini coşkuyla takdir ederken, insanların kuşlardan geri kalmama-sı gerektiği muhakkaktır.

Ateşi Söndürenler

Cehennem, “üzerimden çabuk geçin, ateşimi söndürüyor-sunuz!” diyeceği insanların olacağı rivayet edilir. Üstadımız da, tebliğ ve irşad ateşi ile yandığı için ona ve onunla birlikte hizmet edenlere de ateşin zarar vermediği vâkidir.

Bedre yakınlarında bir korulukta yangın çıkar. Sabri Arseven Ağabey ne yaptı ise söndüremez. Yanında Üstadın yadigarı bir cübbe vardır. Aklına gelir. Ateşe doğru uzatır.

-Yak işte yakabilersen, işte bu Bediüzzaman'ın cübbesi.

Dalga dalga yayılan ateş ferini kaybeder, alevler çekilir ve nihayet söner. Üstada hadise anlatıldığında latife yapar:

-Keçeli, beni orman koruyucusu mu yaptın?

Isparta'da, Şükrü Efendi hem kendi köşkünü, hem de kardeşi Nuri Efendinin köşkünü Risale-i Nur hizmetine vermiştir. Köşkünde dersler yapılmakta, Nur'lar yazılmaktadır. Hizmete verdiği köşkün bitişiğinde bir halı dokuma binası vardır. Bir gün o binada yangın çıkar. O koca bina tamamen yandığı halde, Şükrü Efendi'nin köşküne sirayet etmez. Hatta ikisi arasında, halı binasına ait ahşap bir odunluk vardır. O ahşap odunluk bile onca alevden zarar görmez.

Şükrü Efendinin Nur hizmetine verdiği binası hizmetin bereketiyle kurtulduğu gibi, kardeşinin binası da kurtulmuştur.

O öyle bir manevi hıfza mazhardı ki, sanki onunla teması olana bile ateş dokunmamakta, kuru odun yanmaz hale gelmektedir.

Üstad'a ciddi hürmeti olan bir hanımefendinin üç katlı evinde yangın çıkmıştır. O hanım, evinin üçüncü katında bulunan altın ve mücevherlerini almak için ateşlerin içerisine girer. Tam o anda Üstad'ın hatırına, "Acaba o yangında o ahiret hemşirem de bulunmasın." diye gelir. Risale-i Nur'u şefaatçi yaparak, "Ya Rabbi ona merhamet eyle." der. Aynı anda, o hanım kendisini ikinci kattaki pencereleri kırarak dışarıya atar. Olağanüstü bir şekilde, ne bir yeri kırılır ve ne de incinir. Bakır, demiri eriten o yangında Cenab-ı Hak mücevherlerini un torbasının içinde muhafaza etmiştir.

Allah'ın bilinmesi aşkı ile yanıp tutuşan, bu uğurda, "Milletimin imanını selamette görürsem cehennemim alevleri içerisinde yanmaya razıyım!" diyen Hazret-i Üstad'a, Rabbi, sanki dedesi Hz. İbrahim'in (a.s.) hali gibi bir hal vermekte, onun geçtiği yerlerin ateşini söndürmekte, hizmetini korumaktadır.

Belalara Kalkan

İman ve Kur'an hizmetinin bir belde için manevi paratoner vazifesi gördüğü, o hizmetin hadimleri bir bölgeden ayrıldıklarında orada yaşanan musibetlerin şهادetiyle apaçık görülmektedir.

Adam, çölde develeri ile giderken, birisi hastalanmış, ne yaparsa yoluna yürütememiş ve nihayetinde devenin yükünü başka bir deveye yükleyip yoluna devam etmişti. Kervan uzaklaştığında çölün vahşi hayvanları devenin etrafını çevirdiler. Fakat hiç birisi deveye yaklaşmıyor, bir şey yapmıyordu. Bunu uzaktan gören adam işin sırnı çözmek için devenin yanına döndü. Devenin boynundaki dualı gerdanlığı kopardı. Adam, devenin yanından uzaklaştığında hemen yırtıcı hayvanlar saldırdı ve deveyi parçaladı.

Dünya o deve gibidir. Dünyanın boynundaki gerdanlık Allah'ın sevgili kulları ve onların yaptığı dini hizmetlerdir. O gerdanlık dünyanın boynunda ise, dünya huzur içerisinde olur. O zatlar incinir veya eksilirse, dünya da incinir, o belde de huzurunu yitirir.

İşte, Nur hizmetleri nerede engellendi, Seyda nereden ayrıldı ise, o belde paratonerini yitirmiş gibi manevi belalarla sarsılmıştır.

Nadir Baysal'ın anlattığına göre, Üstad'ın Kastamonu'dan ayrılmasından bir süre sonra zelzele olayları başlamıştı. Üstad'ın da zaman zaman çıktığı kaleden yuvarlanan taş bir evden yedi kişinin ölümüne sebep olmuştu. Sadece Tosya ilçesinde 600-700 kişinin öldüğü söyleniyordu.

Ömer Biçer Ağabey anlatıyor: Zelzeleden bir gün sonra Üstad Hazretleri Eskişehir'e gelmiş ve şöyle demişti:

-Erzincan zelzelesinden daha büyük idi. Fakat manevi bir el zelzeleye mani oldu. Elhamdülillah, fazla bir zayıat olmadı.

Aynı hadisenin tafsilatını Eskişehirli Muhyiddin Yürüten anlatıyor:

“Reşat Bey, Konya'daki bir arkadaşına Üstad'ı ve mesleğini anlatıyor, arkadaşı kabul etmiyor. ‘Gidelim, Ladik’li Mehmet Ağa’ya soralım.’ diye anlaşıyor, güya onu şahit tutuyorlar. Mehmet Ağa Üstad'ı onlara tanıtıyor:

-Ben size onu nasıl anlatayım ki? O bizim gibi herhangi bir tarikat silsilesine bağlı değildir. O ne kutb-ul aktaba ne de herhangi bir kutba bağlıdır. O doğrudan doğruya Peygamberimizden (a.s.v) feyiz alır, ona göre hareket eder. Bir hatıramla Bediüzzaman'ın manevi makamını size anlatmaya çalışayım.

Bir gün Hızır (a.s) geldi. “Eskişehir’de zelzele olacak, taş üstüne taş kalmayacak. Gel Bediüzzaman’a gidelim ve dua etmesini isteyelim ki, bu zelzele hafif geçsin.” dedi.

Beraberce gidip Bediüzzaman’a vaziyeti anlattık. “Haberim var, haberim var!” dedi. Hızır (a.s): “Dağlara gidip dua edelim.” dedi. Bediüzzaman: “Ben hastayım. Siz dağlara çıkıp dua edin. Ben buradan dua edeceğim” dedi.

Eğer onun duası olmasa idi, Eskişehir’de taş taş üstünde kalmazdı.

İtimat ettiği bir ağızdan bu olağanüstü hadiseyi dinleyen Reşat Bey’in arkadaşı ikna oluyor.”

Onun mübarek eli belalara mani oluyor, zemin sırtında taşıyıp hürmetle öptüğü o ayaktan ötürü misafirlerini fazla sarsmıyordu. Belki bütün Türkiye’yi sarsacak zelzele, sadece Eskişehir’le sınırlı kalıyordu.

Yemeden Yaşamak

Üstad Hazretleri, kuvve-i zaikasını şımartmamış, bu mevzu da nefsinin öylesine törpülemiş, bedenini öyle alıştırmıştı ki, “az yerdi” tabiri bile halini ifadeden acizdir. “Vahşi Şaban” ismiyle mâruf ağabeyimizin, biraz da latifeyele “Onun on beş günde yediğini ben burnumla koklayarak bitiririm.” diyerek ifade ettiği gibi yemiyor, yer gibi yapıyordu. Onun yemesi, sadece Rabbin nimetini tatmak ve tadat etmek içindi. Sanki sadece şükre vesilesi olsun diye yiyordu.

Nurettin Topçu, getirilen yemeği gönderdiğine, ekmeğini zeytinle yediğine şahit olmuştu. Üstadımız ona: “Bir ekmeği on beş günde bitirebiliyorum.” demişti.

Kastamonu’da, Ramazan-ı Şerif’te hastalanmış, buna rağmen iki günde bir iftar ederek oruç tutmuştu. Ekmeksiz muhallebiden üç kaşık, yoğurttan sadece beş altı kaşık almıştı. Üçüncü gece yarım kaşık muhallebi, dördüncü gece iftarda sulu şehriyeden beş kaşık, sahurda yine aynı şehriyeden beş kaşık ve üç dört kaşık yoğurt yemişti. Beşinci gece tanesiz gibi olan şehriyeden beş altı kaşık, sahurda aynı şehriyeden aynı miktar yemişti. Beş günde yediği, su sayılmazsa, şehriyeden beş dirhem, yoğurttan on dirhem, muhallebiden altı yedi dirhemdi. Bu kadar az gıda ile teravîh hariç bütün ibadetlerini yerine getirmişti. Dünya için, yemek için yaşamıyor, adeta dünyada misafireten bulunuyordu.

Yazılması ve Okunmasının Kuvveti

Risale-i Nur’un üslubu insanlara ilk anda farklı ve belki de acı gelse de, sonradan fevkalade lezzeti ve üstünlüğü fark ediliyordu. Evet Nur’lar, şarkın ve garbın esasatına bağlı olmadan, doğrudan Kur’an’dan çıkarılan hakikatleri hâvi idi.

Belki de, bin yıllık kafa karışıklıklarını ve tortuları temizleyecek, zihinleri durultup nurdan hatlarla Kur’an’ın semasına

bağlayacaktı. Rabbimizi insanlığa bir kere daha tarif edecekti. Gökteki güneşe tabii idi. Yerden ışık ve hakikat aramıyor, yere ışık tutup hakikati gösteriyordu.

Allah'a ait hakikatlerin insanlık tarihi boyunca en büyük kaşiflerinden birisi olmak bahtiyarlığı ve vazifesi Bediüzzaman Hazretlerine ve Nur külliyyatına düşmüştü. Onun olağanüstülüğü de bu keşiflerdeydi.

“Bismillah” deyip başlıyor, en ami adama bir velinin duyduğu gibi bütün mevcudatın “Bismillah” dediğini duyma yolunu açıyor ve duyuruyordu.

İnsan, eserde müessiri görüyor, bunu vicdanında duyuyor, kendi varlığından çok Allah'ın varlığına inanır, kendisini inkar etmeden Allah'ı inkar edemiyordu. Rabbini o kadar yakın tanıyordu ki, her eserde onun teklik ve birlik mührünü okutuyor, “chadiyet ve vahidiyet” dersleri insanı büyülüyordu.

“Hüve Nüktesi” ni okuyanlar, kendilerini bir anda “Hu, hu” diye zikir çeken bir dünyada buluyor, kainat o izahatla dergaha dönüyordu. Bunu sıradan insanlar duyuyor, sıradan insanlar anlıyordu. Ellerine verilen temsil dürbünleri, boyları ne kadar olursa olsun, herkesin görmesine yetiyordu.

Öyle bir izah yapıyordu ki, şeytan o ders karşısında mağlup oluyor, Efendimizin Peygamberliği ve Kur'an'ın Allah kelamı olduğu birkaç satırda en kat'i delillerle gözler önüne seriliyordu.

Haşır bahsini okuyan, her ölümü bir dirilişin takip ettiğini anlıyor, sonsuza yürüme rahatlığı kazanıyordu.

Meleklerin ve ruhanilerin varlığı, bitkilerin ve hayvanların varlığı kadar açık ispat ediliyor, akıl bu muhteşem tespit karşısında gömleğini yırtıyor, kalbin hızına yetişmeye çalışıyordu. Görünmeyen, ancak bu kadar görünen kadar açık gösterilebilirdi.

Altı sayfada, belki altı satırda, kaderin en girift meseleleri çözümlüyor, ilmin mâluma tabi olduğu, olanın bilindiği anlaşılıyordu.

Onun peşine takılana kâinat Sahibini haber veriyor, dağ konuşuyor, Nil konuşuyor, “Sizi buraya göndereni bizimle bilebilir ve bulabilirsiniz” diye bağırıyordu.

İbadetin lüzumu ve kolaylığı bu kadar kolay, bu kadar ikna edici anlatılamazdı. İnsan onları okuduğu andan itibaren ibadetleri karanlık ve ıssız yollarda muhtaç olduğu bir silah ve azık kadar lazım ve güzel görüyordu.

Namaz sırrını söylüyor, Nur külliyatından dersini alan talebenin arkasında kainat saf bağlıyor, insan, o koca kainatın zerrati adına teşekkürü sahibine takdim ediyordu.

Günde beş vaktin hikmeti ve nasıl bir inkılap olduğu anlaşılıyor, ölümsüzlük vehmine yakalanan nefis “bu kadarı da çok” diyemez hale geliyordu.

İçtimai hayatın en müşkül meseleleri bir cümlede hallediliyor, reçeteleri en onmaz yaralara derman oluyordu.

Tarihi hasımlıkların ve nizaların sebebi netleşiyor, onu okuyanın iftirak ve husumet duyguları ölüyordu.

Mesnevi’yi veya Lem’aları okuyan kalp en safi gıdasını alıyor, acısız amelihatlarla arınıyordu.

Hakikatler o kadar bariz izah edilmiş, günlük hayattaki tatbiki o kadar güzel gösterilmişti ki, ona “Neredeyse imtihan sırrı kalkıyor.” denmişti.

Risale-i Nur gözlüğünü takan, göklerde veya aslında her şeyde, “Allah vardır ve birdir.” yazıldığını okuyabiliyordu.

Nur’lar Üstad’ın kalbine bir anda doğuyor ve geldiği gibi de yazılıyordu. Refet Barutçu Ağabey bununla ilgili 1934’deki bir hatırasını şöyle anlatıyor.

-Bir gün Hazret-i Üstad bizi çağırdı. Kalem kağıt hazırlamamızı söyledi. “Yirmi Altıncı Lem’a, ihtiyarlar hakkındadır. Yirmi altı ricayı ihtiva eder.” “Birinci Rica” dedi ve yazdırmaya başladı.

Beş altı rica yazdırdı, öylece kaldı. Aradan bir müddet geçti. Bu arada diğer risalelerden bazı parçalar da yazdırdı. Yine bir gün bizi çağırarak, hiç sormadan, “Nerede kalmıştık? Biraz okuyun.” gibi bir şey demeden, kaldığı yerden yirmi altıncı lem’aya devam etti.

Meselesine ruhu canıyla kilitlenmiş, davasına o kadar hakimdi. İlham ve kabiliyet onun neşr-i hak niyetine hizmet ediyordu.

1954’de Isparta’da Üstad Hazretleri, Tahiri, Zübeyir, Ceylan ve Bayram ağabeylere Arapça Mesnevi-i Nuriye’den ders yapıyordu. Derslere bazen Sungur Ağabey de katılırdı. Nedense ve nasılsa, Arapça bilmedikleri halde dersi çok mükemmel anlıyorlardı. Bu şekilde Mesnevi’yi Arapça’sından iki defa bitirmişlerdi.

Bu hizmetin, bu Nur’un, bu Üstad’ın bir kerameti, bu göklerin zor şartlarda hizmete sahip çıkan o insanlara ikramıydı.

Madde tesirsiz ve kör, İlahi murat asıldı. O dilerse anında öğretir, anında anlatırdı. Zekada O’nun, kelimelerin yazıldığı hafıza da Onundu. Biliyorum diyen, bildiği dilin kelimelerini kendisi mi hafızasında tutuyor, manalarını kendisi mi veriyordu? Kimse neyin kendi aklına nasıl geldiğinin bile farkında olmadığına göre, İlahi Kudret diledikten sonra insan her şeyi anlayabilirdi. Ve bu Nur’a aitse... Ve ruh o Nur’a susamış gibi bütün midelerinin kapısını açıyorsa...

Merhum Hulusi Ağabey, fevkalade eserlerin fevkalade telif anına şahit olmuştu. Olağanüstü bir durumdu:

“Ben Eğridir’de iken, Üstad’ı ziyaretlerimden birisinde telif anını gördüm. Teliften önce, kendisine has tarz-ı şivesiyle çok mütevazı bir şekilde sohbet etmekte iken, birden fırlayarak somyanın üstüne çıktı. Ve gayet ciddileşerek: “Şimdi vazife başladı” dedi. Kalem kağıt getirtti. Ve yazdırmaya başladı. Gayet süratle

söylüyordu. Dikkat ettim, göğsünden harıltılar, gıcırtilar gibi sesler geliyordu. Durmadan söylüyordu. Hatta telif anındaki şi ve tarzı dahi tamamen değışikti.”

Evet, yazdırmaya başladığı anda, kitabi bir dille konuşmaya başlıyordu.

Barlalı Hafız Halid anlatıyor:

“Zahir hale bakılırsa ilmihali bilmiyor gibi gözüküyor. Birden bakarsın bir derya kesiliyor. Mezun olduğu miktarı ve Resul-ü Ekrem Aleyhisselatü Vesselam’dan istifade derecesi nisbetinde söyler. Resul-ü Ekrem’den (s.a.s.) cihet-i istifadesi olmadığı vakitlerde de, yeni ay gibi mahviyet gösterir. “Ben de nur yok, kıymet yok” der.

Abdullah Çavuş, Süleyman Sami, Hafız Halid ve Hafız Tevfik Ağabeyler “Mucizat-ı Ahmediye”nin yazılması hakkında şunları anlatıyor:

“Biz müsveddeyi yazıyorduk, Üstadımız da söylüyordu. Yanında hiç kitap yoktu, hiç müracaat da etmiyordu. Birdenbire gayet süratli söylüyordu. İki üç saatte otuz, kırk sayfa yazıyorduk. Bizim de kanaatimiz geldi ki: Bu muvaffakiyet Mucizat-ı Nebeviyenin bir kerametidir.”

Hulusi Ağabey, telifle ilgili Üstad’ın: “Bir risaleyi telife başladığım an, yani bir mesele-i imaniye kalbe geldiği vakit, birden bakıyorum, iki yüz ayat-ı Kur’aniye imdadıma geliyor.” dediğini duymuştu.

Üstad Hazretlerinin, “ihtar aldım, ruhuma ihtar edildi, kalbime geldi” gibi ifadeleri de meselenin manevi vechesinin ifadesiydi.

O söylüyor, belki de tarihte emsali görülmemiş bir tarzda, eskimez yazının yasak olduğu bir dönemde, onun “elmas kalemler

kahramanlar” dediği insanlar tarifsiz bir iştiyakla, el yazısıyla, çok defa da takipten kurtulmak için geceleri sabaha kadar yazıyor, çoğaltıyorlardı. 1946’ya kadar risaleler, teksir edilenlerle birlikte altı yüz bin nüshayı bulmuştu.

Belki de Kur’an’ı Kerim ve Hadis-i Şeriflerden sonra en fazla ilgiyi gören, en çok okunan ve sahip çıkılan eserdir. Sürekli ihtiyaç duyulan gıdalar gibi tekrar tekrar okunuyordu.

İnsanların yaşamak meşgalesiyle boğuştuğu, ilme yabancılaştığı o günlerde, dört köyde, dört ayda kırk elli insanın eskimez yazı ile Risale-i Nur’u yazabilecek hale gelmesi, Nur’un kerametiydi.

Katipler, ilk telif anında yazdıkları sürede yazmaya sonradan hiç muvaffak olamamışlar, onlarca sayfalık keşifler toplam on, on iki saatte bitmişti.

Nur’lar, fevkalade bir bereketle yazıldığı gibi, aynı bereketle de okunuyordu. Kalbe gıda, akla kuvvet, nefse şifa, ruha ışık oluyor, onun için de usandırmıyordu. Bizzat katibi, kendi yazdığı eseri defalarca okuyor, çok istifade ettim diyor, “gazete gibi okumadan, iki yüz sayfayı, mütalaa ederek okuduğunu” anlatıyordu.

Kim Nur’ları okusa, ondaki cazibeye şahit oluyor, onun gibi konuşmaya, onun kelimelerini ve misallerini tekrar etmeye başlıyordu. İnsanların üslupları yenileniyor, hitabet ve yazı kabiliyetleri geliyordu. Sanki ondaki her kelimedede ve misalde bilinmez bir terkip ve bir sır vardı. İnsanların kendi buldukları hiçbir kelime ve misal onun yerini tutmuyordu. Her geçen gün okuyanı çoğalan ve onu tanımak şerefine erenlerin en temel gıdaları gibi adeta onsuz havasız, susuz kaldıkları bir eser olmuştu. Evet insanlar, dünya ve ahiret saadetleri adına Nur’larda anlatılan hakikatlere hava kadar, su kadar muhtaçtı. Oksijenini yitirenin ihtiyacı başka neyle giderilir, çırpınması başka neyle durdurulabilirdi ki?

İfadelerindeki lezzet o güne kadar insanlar tarafından yazılan hiçbir eserde yoktu ve belki de hiç olmayacaktı.

Kur'an'ın ve hadislerin berrak bir ayinesiydi.

Bereket ve Gaybi Hediyeler

Ahırzamanda Nur Risaleleri'nden aldıkları derslerle imana ve Kur'an'a hizmet edenlerin olağanüstü berekete mazhar olacakları, yaşamak meşgalesinin ve zaruri ihtiyaçların birden ona çıktığı o günlerde herkes hayatın peşinden koşup yetişemezken Nur talebelerinin geçim darlığı çekmeyecekleri, bizzat Bediüzzaman Hazretleri tarafından müjdelenmiş ve bu müjde hem Üstadımızın hayatında, hem talebelerin hayatında çok açık görünmüştür.

Başta, bizzat kendisi, yıllarca hiçbir yerden para almadığı, Dar-ül Hikmet'ten aldığı maaşı kullandığı halde, bir ömür normalin sınırları içerisinde izah edilemeyecek bir şekilde elindeki altınları harcayarak yaşamış, soranlara: "İktisat ve bereketle yaşıyorum." demişti. Vakıa, Üstadımız çok az bir gıda ile yaşasa da, o bereket, Nur'un hadimini dünyaya bakmaya mecbur bırakmamış, geçim için yaşamak durumuna düşürmemiştir.

Üstad, Isparta'ya ilk getirilişinde halkın fakirliği dikkatini çekmiş ve onlara acıyarak refahları için dua etmişti. Ispartalılar, Üstadın teşrifinden sonra halıcılık ve gülcülük vesilesiyle refah düzeylerinin yükseldiğini itiraf ediyorlardı.

Mübarek Süleyman Ağabey, temiz, dupduru bir insandı. Bir Cuma gecesi ısrar etmiş, Çam dağında, Üstad'ın yanında kalmıştı. Üstad, "bir parça küflü ekmek iki gün, iki kişiye nasıl yetecek" diye düşünüyordu.

Çam Dağında, bir yamaca doğru yürürlerken Üstadımız katran ağacının dalları arasında kocaman, taze, sıcacık bir ekmeğin durduğunu fark etti.

-Süleyman müjde, Cenâb-ı Hak bize rızık verdi.

Göklerle o kadar barışık, göklerin kapıları ona o kadar açıktı. İki alemini iç içe yaşıyordu.

-Bu ekmek bize helal olur mu?

Süleyman, bu soruyu gayr-i ihtiyari, hiç düşünmeden sormuştu. Üstad:

-Vay mübarek, demekle yetindi.

O günden sonra adı, Mübarek Süleyman oldu.

Hulusi Ağabey, Barla'ya ziyarete gitmişti. Yemek vaktinde sofraya azıcık bir yemek geldi. Herkes alışkanlıkla besmelesini çekti. Üstad, "Bu nimetin ücretini verelim." buyurdu ve duyarak bir besmele çekti. Sanki bütün zerratıyla söylüyor, harfleri, heceleri tutuyor, "Bis-mil-la-hir-rah-ma-nir-ra-him" diyordu. Herkes, onun söylediği gibi besmeleyi tekrar etmeye çalıştı. Hatta Üstad, sofradaki herkes için birer birer besmele çekti. O gün, o az yemek bereketlendi, sofradaki herkese yetti ve arttı. Daha sonraki yıllarda Hulusi Ağabey, Üstadından gördüğü o hali tekrar etmiş ve hemen her defasında aynı berekete mazhar olmuş, bir defasında aynı hal yine yaşandığında "Cenab-ı Hak, taklidine de keramet ihsan eyledi" demişti.

Allah'ın adı öyle anılıp, o izin öyle alınınca, elbette açılmayacak kapı, ulaşılmayacak ikram yoktu.

Üstadımız Kastamonu'da iken Tahsin Aydın, kardeşi Emin ile birlikte ziyaretine gitmişti. Onlar da, sürgün edilen şarklı ailelerdendi. Kendisi Fakirullah Hazretleri'nin torunuydu.

İkinci namazını birlikte kıldılar. Üstadımız:

-Size yemek yedireceğim, burada tayininiz var, buyurdu.

Onlar, yemekten aflarını rica ettiler. Üstad, ısrar etti. Belki de, mallarını, çevrelerini arkada bırakan o aile, o günlerde sıkıntı yaşıyor, Üstad şefkatiyle ikramda bulunmak istiyordu.

-Yemezseniz bana zarar olur. Çünkü yiyeceğinize karşı Cenab-ı Hak gönderecek.

Emrini kırmamak için ikram ettiği tereyağını ve kabak tatlısını yemeye başladılar. Onlar daha sofrada iken bir adam geldi. Elinde, yedikleri kadar ekmek, aynı miktarda tereyağı ve kabak tatlısı vardı. Nur şakirtlerinin yaşadığı bereketi gözleri ile görmüş, yaşamışlardı. Üstadımız izah etti:

-İhsan on misli olacak. Halbuki bu ikram tam tamına mislidir. Demek tayin ciheti galebe etti. Tayin temini ise mizanla olur.

Evet, hisseleri kadar gönderilmiş, aynı miktar gelmiş, o anda pay ihsana galip olmuştu. Sadaka hükmü akşam görüldü. On misli ekmek, tereyağı tatlısı, kabak ve patlıcan turşusu geldi.

Bir gün Üstadımız talebeleri ile birlikte Kastamonu'da kırlara çıkmıştı. Çay yaptılar. Üstadımız buyurdu:

-Üçer şekerle ikişer çay için.

Aynen dediği gibi yaptılar. Sadece Çaycı Emin ağabey, bir şeker eksik atmıştı. Akşam, şekerliğe eksilen şekerleri koymak istediğinde, kutunun sadece sekiz şeker aldığını gördü, "Fesubhannallah" dedi. "On yedi şeker yerine kutu sekiz şekerle nasıl dolar?" diye şaşırdılar. Bu Nur hizmetine İlahi bir inayetin ve Rab-bani bir iltifatın göstergesiydi. O kadar açık yaşıyorlardı. Sanki mana âlemiyle maddi âlem iç içeydi. Birlikte yürüyorlardı.

Hasan Akyol, Üstadın Afyon hapsinde hizmetini görmek mutluluğuna eriştiği için yaşadığı hususi berekete şahit olmuştu:

-Üstad Hazretleri yemeği çok az yerdı. Yanında dört lira parası vardı. Ondan başka parası yoktu. Günde on kuruş yıldız çorbasına, on kuruş ekmeğe, on kuruş öteberiyeye, toplam otuz kuruş harcardı. Ama günde ne kadar para harcarsa harcasın o dört lira hiç eksilmezdi, parası aynı kalırdı. Bu durum her gün aynı olurdu.

Zaten, Üstadımız bereketle yaşadığını söylemiyor muydu? Bereket hususi bir ikram olarak eksilenin yerini dolduruyordu.

Üstad Emirdağ'da iken ücret karşılığında Mehmet Çalışkan'ın evinden gelen yemeği yer, "Ceylan'ın validesinin yemeği benim validemin yemeği gibi geliyor bana." derdi. Mehmet Çalışkan ise, hanımının yemek yaparken çok kolaylık hissettiğini, iaşelerinde de fevkalade bir bereket yaşadıklarını anlatırdı.

Üstadın baş ucunda bir krem kutusu vardı. İçine parasını koyar, ihtiyaçlar oradan görülürdü. Akşamleyin içindeki son parayı da harcamışlardı. Sabahleyin Üstad yine sipariş verdi. Zübeyir Ağabey durumu anlattı:

-Üstadım paramız kalmadı, akşam hepsini harcadık.

Üstad, celallendi.

-Keçeli, keçeli, baktın mı kasaya?

Zübeyir Ağabey, kutuyu açtı. Akşam, tamamının bittiğine bizzat şahit olduğu kutunun içinde paralar vardı.

Bu hale defalarca şahit olmuşlar, gece boş olan kuşaktan veya kutudan, gündüz Üstad elini attığında veya ağabeyler baktığında paralar çıkmıştı.

Yusuf Dehri ve bir arkadaşı Şaban ayında Üstadı ziyarete gitmişlerdi. Oruçluydular. Üstad, Zübeyir Ağabey'e: "İki tane pasta getir." dedi. Pastaları kendi elleriyle verirken: "Bunlarla iftar vaktinde iftar edersiniz kardeşlerim." buyurdu. Halbuki oruçlu olduklarından bahsetmemişlerdi. Daha sonra onlara birer tane yirmi beş kuruşluk verdi. Paraları cüzdanlarına koydular. Yusuf Dehri'nin o günden sonra cüzdanından para eksik olmadı. Hatta parayı kaybettiği halde bereketi kalmıştı.

Mustafa Cahit Türkmenoğlu, Ankara'daki hizmetlerinden sonra Üstadı ziyaret etmiş, ağabeyler ziyareten sonra ona yemek ikram etmişlerdi. Fevkalade açtı. Onlar bir parçacık yemek, iki dilim ekmek ve bir parçacık da üzüm getirmişlerdi. “Bunlarla nasıl doyarım?” diye düşünmüştü. Fakat yemeğe başlayınca doydu. Sanki o yedikçe yemek artıyordu. Zorla bitirebildi.

Emin ve Feyzi Ağabeylerin anlattığına göre, Üstadın bir oka (1 kilo 200 gram) peyniri vardı. Çoğunlukla o peynirden günde iki defa yiyor ve ağabeylere de ikram ediyordu. Bazen, yemeği az bir ekmekle sadece peynir oluyordu. O peynir altı ay yetti. Bu bereketten bahsedildiğinde de yüz dirhem vardı. Bereket ifşa edilince peynirin dibi göründü.

Akılları gözlerine inmiş, maddeperest insanların, her şeyin arkasında bir menfaat aradığı, imani gayret ve fedakarlığı almadığı o günlerde, onlar dava adamlığının hakkını veriyor, fevkalade gözütök yaşıyor, Cenab-ı Hak, o iman kahramanlarını özel ikramlarıyla cimri insanlara muhtaç etmiyordu. Mesailerini imana teksif etmişlerdi. Onun için Allah (c.c.) gaybi hediyelerini ayaklarının altına seriyordu.

Semavi Tokatlar

Hakkı neşr edenler manevi himayeye mazhardırlar. Onların aleyhinde çalışanların tokatları semadan, akıbetleri perişandır.

Bir adam, zahiren dost görünerek Nur talebelerine yaklaşmış, onları mahkemelerde süründürmek, sıkıntı çekmelerini sağlamak ve bundan çıkar ve itibar sağlamak gibi art niyetlerle yalanlar uydurmuştu. Gerçekten de onun iğfaline kananlar Nur talebeleri hakkında araştırmalar başlattı ve zararlar verdi. Fakat, o adam,

maksadına ulaşamadı, itibar kazanmayı arzu ederken yalancı, güvenilmez durumuna düştü. Sıkıntılı ve zor bir göreve verildi.

Aynı şahsın muhbir olarak kullandığı yaşlı bir adam ise Nur talebeleri hakkında araştırma başlamasının üzerinden henüz iki gün geçmiş iken yolda aniden vefat etti. Ahiretini dünya hatırına yıkılmışken, dünyası da yıkıldı.

Nadir Baysal Bey'in anlattığına göre, Kastamonu'da Üstad'a musallat olmayı meziyet zanneden, bu yolla amirlerinden takdir bekleyen iki görevli, meçhul bir hastalığa yakalanmış, tedavi için Ankara'ya gönderilmiş, dönüşte Kastamonu sınırlarında Ilgaz Dağı bölgesinde tekrar aynı hastalığın belirtileri başlamıştı. Nadir Bey, o iki görevli hakkında "akıbetlerini bilmiyorum" diyordu.

Belki de, hatalarını anlayıp tövbe etmedikleri, hatta döndüklerinde yine musallat olmayı düşündükleri için, o zatın yaşadığı şehrin sınırından bile içeriye girememiş, başlarına gelen musibetle baş başa bırakılmışlardı. Kiminle uğraştıklarını ve onu kimin himaye ettiğini bilmiyorlardı.

Ahmet Ataklı'nın, Kastamonu'daki Hafız isimli bir âmir hakkında anlattığı hadise, dine ve dindara musallat olanların akıbetini gösteren semavi bir tokat olarak fevkalade mânidardır.

Bu âmir, Bediüzzaman Hazretleri'ne karşı kinle, garazla davranan, her fırsatta onu rahatsız eden birisidir.

Bir gün Üstada karşı haddini aşan şeyler söyler, sesini yükseltmek cüretini gösterir:

-Kur'an'ı hiç elinden düşürmüyorsun. Seni her gördüğümde böylesin. Latin harflerini de okumuyorsun. Sarığını boynuna asıp çarşıda dolaştırı dolaştırı seni rezil edeceğim Molla Said!

Bilmemektedir ki, vicdanen rahat olan aziz insanlara zarar vermek isteyenler ancak kendilerini rezil etmektedir. Üstad, başından bulmasın diye başından def etmek ister:

-Bana karışma, benden vazgeç.

Anlamaz. “Karışma!” sözündeki inceliği kavrayamaz. Yine konuşur:

-Bize, kanuna muhalefet ediyorsun. Bütün hocalar şapka giydiler, sen hala sarık bağıyorsun. Senden vaz geçmem, gözüne bile ilişirim.

Haddini aşmış, belaya kendisini kendisi atmıştır. Üstad, fevkalade öfkelenir ve “ilişirim” dediği gözleriyle adama tarifsiz bir hiddetle bakar.

-Münafık! Sen bana ve Kur’an’a hiçbir şey yapamazsın!

Manzaraya şahit olanlar ürpermiş, adeta ödleri kopmuştur. Üstad sözlerini tamamlamıştır ki, Hafız isimli bu âmir, korkunç bir sancı ile kıvranmaya başlar. Karnını tutmuş inlemektedir. Sancısı sürekli artar. Doktora yetiştirmeye çalışırlar. Heyhat, artık ona hiçbir müdahale ve tedbirin yapacağı bir şey yoktur.

Evet, dininden ötürü dindara musallat olan burada, burada olmazsa ötede Allah’a harp ilan etmenin cezasını çekecek, bazen de ibret için ailesinden, çoluk çocuğundan belasını bulacaktır.

Hele, ahirzamanı nura boyayan adama yapılanın hesabı... Sonsuz Rahmet onun üzülmelerini istememekte, üzenler cezasız kalmamaktadır.

Üç kişi para karşılığında Risale-i Nur aleyhinde münafıkane planlar kurmuşlardı. Üç gün sonra o üç adamın evleri ve dükkanları yandı. Binlerce lira zararlar semavi bir tokat yerler. Dinin aleyhinde çalışmakta kar ararken ellerindekinden oldular.

Bir casus, “Ben bir ipucu bulamadım ki bunları hapse attırayım. Eğer bir ipucu bulursam hapse attıracağım!” diye açıktan ilan etmiştir.

İki gün sonra bir suç işler ve iki sene hapse mahkum olur. Müslümanların hakkında düşündüğü bela kendi başına patlar.

Birisi Nur’ların ve Bediüzzaman Hazretlerinin aleyhinde konuşur, çirkin şeyler söyler. Meyhaneye gider. İçer, içer... İradesi elinden alınmış, ayakları ayağına dolaştırılmıştır. Çatlar ve orada ölür.

Bir Vali dine karşı duyduğu kin ve nefretle Bediüzzaman Hazretleri’ni rahatsız eder, başına şapka takmaya çalışır, aklınca alaya almıştır. Üstad hiddetle:

-Hey bedbaht, ben sizin bin senelik ecdadınızı temsil ediyorum, onların bir varisiyim. Senin bu hareketin keyfi ve küfridir. Başından bulasın!

Adamın, gerçekten de bahtı ve akıbeti kötü olur. Bu hadiseden yaklaşık iki sene sonra inançsızlıktan gelen bir bunalımla tabancayı başına dayayıp intihar eder.

Üstada ilişenler, onun dindarlığından rahatsız olup iliştikleri için, bir çoğunun akıbetinin felaketi daha dünyada iken görmüş, sanki ahiretteki hallerinin habercisi olan semavi tokatlar başlarına yağmıştır.

İmanla ve Cennetle Müjdelenmek

Üstad Hazretleri, Allah’ın nimetini ilan niyetiyle, Nur talebelerinin imanla kabre gireceklerini ve cennet ehli olacaklarını müjdelemiş, buna dair misalleri bizzat kendisi anlatmıştır.

İmanla kabre gireceklerdir, çünkü hakiki iman mertebesine şeytanın ölüm sekeratında eli ulaşmamaktadır.

Mustafa Sungur Ağabey anlatıyor:

“Bir gün On Birinci Şua olan Meyve Risalesi’nde, bir ilim talebesinin, münker nekir ona “Men Rabbüke?” dediği zaman, “men” mübtedadır, “Rabbüke” onun haberidir, bahsi okunurken Üstadımız buyurdular ki: “Nasıl Denizli mahkemesinde merhum Hafız Ali, ellerini kollarını sallayarak müdafaa yaptığı gibi, vefat edip kabre konulduğu gece, ben kalben baktım, gördüm ki; Hafız Ali aynen mahkemede yaptığı müdafaa tarzında yine meyvenin hakikatleriyle münker ve nekire cevap veriyordu.”

Evet, meleğin Rabbin kim sorusuna verilecek en güzel cevaplardan birisi de muhakkak ki Meyve Risalesi idi. Burada, soranlara onunla cevap verenler, demek ki orada sorulduğunda da onunla cevap verecek, imanlarını kurtaracaklardı.

Hatip Mehmet ismindeki yaşlı bir şahıs “İhtiyarlar Risalesi”ni yazmaktadır. Tam “On Birinci Rica”nın sonuna gelmiştir. Kalemî “La İlahe İllallah” diye yazdığı anda, dilinden de aynı mübarek kelimeler dökülerek son nefesini verir. Adeta, Nur hizmetinde bulunanların imanla kabre gireceği müjdesini vefaıyla tasdik eder.

Kayser Hoca, Hazret-i Üstad’ın Van’daki Horhor Medresesi talebelerinden Seyyid Şefik’in son anlarında başucundadır. Bir ara kendisine gelmiş: “Bu bizim Kayser değil mi?” demiş, ondan dudağına zemzem sürmesini istemişti. O, istediğini yaptı. Bir ara kendisine gelen Seyyid Şefik Ağabey kalbine doğan ilhamı Kayser hocayla paylaşır. Son anında müjdeyi almıştır:

-Kayser, hani biliyorsun ya, ben imanımın hüsn-ü hatimesi için hep ağlardım ya... Şimdi bunu müjde edebilirim ki, ilhamen, benim Risale-i Nur talebesi olmaklığımla imanım hüsn-ü hatime ile neticelenecek inşallah.

Üstadının vefalı arkadaşı, sonsuz güzelliklerin müjdesini almış, son kapıda gülmek bahtiyarlığına ermişti. Nur talebesinin akıbeti ne güzel bir akıbetti.

Sungur Ağabeyin anlattığına göre, bir gün Mesnevi'yi okurlarken Üstadımız: “İnşallah bu derslerimizin mükafatı olarak, Berzah aleminde yıldızdan yıldıza uçar, gezeriz” buyurmuştu. Belki de yüzleri dünyanın karanlık gecesine parıldayan yıldızların, özleri ruhanilere köşk ve saraydı.

Ehl-i iman ve ehl-i necat olmak, akıbette kurtulmak Nur talebelerine bir ikram, bir müjdeydi. Ahirette kalb-i selim isteniyor, Nur'un hakikat ve istikamet kaynağı dersleri insanlara onu kazandırıyor. O'na, görür gibi iman edenlerin kalp ibreleri başka istikameti göstermiyor, hep O huzurda gibi hareket ediyorlardı. Haklarında sonsuz merhametin tecellisine vesile olan belki de bu saffetleriydi.

Kırmızı Mürekkep

Üstadımız siyah mürekkebi pek sevmezdi. Bir gün, Barla'da, bağlardaki köşkte, siyah mürekkebin bir kısmını döktü. Yanında Nur'un ilk katibi Şamlı Hafız, Me'sud ve Sıddık Süleyman ağabeyler vardı. Mürekkebin geri kalan kısmını kullanmak isteyen katipler, kalanın kırmızıya dönüştüğüne şahit oldular. Bu harika hadise, gök ehlinin, hizmetlerinin her safhasını takip ettiğinin şahidiydi. Çalışmaya olan şevkleri bir kat daha arttı.

Bir başka gün, Üstadımız kendisine gönderilen nüshaları tasahih ederken fihristedeki bir sayfanın atlandığını fark etti. Tahsin Ağabey'e o sayfayı yazmasını söyledi. Tahsin Ağabey, yazmaya başladı. Bir anda temiz kalemle yazılan siyah mürekkep kırmızıya döndü. Üstadımız ve talebeleri bu harika hâli takip ediyordu.

Tahsin Ağabey, sayfanın ortasına gelmişti ki, elinde yazdığı mürekkep tekrar siyah renge dönmüştü. Sayfanın kalanı siyah renkte yazıldı.

Bu hadise çok defa tekkerrür etmiş, kırmızı kaplı kitaplar zaman zaman güneşin doğuş anındaki kırmızı renge dönen mürekkeplerle kaleme alınmıştı. Nurun renginde al vardı da ondan...

Şifa Hadiseleri

Nur dersleri ve hizmeti kalbe, akla, şahsi, ailevi, içtimai hayata şifa olduğu gibi, zaman zaman maddi hastalıklara da şifa oluyordu.

Mustafa Ezener anlatıyor:

“Üstad Afyon mahkemesinden çıkarken kalabalık bir topluluk elini öpmeye gelmişti. Bu durumu hazmedemeyen bir savcı, hadise çıkarmak için bir kardeşimizin ayağına tekme vurdu. Polisler ve jandarmalara bağırdı:

-Niçin izin veriyorsunuz?

Üstadımız çok celallendi:

-Ne var, ne oluyor? Bırak, kardeşlerimle görüşeceğim!

O kadar heyecanlanmıştı ki, başından sarığı düştü. Alıp başına koydular. Savcı arkasına bile bakmadan gitti.

Sonradan ayağı morardığı fark edilen kardeşimiz hiç ağrı hissetmemişti.”

Nur yolunun yolcusuna Cenab-ı Hak acı duyurmamış, hizmeti ona şifa olmuştu.

Mehmet Özpolat, beşinci ziyaretinde Üstad’a bir hediye olarak bir kamçı götürmüştü. Üstad:

-Kardeşim, bu kamçının karşılığını verecek benim hiçbir şeyim yok, dön arkanı, dedi.

Sırtına üç defa kamçıyla vurdu. Özpolat, o günden sonra sırt ağrılarından kurtuldu.

Abdurrahman Yargın, askerliğini jandarma olarak yaparken bir köye görevli olarak gitmiş, yolda yağmurdan ıslanmış, şiddetli hastalanmış, yatsı namazını zorla kıldıktan sonra, “Ya Şeyh Abdulkadir-i Geylani” diyerek medet istemişti.

Rüyasında arkadan gözlerini tutan bir zat sordu:

-Sen kimi çağırıyorsun?

-Şeyh Abdulkadir-i Geylaniyi.

-Ben buradayım.

-Siz kimsiniz?

-Ben Said Nursi'yim.

Abdurrahman Yargın o anda uyandı. Hastalığından eser kalmamıştı.

Terzi Kamil Acar, Hacı Reşit Över'le birlikte ziyarete gitmişti. Hacı Reşit veremedi. Doktorlara gidiyor, bir türlü tam olarak iyileşemiyor, vücudu mikroba galip gelemiyordu. Üstad da hastaydı, zor konuşuyordu. Terzi Kamil, Hacı Reşit'in hasta olduğunu söyledi, ona dua istedi. Üstad cevap vermedi. İkinci kez söyledi, yine bir şey demedi. Üçüncü de, “Ben de hastayım” dedi. Terzi Kemal, dua isteğini bir kez daha tekrarlayınca, tebessüm etti. Hüsnü Bayram Ağabey döndü:

-Hüsnü, ismini yaz. Ona sabahleyin ism-i Azam'la dua edeyim.

O günden sonra Hacı Reşit'in hastalığından iz kalmadı.

Adıyamanlı Hüsrev Kutlu 1954'de hastalanmış, zayıf düşmüştü. Doktor, ciğerinde büyük bir yara var diyordu. Bu söz onu evhamlandırmış, daha fazla hasta etmişti. İş için İstanbul'a gitmek üzere yola çıktı. Isparta'ya uğradı. Bayram Ağabeyle birlikte huzuruna girdiğinde Üstad daha hiçbir şey konuşmadan sordu:

-Bu kardeşimi kim evhamlandırmış? Sana bu evhamları veren doktorun ismi nedir?

-İsmini unutmuşum, bilmiyorum efendim.

-Yok kardeşim, senin hiçbir şeyin yok. Dön eve git.

Hüsrev Kutlu uzun bir seyahatten sonra evine döndü. Bir yıl sonra İstanbul'da muayene olduğu doktor:

-Senin ciğerlerinde büyük bir yara varmış. Fakat şimdi tamamen kapanmış. Sen ne yaptın? Bu yara kendi kendine kapanmaz, diyordu.

Hüsrev Kutlu, hiçbir şey yapmadığını, tıbbi tedavi görmediğini söyledi. "Üstadın keremine, duasına mazhar oldum" diye mezdi ki...

Bekir Berk Ağabey vereme yakalanmış, hastalığı üçüncü dereceye ulaşmış, doktorlar her türlü seyahati yasaklamıştı. Bediüzzaman Hazretlerine halini arz etti.

-Sen onları dinleme! Sen de hiçbir şey yoktur. Hizmetine devam eyle!

Hastalık Allah'tan, şifa Allah'tandı. Sebeplerle şifayı veren, dilerse sebepsiz de verebilirdi. Öyle kutsi bir ağızdan müjde manasına gelen böyle bir haberi aldıktan sonra tereddüt etmedi. On dört yıl, "Sür kardeşim!" dedi, mahkemeden mahkemeye dolaştı, Nur'un müdafaasını yaptı. Hastalıktan eser kalmamış, hizmet deyip koştukça sıhhat kazanmıştı.

İnsanlığın onmaz dertlerine şifa olsun diye gönderilen şanlı Peygamberin (s.a.s.) ahir zamandaki talebesi, Efendisi gibi maddi manevi dertlerin şifasına vesile oluyor, mazhar olduğu ikramlarla şifanın maddi sebeplerin ötesindeki bir kâbul olduğunu gösteriyor, bu ihsanı yaşayanların, görenlerin, duyanların iman hizmetinde çalışma şevki bir takviye daha alıyordu.

Muhtelif Hadiseler

Üstadımızın hayatı bir nebze işaret edildiği gibi bütünüyle harika hadiselerle doludur. O, kendisini bu asra vazifelendiren Zat'ın katında o derece kıymetlidir ki, onun hatırına kâinatın adetleri ve kuralları değiştirilmiş, onun hatırına olmazlar “olur” olmuştur.

1894 yılında, 18 yaşlarında iken, hürriyet ile ilgili fikirlerini anlayamayan bir valinin evhamıyla Mardin'den Bitlis'e gönderilir. Yolda askerler ellerine kelepçe, ayaklarına pranga vururlar. Öğle vakti geldiğinde, namazını eda etmek için kelepçelerinin açılmasını ister. Endişelenen askerler açmazlar. Bunun üzerine hiddete gelen Bediüzzaman, kelepçeleri ve prangaları bir kağıt gibi açarak önlerine atar.

O hadiseden bahsedildiğinde, “namazın kerameti” şeklinde izah ediyor, nefesine pay vermiyordu. Mana mimarını madde durduramıyordu.

Mehmet Fevzi Pamukçu Ağabey, Nur'un maneviyat kahramanlarından, ilim ve takva sahibi bir zattı. Denizli Hapsinde, mahkemeye giderken onu Üstad'la birlikte kelepçelemişlerdi. Kabristanın yanına geldiklerinde Üstad, Fatihayı okumaya başlar. Kelepçe zincirli ve asma kilitlidir. Üstadımız Fatihayı bitirdikten sonra ellerini yüzüne götürür. Mehmet Feyzi Efendi'nin kelepçeli olan eli kalkmamış, Üstad elini serbestmiş gibi yüzüne götürmüştür.

Mehmet Fevzi Efendi: “Bunu Üstad'ın bir kerameti olarak bizzat müşahede ettim.” diye anlatıyordu.

O el, kelepçenin kayda alabileceği bir el değildi.

Feyzi Ertem'in babasını da Denizli hapsine atmışlardı. Annesi çok ağlamış, üzüntüsünden hastalanmıştı. Bir gün dua ederken:

- Eğer Bediüzzaman gerçekten veli ise kocamı salıverirler, dedi.

O mustarip sinenin duası kabul olmuş, kocası aynı gün, isim benzerliğinden başkasının yerine tahliye edilmişti. Hapisten çıkarken de yanına Meyve Risalesi'ni almış, her yer arandığı halde o risalenin olduğu sepet aranmamıştı. Bir ay sonra yanlış tahliye anlaşıldı ise de, artık beraat kararı çıkmıştı.

Bediüzzaman'ın veliliğini bahis konusu ederek yapılan dua geri çevrilmemiş, o gün cevabını bulmuştu.

Salih Uğurtan, Üstadın gaybe aşinalığını ve manevi tasarrufunu gösteren şu hadiseyi bizzat hadiseyi yaşayan Sinop'lu bir polisten dinlemişti:

Üstad Hazretleri, Kastamonu'ya sürgün olarak ilk getirildiğinde karakoldaki merdivenlerin altına kapatılmış ve üzerine kocaman bir Alman kilidi vurulmuştur. Sinoplu polise:

-Bunu zehirle, öldür, ne yaparsan yap, derler.

Maneviyata körleştikçe zulüm kanlarının rengi olmuştur.

Polisin imanlı gönlü iradesizce Üstada ısınır. O zata karşı kalbinde izah edemediği bir hürmet ve hizmet arzusu uyanır. İlk hafta içerisinde bir gece sabaha karşı kontrole gider. Kocaman kilidin söküldüğünü, demir parmaklıkları kapının açıldığını görür. İçeriye girer. Yatak boştur. Kendi ifadesiyle, "can korkusuyla kan beynine sıçrar." Biraz sonra Üstad elindeki ibrikle içeri girer. Elini polisin göğsüne dokundurarak konuşur:

-Korkma Mehmet! Bu zalimler ne sana, ne bana dokunamayacaklar.

Üstad sözlerini tamamlarken, kapılar kendiliğinden şakır şakır kapanır. Sinoplu polis Mehmet, nasıl bir tarihi şahsiyetle muhatap olduğunu anlar.

Üstadımız Emin ağabeye, dört aydır evinin kirasını almaya gelmeyen ev sahibine gelmesi için haber göndermesini istediği anda ev sahibi kapıyı çalıp içeri girer.

Ertesi gün, mektuplar arasına giren bu tevafuk hadisesi okunurken, “Emin’e dedi” cümlesine gelindiğinde, Emin ağabey içeriye girer. Halbuki her zaman geldiği vakit degildir.

Bir sonraki gün, aynı hadise gelen bir misafire okunurken “Emin’e dedi” dendiği anda, Emin ağabey yine çıkagelir.

Bu hadise hayata ait en küçük işlerin ve hizmetlerin bile tesa-düfen değil, Cenab-ı Hakk’ın denk düşürmesiyle ve tevafukla ol-duğunu göstermektedir.

Ceylan Ağabey’in en küçük amcası Mahmut Çalışkan 25 Şu-bat 1953’te, salıyı çarşambaya bağlayan gece hakikatli bir rüya görmüştü:

“Rüyamda Stalin, Üstad’ın oturduğu evin dış kapısından içeri girmek istiyordu. Ben Ceylan ve Zübeyir Ağabeyler, üçümüz ka-pının arkasında, bu herifi içeri sokmamak için uğraşıyorduk. Son-ra nasıl olduysa gücümüz kâfi gelmemişti. Stalin bizi iterek dış ka-pıdan içeri girdi. Bu sırada Üstad elinde bir keserle merdivenden aşağıya iniyordu. Biz endişe içindeydik. Stalin’le Üstad, aşağı merdiven sahanlığında karşılaşmışlardı. Stalin, yukarıya, Üstad’ın oturduğu mevkie gitmek istiyor, Üstad onu bırakmıyordu. Tam bu sırada Üstad elindeki keserle Stalin’in kafasına vurmaya başla-dı. Stalin içeriye girmeden orada düşüp geberdi. Ben heyecanla rüyadan uyandım.”

Mahmut Çalışkan bu rüyayı önce Zübeyir Ağabey’e, sonra Üstad’a anlatmış, Üstad kaleme alınmasını istemişti. Stalin, rü-yanın görüldüğü gece beyin kanamasından ölmüş, fakat dünya-ya yaklaşık on beş gün sonra duyurulmuştu.

Bu harika rüya, hakikat aleminde nasıl tezahür etti, maddi alemde nasıl yaşandı, bilinmez... Fakat Üstad rüyayı dinledikten sonra “Fesühbanallah!” demiş ve tabirini, İslam’ın ve onun Risale-i Nur’da geçen derslerinin komünizme galip geleceği şeklinde yapmıştı. Kayıtlarda o yorum şöyle geçiyordu:

“Küfr-ü mutlak komitesinin şahs-ı manevisi Stalin suretinde görülmüş. Risale-i Nur’un Zülfikar ve Asa-yı Musa’sı da Üstad şeklinde görülmüş ki; yarı dünyayı istila ettiği halde Anadolu’ya girmemesi için Zülfikar ve Asa-yı Musa komünizmin beynini delmiştir. Rüyanın asıl manası apaçık görüldüğü gibi, bu noktalar da doğru ve haklır.”

Üstad Hazretlerinin manevi berraklığı ve temizliği maddi yapısına da aksetmişti. Taniyanların “dünyada ondan daha temiz insan yoktur” diyeceği kadar temizlikte hassastı. Üstü açık şeyleri yemez, çamaşırının kirlisi ile temizi birbirinden ayırt edilmezdi. Bir gün Zeki Çalışkan, çamaşırlarını yıkanmak üzere amcası Osman Çalışkan’ın evine götürürken burnuna enfes bir gül kokusu geldi. Sepeti yere dökerek içine baktı. Kirlili diye götürdüğü çamaşırlar misk gibi, gül gibi kokuyordu.

Kır, o temizliğe ulaşmıyor, bulaşmıyordu.

Hasan Emek, Bediüzzaman Hazretleri Emirdağ’a gelmeden on iki sene evvel bir rüya görmüştü. Rüyasında Hz. Ali Efendimiz kendisine bir sandık veriyor ve “Bu sandığın içerisinde Hz. Mehdi var. Bu sana emanettir.” diyordu. On iki sene sonra Üstad Emirdağ’a geldi. Onu gördüğünde: “Sende bir emanet var. İşte o emanet benim.” buyurdu.

Hasan Emek, bu garip rüyanın tevilini, Üstadın teşrifinin ve kimliğinin Hz. Ali tarafından on iki yıl evvel müjdelendiğini o zaman anladı.

Doktor Tahir Barçın, bir gün Üstadımız ve talebeleri ile Emirdağ'da bir tepeye çıkmıştı. Üstad o tepeye "kerametli tepe" derdi. Bir başka gün o tepeye çıktıklarında talebeler ellerindeki ekmeği düşürmüş, ekmeğin peşinden dereye koşmuş, fakat bulamamış, elleri boş Üstad'ın yanına dönmüşlerdi. Hayret, ekmeğin Üstadın ellerindeydi. "Bu dağın sahibi vardır. Ekmeğimizi sizlerden evvel geri getirdi." diyordu.

Üstad, kendi deyimiyle "kerametli tepedeki" bu olağanüstü hatırayı gülümseyerek anlatırdı.

Emirdağ'a ilk götürdüklerinde jandarma İbrahim Mengüverli'ye Üstad için karakolun karşısında bir ev tutma vazifesi vermişlerdi. Karakolun karşısında Bakırcı Hasan isminde alkolik bir zatın kiralık evi vardı. Onu tutmak istedi:

- Kardeşim ben sarhoş, o hoca, nasıl geçiniriz?

Adam haklıydı. Üstada sordu.

- Peki kardeş, varsın sarhoş olsun.

İbrahim evi tuttu, taşındılar. Eşyası, ibriği ve ekmeğin sepetiydi. Üstad, ev sahibini yanına çağırdı.

- Gel bakalım Hasan usta.

Hasan ezile büzüle yanına gitti.

- Buyur hocam.

- Sen içer misin?

- Sabah akşam demez içerim efendim.

Üstad eliyle Hasan'ın arkasını üç kez sıvazladı.

- Haydi oğlum, sen de bundan vazgeçersin.

Hasan o andan sonra hiç içkiyi ağzına almadı. O gün sabah namazını Üstad'la birlikte kıldı.

Temas eden eliyle içlerin kirini yıkıyor, duasıyla kalplerin kapılarını açıyordu.

Sungur Ağabey, Samsun'da hapisshanedeydi. Bir Bayram günü, Üstadımız köyündeki evini ziyaret etmiş, çocuklarının başını şefkatle okşamış, “Merak etmeyin, merak etmeyin, biz hep biriz, hep beraberiz.” deyip kapıdan çıkmıştı. Evdekiler bunu yakaza halinde iken yaşamışlardı. Arkasından koştular, Üstad'ı göremediler.

Sungur Ağabey, bu hadiseyi Üstadın vefasına veriyor, o ağır şartlarda çocuklarına teselli olduğunu söylüyordu.

Emirdağ'da Bomba Seydi denilen bir zat, sabahın erken saatlerinde bir koyunu çalmış, Adaçalı mevkiinden aşyormuş. Üstadı görmüş. “Gidip elini öpeyim.” diye düşünmüş. Üstad normal adımlarla yürüdüğü halde bir türlü yetişememiş. O gün kabul edilmeyince, Hafız Namık Şenel'e gidip kötü huylarını terk edeceğini, tevbe etmek istediğini söylemiş. O da Zübeyr Ağabeye durumu anlatmış. Üstad, kabul etmiş. “Günahlarına tevbe et. Ben de senin duanın kabul olması için Cenab-ı Hakk'a dua edeyim.” buyurmuş.

Üstadımız, ziyaretine gelmeyen birisinin bahaneleri karşısında, “Keçeli, bilmiyor ki kabul etmiyoruz.” demişti. O huzura kabul edilmeden girilmiyor, istemekle yetişilmiyordu.

Muzaffer Küçük yıldız ziyaretine gittiğinde ona:

-Benim canlı mektubumsun. Muradiye'nin küçüğünden büyüğüne kadar hepsine selamımı söyle, demişti.

Muzaffer denileni yaptı. Kahvede bağırarak selamı aynı kelimelerle söyler. Gariptir ki, o selamdan sonra her geçen gün cami cemaati daha fazla çoğalmaya başlar.

Selamı bile bir manevi esintinin başlamasına yetiyor, belki de o selam, o beldenin mana aleminde sahiplenildiğini gösteriyordu.

“Hareket haline gelmeyen, gelemeyen hiçbir imana taraftar olmayan” Osman Yüksel Serdengeçti, Üstad’ın gençler üzerindeki tesirinden bahsettiği günün gecesinde bir rüya görmüştü:

“Geniş bir meydan. Meydanda binlerce, on binlerce insan. Bu insanlar hem genişliğine, hem derinliğine meydana yayılmışlar. Omuz omuza göklere kadar yükselmişler. O onun omzuna basmış, o onun omzuna... Böylece bu muazzam insan yığınının adeta koskoca bir dağ meydana gelmiş... Bu insanların en yükseğinde de Said Nursi Hazretleri... Sanki minarenin alemi gibi... Sanki kainata Allah’ın varlığını, birliğini işaret eder gibi, bir heybetle duruyor. Ben karşıdayım. Beni gördü. Gülümseyerek iki eliyle selam verdi. Selamını aldım. Başı göklere değişiyordu. Saçları rüzgarlara karışmıştı. Bütün insanlar ayaklarının altında idi... Omuz omuza vererek onun dünyadaki mesnetleri haline gelmişlerdi. Rüyada heyecanlanmışım, uyanıverdim.”

O güne kadar Bediüzzaman Hazretleri’ni görmemişti. O hakikatli ve harika rüyanın tesiriyle “Said Nur ve Talebeleri” başlıklı bir yazı yazdı.

Fatih Reşadiye otelinde kalırken Üstadın yanına gitti. Geç kalmıştı. Otel görevlileri, “İkindiden sonra kimseyi kabul etmiyor.” dediler. O, inanmış bir dava adamının heyecanıyla cevap verdi: “Onun kapısına kadar varmak bile benim için güzel bir şey!”

Haber verdiler. Üstad iltifatlarla kabul etti. “Sen, Serdengeçti Osman?” “Evet.” “O yazıları yazan sen?” “Evet.”

Elini öptü, “Oturun.” iltifatıyla oturdu. Osman Yüksel, Üstada iyice baktı. Rüyasında gördüğü, başı göklere değen zat bu zattu.

Rüyasını anlattı. Üstad fevkalade mütehassis oldu. “O bütün insanların üstünde gördüğün ben değilim, o Nur’dur, Nur Risalesi’dir. Ben bu davanın aciz bir hizmetkârıyım.” buyurdu.

Evet o, eşliğine gitmenin bile şeref olduğu bir ikram yumağıydı.

Üstadın Vefatı İle İlgili İhbarları

Üstad Hazretleri vefatı ile ilgili haberler vermiş ve aynen ifade ettiği gibi tahakkuk etmişti. Demek hayatı ile ilgili harika hadiselerle mazhar olduğu gibi, vefatı ile ilgili sırlara da vakıftı.

Mevlana Hazretleri, ölümünü düğün gününe benzetmişti. Üstad Hazretleri ise, 1911'de yayınlanan Münazarat isimli eserinde, “ölüm nevruz günümüzdür, bayramımızdır.” diyordu.

23 Mart 1960'da Hakka yürümüştü. O gün nevruz günü idi. Yani bahar bayramıydı. Ölürken bile diriliyor gibi ölmüş, sanki her ölümü bir dirilişin takip ettiğini bir kez daha ders vermişti. Ölürse baharda ölmeliydi insan... Ölürse diriliyor gibi ölmeliydi.

Sanki o bir tohumdu ve insanlığın bağrına baharda saçılmıştı. O vefat ettikten sonra, binlerce yerde, milyonlarca talebesiyle sümbül verdi. Artık dünyanın bağrına saçılan milyonlarca dil Nur'ları okuyordu.

Hep “Sözlerin basıldığını göreceğ kadar”, “Mektubatın basıldığını göreceğ” kadar diyerek Rabbinden ömür istemiş, kaderini davasına bağlamıştı. Hizmet için, dersini vermek için yaşıyordu. Ölürken de maddenin ötesinde bir âlem olduğunun mesajını bırakmış, madden bilinmeyecek sırları haber vererek maneviyyata hizmet etmişti.

1921 yılında yayınlanan Lemaat isimli eserinde vefat tarihini bildirmişti. Yaklaşık 39 yıl önce... “Ed-Dai” isimli beyitlerde şöyle diyordu:

“Yıkılmış bir mezarım ki, yığılmıştır içinde,
Said'den yetmiş dokuz emvat ba-asam alama.
Sekseninci olmuştur mezara bir mezar taş,
Beraber ağlıyor hüsrân-ı İslâm'a.”

79 rakamıyla Hicri 1379'daki ölüm tarihini, 80 rakamıyla da kabrinin yıkılış tarihi olan Hicri 1380 tarihini haber vermektedir.

Aynı beyitlere düştüğü dipnotta da şunları söylüyordu:

“Her senede iki defa cisim tazelandığı için, iki Said ölmüş demektir. Hem bu sene Said 79 senesinde. Her bir senede bir Said ölmüş demektir ki, bu tarihe kadar Said yaşayacaktır.” (Hicri: 1379, Miladi: 1960)

Nazarları, senede cesedin iki defa yenilenmesine çevirip zahiri manayı izah ederken, “bu tarihe kadar yaşayacaktır” işaretiyle de vefat tarihini söylemekteydi. Perdeyi bütün bütün aralamaya yetkili olmadığı için, işaretle bir parça açmıştı.

Üstadımızın mezarının yeri meselesi de, bütünüyle harika ve olağanüstüdür. Vakıa, çirkin bir icraat, korkunç bir zulümdür ama, bunu yapanlar bilmeden neticede ona ve onun davasına hizmet etmişlerdir. Zira o, halkın mezarlıklarda yaptıkları şeylerden, ahiretin kapısı olan mezarlıklarda bile dünyanın aranmasından fevkalade rahatsızdır. Mezarlıklar dünyevi şan ve şöhretin sürdürüldüğü yerler haline dönüşmüştür. Nur'un azami ihlasını kırmamak için mezarının yerinin bilinmemesini istemektedir. Dünyadan o kadarlık bile bir beklentisi yoktur. Fatihalar öteye her yerden aynı mesafededir ve ulaşmaktadır.

Hizmetindeki talebelerine: “Benim kabrimi gayet gizli bir yerde, bir iki talebenden başka hiç kimse bilmemek lazım geliyor. Bunu vasiyet ediyorum.” buyurmuştur.

Üstadımız, Urfalılar kendisini ziyaret ettiğinde onlara: “Ahir ömrümde Urfa'ya gideceğim. Ben Urfa'ya dua ediyorum. Urfa'nın taşı toprağı mübarektir.” diyordu. Nihayet, büyük dedesi Hz. İbrahim (a.s.)'ın daveti üzerine vefatından iki gün önce, 21 Mart'ta Urfa'ya geldi, 23 Mart'ta vefat etti, 25 Mart'ta Halilürrrahman

Camisinin avlusundaki türbeye defin edildi. Urfa'ya gidişi meğer böyle olacaktı.

Defin edildiği türbeyi, Kabe'nin etrafındaki eyvanlardan etkilenerek Hacı Müslim Hafız Efendi yaptırmıştı. Bir gün talebesi Mehmet Keskin sormuştu:

- Efendim burayı kendiniz için mi yaptırıyorsunuz?
- Hayır, buranın sahibi gelecek.

Demek, Müslim Efendiye bildirilmiş, o da orayı sahibi için hazırlamıştı. Perdesiz görüyor, bilinmezi biliyorlardı.

Üstadımızın vefat ettiği gece Urfalılar, şehrin semasını o güne kadar hiç görmedikleri, karın kısımları beyaz, sırtları siyah, turna sesine benzer sesler çıkaran kuşların kapladığına şahit olmuşlardı. Kim bilir nereye aitlerdi ve nelerdi?

Üstadımızın mübarek cenazesini Cizreli Şeyh Seyda'nın halifesi iken Nur mesleğini benimseyen Molla Abdulhamid yıkamıştı. Üstad Urfa'ya teşrif ettiğinde o, Kadioğlu Camisi'nde itikaf-taydı. Üstadı ziyaret etmeyi çok arzuluyor, fakat itikaftan da çık-mıyordu. Üstadın gelişinin ikinci günüydü. Kuşluk vaktinde du-ha namazını kılıp biraz yatmıştı. Rüyasında Üstadı gördü: "Sey-da ben itikaftayım, çıkamadım, ziyaretinize gelemedim." dedi. Üstadımız, "Fihivechün" buyurdu. Bu, "bir yolu, bir fetvası var-dır" demektir. O gün de çıkmadı. O gecenin sabahında, Üstadı-mızın hizmetindeki talebeleri gelip, onu aldı. Vefat etmişti.

Üstadımızın defnine onbinlerce insan katılmış, "kabrim bi-linmeyecek" dediği halde binlerce insan bilmişti. Bu bazılarının kafasını karıştırıyordu. Salih Özcan Ağabey, Hulusi Ağabey'e bu meseleyi sordu. Zira "Bir iki talebem bilecek." diye bizzat ken-disinden duymuştu. Hulusi Ağabey emindi:

-Salih! Üstad ne demişse çıkmış. Çıkmayanlar da çıkacak. Al-lah o zatı yalancı çıkarmaz.

Vefatından bir ay kadar sonra 27 Mayıs ihtilali olmuş, milletin ufku kararmıştı. Kuvvet istismar ediliyor, zulme kanun kisvesi giydiriliyordu. 11 Temmuz 1960'da, mezarını açıp, mübarek naşını bilinmeyen bir yere taşıdılar. Vefat edeli 111 gün olmuş, Üstadımızın kerameti bir kez daha ortaya çıkmıştı.

Naaşı meçhul bir istikamete uçakla taşındı. Sanki bunu anlatıyor gibi, Isparta'da iken bir gün: "Ben de uçağa bineceğim, fakat para vermeden bineceğim." demişti.

Sıradan insanların gözündeki perde ölümden sonra sıyrılıyor, o, ölmeyen evvel öldüğü, tenini ruhunun dengi yaptığı için daha buradayken perdesiz görüyordu.

SONUÇ OLARAK

Bedüzzaman Hazretleri'nin hayatının vefatı dahil bütün safahatında yaşadığı kerametler, İnsanlığın Efendisi (a.s.v) tarafından müjdelenen altın silsilenin son halkası olduğunun şahididir.

Onun eline verilen bu kadar hediye ona yazdırılan kitaplara dikkatleri çekmek içindir.

İkramın büyüklüğü hizmetinin ve vazifesinin kıymetindedir.

Bu kadar olağanüstü hadise ile manen işaret edilen zata karşı ilgisiz kalınamaz.

Cenâb-ı Hakk'ın manevi teyidatına ve desteğine bu derece mazhar olması, derslerinin Hak katındaki makbuliyet derecesini gösterir.

Mâlumdur ki, ince ipler yan yana gelince kopmaz hatlar olur. Koparılması adeta imkansız çelik hatlar yan yana geldiğinde ise dünyayı taşıyacak direkler kurulur.

Yukarıdaki her bir keramet ve ikram koparılması imkansız çelik hatlar gibidir. Aynı ayrı sahalarda mazhar olunan hediyelerin her birine ait onlarca hadise vardır. Bunların bütününe işaret ettiği hakikate şeytan bile elini karıştırmaya cüret edemez. Onları inkar, onca şeye şahit olan o kadar gözü ve dimağı inkardan daha zordur.

Evet, yoluna inciler dizilmiş ve o dediğini yapmış, "Kur'an'ın sönmez ve söndürülmez bir güneş olduğunu bütün aleme ders vermiştir."

İnşallah insanlık o kadar ikramla işaret edilen ve korunan zâtın derslerine kulak verecek ve bu vesileyle Kur'an'ın semasına ulaşmaya muvaffak olacaktır. Muhakkak ki, destek, teşvik ve şerkerleme kâbilinden olan olağanüstü hadiselerden daha ehemmiyetli olan kuvvet ve lezzet Nur derslerinde vardır.